

ابوهريره

رضى الله عنه

ليكوال: محمدعلي الدوله
ژبارن: عبدالمتين "متين"

Ketabton.com

خانگه ٲياوي:

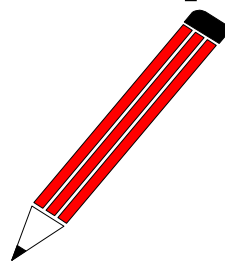
نوم : ابوهريره رضى الله عنه

ليکوال : محمد علي الدوله

فارسي ژباړن : محمد گل گمشادزهي

پښتو ژباړن : عبدالمتين "متين"

کمپوز : ريان علمي مرکز

لړليک

صفحه	سرليک
	دوسي ځوان
	مسلمان ځوان
	مهاجر مؤمن
	د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم سره
	د بحرین امیر
	بنوونکی صحابي
	دمدينې امير
	پرهېزگار عابد
	د ابوهريره رضى الله عنه د ژوند وروستی ورځ
	د ابوهريره ياد ژوندی پاتې شو

هيله او مننه

درنو لوستونکو! مخ ته پروت کتاب مو چي د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د نژدې ملگري او ستر صحابي حضرت ابوهريره رضى الله عنه ژوند، سيرت، کړه وړه او ... پکي خپل شوي دي يوه ورځ راته يوه ملگري چي له نيټ نه يې رااخستى وو، راکړ. تر لږ لوستلو وروسته مي هوډ وکړ چي پښتو ته يې واړوم، خو داچي نه مي تر اوسه ژباړه کړې وه اونه مي ځان دهغې وړ باله خو مينې يې دې ته وهڅولم چي دا کار وکړم.

کتاب د کمپيوټر په يوه پروگرام کي او ما يې په بل هغه کي ژباړه شروع کړه، د ژباړي وخت اوږد نشو او نژدې په دوو اونیو کي له نورو کارونو سره يو ځای خلاص شو. درنو لوستونکو! څنگه چي مي مخکي وويل، تر اوسه مي ژباړه نه وه کړې، نو ممکن ډېري تېروتنې ولري، هيله ده غذر مو ومنئ.

په پای کي د خپل مشر تره له کشر زوی بشير احمد ريان نه مننه کوم چي د کتاب په کتلو، ډيزاين او چاپ کي يې تر ماډېري منډې کړي دي، کور يې ودان او له الله تعالى نه ورته اجر ونه غواړم.

ستاسو د کاميابي په هيله.

عبدالمتين متين

۲۰۰۹ مارچ

ڊالى

* هغه ڇا ته چي د انسانيت د ستر لار بنود صلى الله عليه وسلم او دهغه د ملگرو د ژوند او ڪړنو په رڼا ڪي خپلي چاري پر مخ بيايي.

* خپل پلار او ترونو ته مي چي تر اوسه يي زما غوښتنو ته په نه خواب نه دي راڪري.

دوسي حوان

عبدالشمس بن صخر، له سلگونو عرب دوسي حوانانو
خخه يو وو چي ديمن په يوه خنده کې اوسېده. چا ورته پام نه
کاوو، حکه يتيم او فقير وو. په دوولس کلنۍ کې د پلار له
نعمت خخه محروم او موريې د هغه سرپرستي په غاړه
واخسته. ډېری کسانو په ابوهريره باله، لږ شمېر هغو په عبد
شمس پېژاند. ابوهريره د هغه مستعار نوم وو چي کور او
خپلوانو ورته پرې غږ کاوو او په دې نوم مشهور شوی وو.
هغه پخپله دا نوم خو بناوو، حکه دې نوم يې د پلار ياد او
خاطره په زړه کې ژوندی کوله چي په وړو کوالي کې د هغه له
نعمت خخه محروم شوی وو.

کیسه داسی وه چي عبد شمس په ماشومتوب کي د یوې کوچنۍ او صحرايي پشي سره زیاته مینه درلوده. د ورځي به یې په غېږ کي نیوه او چي د مال په پوونه به بوخت وو، له هغې سره به یې لوبې کولې او د شپې له خوا به یې د ونې په ډډه کي پرېښوده. بله ورځ چي به بیا صحرا ته تو هغه به یې پیدا کوله او په غېږ کي به یې نیوله.

دا کاری یې تکرار اوو، پلاری یې له دې امله دا کنیه (ابوهریره) په هغه کېښوده. ابوهریره سره له دې چي له خپل پلار سره کم وخت تېر کړی وو، ولي شوخ طبعي، د بنکلو نکتو بیانونه او گپ شپ یې له هغه څخه په میراث وړی وو، نو ځکه یې ملگرو ژر ورسره مینه کوله او هغه یې ملگری کاوو، خو فقیري او یتیم والي هغه د خلکو په وړاندي کم اهمیتته ځلاوو. د هغه مقام کمېده، ارزوگانې او لوړ پروا زونه یې له مینځه وروړل.

کلونه تېر شول، هغه هم داسي شپني کوله، د عمر شپې یې په دښتو، غرونو او درو کي په گرځېدا تېرېدې. کله یې په ژورو درو، کله به د لوړو غرونو په څوکواو کله به په پلنو دښتو کي چي له هر لوري به غرونو چاپېر کړې وې، لیدل کېده.

له یواځي والي سره یې مینه وه، ډېر وخت به له خپلو شپنو ملگرو لیري گرځېده، یوازي کېښناست او د خپل نفس تزکیه یې کوله. فکر ته یې تازه والی او بنکلا وربښله. شاوخوا یې

په غور تر نظر لاندې نیوه. د شپې یې د اسمان له لیدنې خوند
 اخیست. د سپوږمۍ بڼکلي منظري د هغه زړه له خوښۍ
 ډکاوو. په میاشت پتو شپو کې د ځلاندو ستورو نندارې د
 هغه حیرانتیا راپاروله او هغه یې له ځانه ناخبر اوو، تر ټولو
 ستورو یې د سهیل ستوری ډېر خوښ اوو، ځکه سهیل هغه
 ستوری وو چې یمنیانو یې تل په خپلو شعرونو کې بڼکلا
 بیانوله او د هغه ژېر بخون نارنجي ځلېدونکی رنگ یې
 د خوښۍ وړ وو.

لکه یو شاعر چې وايي:

وسهیل کوجنه فی اللون وقلب المحب فی الخفقان
 (سهیل د معشوق په زلفو او سترگک وهل یې د عاشق د
 زړه په نارامۍ کې پاته کيږي.)

د ورځو ګرځېدلو، د میاشتو، فصلونو او کلونو تېرېدلو د
 ابوهریره په فکر او زړه کې بل ډول تاثیر و اچاوو، ځکه هغوی
 ټولو فکر کولو او تدبر ته هڅاوو او هغه بتان چې قريشو
 لمانځل او دهغوی په وړاندې یې احترام کاوو، ده ته خوار او
 کم ارزښته ول. هغه داسې وده کوله چې د ځمکې او اسمان له
 خدایه جل جلاله پرته چې ډېری عربانو پرې ایمان درلود،
 د بل څه احترام ونه کړي. عربانو ایمان درلود چې خدای جل
 جلاله هر څه پیدا او موجود کړي دي. ولي خپل ایمان یې
 بتانو ته په غاړه ایښودنه چې د خدای جل جلاله شریکان یې
 بلل، فاسد کړی وو.

ابوهريره وده وکړه او حوان شو، البته پوه او د توجه وړ .
 خدای جل جلاله هغه ته عقل، لوی بصیرت او پوه زړه ورکړې
 وو. هغه ددې خانگړتیاوو په درلودلو د نورو دوسي حوانانو
 څخه غوره وو. په هغوی یې برتری درلوده او احساسوله یې
 چې دا وړتیاوی ورته خدای جل جلاله د نېستي، تنگ لاسي،
 بې پلاري او په قوم کي د هغه د ټیټې رتبې په بدل کي ورکړې
 دي، خو قوم د هغه امتیازاتو ته پاملرنه نه کوله، ځکه ناپوهي
 د هغوي په ټول ژوند پرده غوړولې وه. دیادو شویو
 خانگړتیاوو په درلودلو سره بیا هم ابوهريره و نتوانېد چې
 خپل مقام د قوم په وړاندي لوړ کړي او همداسي نوم ورکي
 یې ژوند کاوو.

لکه څنکه چې وویل شول، ابوهريره وړو کوالی د دوس د
 قبیلې په منع کي تېر کړ، لمړی د پلار د مهرباني او محبت تر
 سیوري لاندې شپون وو، بیا ناتوانه یتیم او وروسته پوه،
 قوي او شریف حوان شو. سره له دې چې نېستمن وو، خو
 قناعت یې درلود. لوی او له هر څه ول ناوړه رویې پاک شخص
 وو. لومړی یې د قوم نظریو او اعتقاداتو ته وکتل خود
 هغوی کړه او کړنلاره یې خوبه نه شوه. په داسي څه پوري
 گرځېد چې مات زړه او تړیو شونډو ته یې ارامتیا او لمدوالی
 وېښي او سرگردانه عقل یې رهبري کړي. هغه د سالمې
 عقیدې او ټینگ دین په لټه کي وو. ایا د هغه لپاره لاره وه؟
 هغه منتظر پاتي شو.

مسلمان حوان

د دوس قبيله د خپل بت (ذی الخلصه) په لمانځنه لار ورکې شوې وه لکه څنگه چې نور عربي قبائل د خپلو بتانو په فتنه او فساد کې راگير شوي وو. د دوس قبيلې ياد شوي بت ته احترام درلود او عبادت يې کاوه، باوري يې درلود چې بت کولای شي دوی ته گټه او تاوان ورسوي، هغوی ته څه وبنسي او يا ورڅخه کوم خطر لري کړي او د هغوی د ژوند په تېرېدونکو بنو او بدو پېښو کې تاثير واچوي. له دې امله يې خپل بت ته بنکلی حای جوړ کړی وو او يو کس يې ورته د ساتونکي او خدمتگار په نوم ټاکلی و، چې د بت پالنې تر څنگ يې سيلانيانو ته بڼه راغلاست هم وايه. د دوس د قبيلې ټول وگړي له زاړه تر واره د هغه ليدلو ته تلل، هغه ته

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿35﴾

يې ډالى وړاندي کولې، دهغه د خوښي لپاره يې له نذر کړيو حيواناتو سره پرې کول. د کال په ځانگړيو ورځو کې د ذى الخلصه په وړاندي درېدل، هغه ته يې د احترام او تکریم مراتب وړاندي کول، دهغه په چاپېريې طواف کاوو او ځانونه يې په هغه پوري موبنل. کله چې ابوهريره ليدل چې قوم يې داسې کارونه کوي، هغوى يې ناپوه، بې علمه او له حقيقت څخه لرې بلل، له ځان نه به يې پوښتل: ولي هغوى د ډبرې په چاپېرگړځي راگرځي؟

سره له دې چې له خپل قوم سره د هغوى بت ته تو، اما مينه او اړيکي يې چې نسبت هغوى بت ته درلودې او هغه يې خپل خداى باله، ده له ځان څخه نه بنسودې او دهغوى په اداوو او رسومو کې يې گډون نه کاوو.

يوازي د تفريح او ساعت تيري لپاره هلته ورتو. څه چې به يې ليدل يا اورېدل پام يې نه ورته کاوو. هغه ملگرى نه درلود چې د قوم په اخرونو او جشنونو کې گډون ونکړي، خو مور يې هڅاوه، د ذى الخلصه له قهر څخه يې بېراوو او ټينگار يې پرې کاوو چې خاماڅا په مراسمو کې گډون وکړي.

نو ځکه يې د مورد ډبر ټينگار له امله پکې گډون کاوو، خو د قوم په اندونو يې باور نه درلود، له بل لوري يې جرأت نه کاوه چې د هغوى له کړنلارې منکراو د هغوى کارونه جاهلانه وبولي، که يې د هغوى کارونه ټوکې بللای څه يې نه درلودل چې دهغوى ځاى ونيسي او قوم د هغه په لور وبولي.

ذی الخلصه یوازینی بت نه وو چي دوی یې احترام او تعظیم کاوو (ولي ډېره پاملرنه یې هغه ته کوله)، بلکه د ذی الکفین او ذوشری په نومو نو دوه نور بتان هم همدا سي ول. د دوس قبیلې د هغوی هر یوه لپاره ودانی جوړه کړې او خدمتگاران یې ورته نیولي وو، د هغوی لپاره یې هم ورځي معلومې کړې وې، چي په هغو ورځو کي ورتلل، د هغوی په وړاندي یې عبادتونه او اطاعتونه کول او هغوی ته یې احترام کاوو.

ذولکفین عمرو بن حممة الدوسی جوړ کړی وو او د هغه له مړیني وروسته یې زوی حبیب بن عمرو ساتنه کوله او د بت اړوند کارونه یې سرته رسول.

د ذوالشری بت لپاره یې په ښه ځای کي ودانی جوړه کړې او ډیره ځمکه یې د هغه اړوند گرځولې وه، چي ښکلې لیدځای یې درلود، په دې ترتیب چي اوبه له یوې چینې چي د غره په ملا کي یې ځای درلود، روانې وې او د ذوالشری له څنګ څخه تېرېدې، خلکو به لومړی د چینې په اوبو ځان مینځه او بیا به ذوالشری ته حاضرېدل. ابوهریره چي څنګه لوی بت، ذی الخلصه سپک او بې ارزښته گانه همدا رنگه یې همدغو دوو ته هم کومه پاملرنه نه کوله.

کله چي به یې لیدل د قبیلې رئیس او د هغوی مشر (حبیب بن عمرو بن حممة) یې قوم ذی الکفین ته بیایي، د هغه لپاره د دغو دوو بتانو سپکوالی او ناخیزتیا نوره هم زیاتېدله. ځکه

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿37﴾

په کراتويي له هغه نه اورېدلي وو چي ويل به يې: زه پوهېږم
چي نړۍ پيدا کوونکى لري خو نه پوهېږم چې څوک دى؟
ابوهريره له ځان سره ويل: مور نه پوهېږو چي د نړۍ
پيدا کوونکى څوک دى، نو بيا ولي د مخلوق او پيدا شوي
څيز عبادت وکړو؟

په دې کش مکش کې د دوس د قبيلې له مشر، پوه او
هوبنيار شاعر طفيل بن عمرو څخه د خلکو په مېنځ کې
حيرانوونکى داستان خپور شو. په داسي حال کې چې هغه يې
يوه عجيبه او غريبه پېښه بلله، په پوره ادب او زور يې يوه او
بل ته بيانوله. د پېښې تفصيل د طفيل بن عمرو په وينا داسي
وو:

(د عمرې د ادا کولو لپاره مکې ته لاړم، هلته مي د بنى
هاشمو د يوه کس سره وليدل چې ويل يې "زه د خداى جل
جلاله استازى يم، خلک توحيد او يووالى ته رابولم." ما په
هغه ايمان راوړ او له هغه مي وغوښتل چې ماته اجازه
راکړي ترڅو خپل قوم ته لاړ شم او هغوى اسلام ته رابولم.
همدارنگه له هغه مي وغوښتل چې ماته دعا وکړي چې
خداى جل جلاله زما مرسته په يوه ښکاره دليل سره وکړي خو
زما خبري د ريښتيتوب دليل وي. پيغمبر صلى الله عليه
وسلم ماته دعا وکړه او زه راغلم، کله چې خپلي سيمې ته
ورسېدم او له هغې غونډۍ نه چې زما د قوم کورونو ته نژدې
وه راکښته کيدم، روښانه نور مي د امساله سر څخه وځلېد،

ابوهريره رضی الله عنه.....﴿38﴾

د خپل قوم خو کسه چي په هغه حای وو دا نوريې وليد، تر خو چي هغوی ته ورسېدم ورته مي خپله کیسه وکړه او هغوی مي اسلام ته وبلل، متاسفانه هيڅ يوه ريښتنی ونه گنلم، له پلار او ښځي پرته مي هيچا زما دعوت ونه مانه.

ابوهريره ددې خبر له اورېدلو سره ټکان وخور او دومره خوشحاله شو چي تر هغه وخت پوري په کومه خبره دومره نه وو خوشحاله شوی. که له موره نه ډارېدای، دهغي ورځي له غرمې مخکي کورته گرځېده په کومه چي يې يوه چوپان ملگري ورته دا کیسه اورولې وه، طفيل ته ورتلی ترڅو د هغه داستان دهغه له خولې واري، خو غوره يې وبلله چي نیمه ورځ نوره هم تېره، دخپل همپشني عادت سره سم په ټاکلي وخت کورته لاړ شي او له هغه وروسته طفيل ته ورشي، د شپې ورسره وويني او کیسه يې واري.

دهغي ورځي له لمر لوېدا وروسته يوه شېبه له مور سره کښېناست او ترې يې اجازه وغوښته خو طفيل ته لاړ شي او د داستان څرنگوالی دهغه له خپلې خولې واري.

موريې وويل: "لاړ شه، خو پام کوه دهغه په څير بې دينه نشي، خپل دين بدل نکړې او دهغه چا کار چي ټولو خلکو عاقل او هوښيار باله تکرار نه کړې."

ابوهريره لاړ او د طفيل کورته ورسېد. د داخلېدو اجازه يې وغوښته. طفيل ښه راغلاست ورته ووايه او په ورين

﴿39﴾ ابوهريره رضى الله عنه

تندي يې هرکلی وکړ، هغه ته يې په نرمه بستره دکېناستلو اشاره وکړه.

ابوهريره وويل: "کاکا جانه! راغلم، ترڅو هغه هاشمی کس چي ته ورسره په مکه کي مخ شوی يې او ادعا کوي چي د خدای استازی دی را وپېژني."

طفيل وويل: "گرانه وراره! په خدای قسم چي هغه په رينستيا پيغمبر دی. ما په هغه ايمان راوړی او د هغه پيروي کوم. ځکه انسان حق او حقيقت ته بولي، ته پوه او هوښيار سپړی يې او زه خبر شوی چي په ذی الخلصه کي څه نه وينې. نو د خدای جل جلاله په دين چي دخپرو لو لپاره يې وروستنی پيغمبر موبږ ته را لېږلی دی، ايمان راوړه."

ابوهريره وويل: "هيله کوم لومړی راته دخپل ايمان راوړلو کيسه وکړې، ځکه د اورېدلو يې ډېره مينه لرم."

طفيل وويل: "زما دا ايمان راوړلو کيسه داسي وه چي د عمرې د ادا کولو لپاره مکې ته لاړم. هلته د قریشو د ډلې څو وگړي راته راغلل او ويې ويل: <اې طفيله! ته زموږ خاوري ته راغلی يې، دلته يو کس د پيغمبري دعوه کوي او موږ يې ستړي کړي يو. نه پوهېږو له هغه سره څه ډول رويه وکړو، زموږ يو والی يې له مېنځه وړی، زموږ د دستورونو مانع گڼېدلی، خبري يې سحر دي، د پلار او زوی، مېړه، بنځې او ورور ترمنځ جدا والی راوړي. ورور له وروره او بنځه له مېړه جدا کوي، ډارېږو هسي نه هغه څه چي موږ ته مخ کي

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿40﴾

راغلي تا او ستا قوم ته درنشي. هڅه وکره هيڅکله له هغه سره خبري ونکړي، خبرو ته يې غوږ کښېږدي. < په خدای قسم دومره يې راته وويل چي هوډ مي وکړد پيغمبر صلی الله عليه وسلم هيڅ خبره به نه اورم او نه به ورسره خبري کوم، ان تردې چې غوږونه مي له پښې ډک کړل، خو مي دهغه خبري غوږ ته و نه رسيږي.

دهغې ورځي په سهار چي مسجد ته لاړم، دخدای رسول صلی الله عليه وسلم مي وليد چي دکعبې ترڅنگ ولاړ او لمونځ يې کاوو. هغه ته نږدې شوم او څه خبري مي يې واورېدې، ډېر ښکلی او اورېدونکی کلام وو. له ځان سره مي وويل: مور مي عزاته کښېني، په خدای قسم چي پوه سپړي او هوښيار شاعر يم، ښه او بد يو له بله پېژندلای شم او څه رانه پته نه دي، نو څه کولای شي چي ما دهغه دخبرو له اورېدلو را وگرځوي؟! هغه څه چي وايي که ښه وو منم يې او که بد و وروم يې.

ځکه تم شوم، خود خدای رسول صلی الله عليه وسلم کور ته وگرځېد، زه يې هم له شاروان شوم، کور ته يې ورسېدم، هغه صلی الله عليه وسلم کور ته ننوت، زه هم په هغه پوري داخل شوم او ومي ويل: اي محمده صلی الله عليه وسلم! قوم دې ماته داسي او هاسي وويل او دومره يې درڅخه و ډارولم چي غوږونه مي له پښې ډک کړل خو ستا خبري وانه ورم، خود خدای خوښه دا وه چي ستا څه خبري واورم، وينم

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿41﴾

چي بنې خبري دي، نو هغه څه چي له اسلامه په خپل واک کي لري راته ويي وايه.

رسول الله صلى الله عليه وسلم اسلام راته وړاندي کړ او د خداى جل جلاله د کلام څو اياتونه يې راته تلاوت کړل. په خداى قسم چي تر هغه مهاله مې داسي بنکلى کلام نه وو اورېدلى او تر هغه مې عادلانه دستور نه وو ليدلى. هغه وخت مسلمان شوم، د حق شاهدي مې ورکړه او ومي ويل: اې د خداى پيغمبره! زه په خپل قوم کي ځاى لرم او خبره مې مني، اوس چي هغوى ته روان يم، غواړم اسلام ته يې دعوت کړم، ماته دعا وکړه او له خدايه راته وغواړه چي يوه بنکاره نښه راکړي. تر څو زما د دعوت ملاتړ شي. رسول صلى الله عليه وسلم داسي دعا راته وکړه: "خدايه!! هغه ته نښه او څرگندونه ورکړي."

له انحضرت صلى الله عليه وسلم نه مې اجازه واخيسته او د خپل قوم په لور لاړم. کله چي زموږ کورونو ته څېرمه غونډۍ ته ورسېدم د خداى په امر مې تندي کي د دوو سترگو ترمنځ رڼا پيدا شوه، ومي ويل: خدايه دا نښه چي دي پر ما پېرزو کړه په بل ځاى کي يې راکړه، ځکه قوم به مې گمان وکړي چي د دين د پرېښودلو له امله مسخه شوى يم. هغه وخت رڼا امساته نقل شوه. هغه خلک چي د اوبو په چاپېر سره يو ځاى شوي وو، دا نور چي پر لکړه مې د څيراغ په څېر راڅرېده وليد، يوه او بل ته يې وروښود.

﴿42﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

زه ورو ورو له غوندي کښته راغلم، خو هغوى ته ورسيدم، له ليدني او ښه راغلاست وروسته مي هغوى ته خپل داستان ووايه او هغوى مي سلام ته راوبلل ولي هغوى زما خبري ونه منلې او ايمان يې نه راوړ، له هغوى جدا او د کور په لوري روان شوم. کله چي کور ته ورسېدم پلار مي د ښه راغلاست لپاره راغى، ورته مي وويل: پلار جانه له ما څخه ليري شه! زه له تا څخه نه يم او ته له ما څخه. پلار مي وويل: ولي زويه؟ ومي ويل: زه مسلمان او د محمد صلى الله عليه وسلم دين مي منلى دى. پلار ځواب راکړ: زويه! زما دين هم ستا دين دى.

ومي ويل: لاړ شه، ځان و مينځه او پاکي جامې واغونده. بيا راشه څه چي مي زده کړي تاته يې در وښيم. بيا مي ښځه راغله هغې ته مي هم د پلار په څېر ځواب ورکړ، هغه هم مسلمان شوه.

وروسته مي د قبيلې خلک اسلام ته راوبلل، خو هغوى زما دعوت ونه مانه. ("

طفيل خبري کولې او ابوهريره ورته غوږ نيولى وو. دهغه خبري يې په زړه او غوږونو اورېدې، کله چي د طفيل کيسه پاى ته ورسېده د ابوهريره څېره له زياتې خوشحالي د برېښنا په څېر وځلېده او ويې ويل: اى ابو عمرو! مهرباني وکړه هغه خبري چي په دې پيغمبر صلى الله عليه وسلم نازلې شوي او تاته يې ويلي، راته ووايه چي وايې ورم او خوند ترې واخلم.

﴿43﴾ ابوهريره رضی الله عنه

طفیل و منله او یو خو ایا تونه یې ورته تلاوت کړل. ابوهریره و نشوای کولای چي خپل ځان کنترول کړي، چیغه یې کړه او ویې ویل: څومره بنکلې او با عظمته کلمې دي. طفیل همداسي ادامه ورکړه.

ابوهریره بیا چیغه کړه او ویې ویل: "ابو عمرو! بس دی. په خدای قسم تراوسه مې ددې کلام په څېر کوم کلام نه دی اورېدلی او له هیڅ عرب نه دا امید نه لرم چي ددې په څېر کلام یې ویلی وي، دا خبري د انسان کلام نه دی. زه شاهدي ورکوم چي له خدای جل جلاله پرته معبود نشته او محمد د هغه استازی دی. اوس زه هم ستا په دین شوم او په هغه څه مې ایمان راوړی چي تا پرې راوړی دی."

طفیل د ابوهریره له ایمان راوړلو څخه خورا خوښ شو او ویې ویل د خدای شکر دی چي ته یې په اسلام مشرف او د دوڅ له اوره یې نجات درکړ.

ابوهریره، طفیل ته وکتل او ویې ویل: "اوس راته در رسول الله صلی الله علیه وسلم د سیرت او دعوت په اړه ووايه چي دخپل قوم په منع کي څنگه وو؟"

طفیل وویل: "خدای تعالی جل جلاله لس کاله وړاندي هغه په پیغمبری مبعوث کړ او لومړني ایا تونه چي یې ورباندي نازل کړل، دادی:

بسم الله الرحمن الرحيم

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿44﴾

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ 1 خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ 2 اقْرَأْ
وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ 3 الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ 4 عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ 5
ژباړه : "ولوله دخپل رب په نوم سره چې د ټولو جوړونکي
دی. جوړیې کړ انسان د چکه وینې څخه. لوله او ستا رب
لوی کریم دی چا چې علم ونبود په قلم سره. ویې بنودل انسان
ته هغه څه چې دی نه پرې پوهېده."

خدای تعالی جل جلاله خپل پیغمبر صلی الله علیه وسلم د
قریشو د غوره خلکو یعنی بنی هاشمو څخه غوره کړ. هغه د
مورپه گېډه کي وو چې پلاریې وفات شو. د پلار له مړیني
وروسته دهغه سرپرستي خدای جل جلاله دهغه په نیکه
عبدالمطلب واچوله. له عبدالمطلب وروسته ابوطالب دهغه
ساتنه او پالنه په غاړه واخسته، ترڅو چې لوی او ترې جدا
شو. د وحی له نزول وروسته یې خلک په پټه اسلام ته دعوت
کړل، په دې وخت کي څلوېښت شاوخوا نرانو، بنحو او
ماشومانو پرې ایمان راوړ.

بیایې دخدای جل جلاله په امر دعوت بنکاره کړ. قریشو
په هغه باندي ملنډي وهلې او ملگري یې ورځورول، ترڅو
دوی مجبور شول دخپل دین د ساتني په خاطر حبشي ته
هجرت وکړي.

هو محمد صلی الله علیه وسلم خلک توحید یووالي ته بلل
او د ډبرو او بتانو له عبادت څخه راگرزول. همدارنگه هغوی
یې رینتیا ویلو، امانتداری، صله رحمي، ښه گاونډیتوب،

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿45﴾

له محارمو خان ساتلو او دوينو د تويولود مخنيوي خلکو ته امر کوي او د دراوغو د شاهدي، ديتيم د مال د خوړلو، په پاک لمنو بنځو پوري د تهمت ويلو او نورو بديو خلک را منع کوي. ويل يې چي صرف د خداى عبادت وکړئ او څوک مه ورسره شريکوى. لمونځ وکړئ، خپل مالونه په نېکولارو کې ورکړئ. اې ابوهريره! د خداى جل جلاله د رسول صلى الله عليه وسلم په اړه بايد ووايم چي تر اوسه مي دهغه په څېر څوک پوره او بنکلى نه دى ليدلى.

څېره يې بنکلي او ټول خويونه يې نېک دي. بدني نيمگړتيا نه لري، بنکلى، ريښتيني، امانتدار، نرم خويه او همپشه موسکى دى. هر څوک چي يې وويني ملگرى کېږي يې او باور ورباندي کوي، که څه هم دين يې نه وي منلى. ما ترې غوښتنه وکړه چي له ما سره لار شي او زما قوم اسلام ته دعوت کړي. خو هغه ونه منله او ماته يې وويل چي خپل قوم ته لار شي، هغوى اسلام ته راوبولي او په قوم (قريشو) باندي دهغه له کاميابي وروسته ورسره يوځاى شي.

ابوهريره يو ځل بيا طفيل ته وکتل او ويې ويل: شاهدي ورکوم چي له الله جل جلاله پرته بل معبود وجود نه لري او محمد صلى الله عليه وسلم دهغه استازى دى. زه به مي قوم دې شاهدي ته دعوت کړم، څو خداى جل جلاله هغوى ته له ناپوهي، شرک او بت پرستي څخه خلاصون ورپه برخه کړي.

د خدای شکر ادا کوم چي زما سترگي، غوږونه او زړه يې اسلام ته هدايت کړل. اې ابو عمرو! تاته دي هم الله تعالی د خير بدله درکړي چي زما د هدايت زمينه دې اسانه کړه.

ابوهريره ډير ژر هغه څه ياد کړل چي له طفيل نه يې زده کړي وو. لمونځ کول يې له هغه زده کړل او په ډېر بڼه ډول يې ادا کاوو. ابوهريره له دې وروسته خپل قوم ته د اسلام او توحيد بلنه ورکړه، له شرک او بت پرستي څخه يې منع کړل.

بل پلو کله چي يې د قبيلې وگړي پوه شول چي ابوهريره مسلمان شوی او د دوی له دين څخه او بنسټی نو يې دهغه په ځورولو شروع وکړه او په هغه څه چي ده کړي وو ملامتاوو يې. د ټولو په سر کي يې مور ځای درلود چي تر ټولو سخت دريځه بلل کيده، موري يې ټينگار کاوو چي ابوهريره خپل نوی دين پرېږدي او د پلرونو او نیکونو دين ته بېرته وگرزي.

ابوهريره د مور په ځواب وويل: "مور جانې! کوم دين چي مي منلی مکمل او په حق دی. خدای جل جلاله له دې دين پرته بل دين نه مني."

موري يې نه منله او همپشه يې ځوراوو. اخر ابوهريره وروستنی ځواب ورکړ او پوه يې کړه چي هيڅکله به خپل نوی دين بدل نه کړي او په دنيا کې به يې په هيڅ څيز ور نه کړي.

ابوهريره او طفيل، اسلام ته د دوی د قوم په دعوت کي ډېر کوبښښ وکړ، خو هيچا يې دعوت ونه مانه. ځکه بت پرستي دهغوی په مېنځ کي زور موندلی وو، بدی او ناوړه

ابوهريره رضی الله عنه.....﴿47﴾

کارونه هغوی کي دې حای ته رسېدلی وو چي له اخلاقي
بښگڼو نه یې منع کول.

طفیل له دې بې گټو هڅو په تنگ شو. ځکه هغه شریف او
مخور کس وو او هیله یې درلوده چي قوم به یې دعوت ومني،
خو دا هیله یې پوره نشوه. دیوه کال په جریان کې یې له
پلار، ښځي او ابوهريره پرته بل چا دعوت ونه مانه.

نو ځکه مات او اریان پاتي شو، نه پوهېده چي کوم کار ته
لاس واچوي او څه وکړي؟

یوه ورځ ناڅاپه طفیل ابوهريره ته وویل غواړم رسول الله
صلی الله علیه وسلم ته لار شم او دخپل قوم شکایت ورته
وکړم.

د ابوهريره زړه ددې خبري د اورېدلو څخه ټکان وخوړ او
طفیل ته یې وویل: ما له ځان سره نه بیایې چي دخدای رسول
ووینم او بیعت ورسره وکړم؟

طفیل وویل: قریش په ډېره ټيزي له رسول الله صلی الله
علیه وسلم او له هغه چا سره چي د هغه مبارک ملگری شي
دښمني کوي. ډارېږم که مکې ته راسره لاړ شي، په تکلیف
دي نه کړي. قریش زما احترام د مخکنیو اړیکو چي له هغوی
سره یې لرم او د هغه حیثیت له کبله چي په خپل قوم کې یې
لرم، ساتي. خو ستا په اړه نشم ویلای چي ازار دي نه در
ورسوي. نو ځکه ابوهريره پاتي شو او طفیل له مجبوري تنها
مکې ته لاړ.

حضرت محمد صلى الله عليه وسلم ته ورغى او ويې ويل:
د دوس قبيله زما په وړاندي ودرېده، نافرمانې يې وکړه او له
اسلام نه يې مخ واړاوو.

حضرت محمد صلى الله عليه وسلم لاسونه د اسمان په لور
پورته کړل. طفيل وايي: فکر مي وکړان حضرت صلى الله
عليه وسلم مي قوم ته بنېرا کوي نو حکه ډېر خوبن شوم، خو
ومى ليدل چې رسول الله صلى الله عليه وسلم داسي دعا ورته
وکړه: "خدايه! د دوس قبيلې ته هدايت وکړې او هغوى
د اسلام په لور راوړي."

بيا يې ماته وويل چې خپل قوم ته لاړ شم او اسلام ته يې په
نرمي سره راوبولم.

طفيل لاړ او په ابوهريره يې زېرى وکړ چې رسول الله يې د
قوم د هدايت لپاره د خير دعا وکړه. دواړه د قوم په لور ولاړل
او بيا يې د اسلام په لور وبلل. د حضرت محمد صلى الله عليه
وسلم د دعا تر سيوري لاندې د هغوى سرکشيوي له منځه
تللې وې، زړونه يې نرم شوي او د اسلام منلو ته تيار وو. د
دوس د قبيلې وگړي ورو ورو د خداى په دين کې شامل شول.
ابوهريره په ۲۳ کلنۍ کې مسلمان شو. د اسلام له راوړلو
يې څو کاله نه تېرېدل چې يو پوه ځوان شو. خداى جل جلاله
يې روزى پراخه کړه. يو غلام يې واخيست څو يې مور او ده
ته خدمت وکړي. صرف يو څيز وو چې دده خوب يې وړى وو
او دې يې نا کراره کړى وو هغه هم د خداى جل جلاله د رسول

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿49﴾

صلی الله علیه وسلم خخه لري والی، خکزه زړه يې دهغه مبارک له ميني ډک وو او غوښتل يې خومره چې ژروي دهغه د پښو خاوري د سترگو رانجي کړي او په خنگ کي يې ژوند وکړي. کله چې به يې د طفيل خخه د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په اړه خوشحالوونکې خبري اورېدې، دهغه مبارک په لور به يې د هجرت ولولې نوري هم تازه کيدې. يوه ورځ طفيل ابوهريره خبر کړ چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د مدينې په لور هجرت کړی دی او د مدينې وگړيو په بې ساري ډول دهغه ښه راغلاست ويلی، ورباندي يې ايمان راوړی او مسلمانان شوي دي. مهاجرينو او انصارو د يو اوبل په مرسته لښکر منح ته راوړی، په توره او نېزه د اسلام خخه دفاع کوي.

پرله پسې هغه ته له يوه او بله خوشحالوونکې خبرې رسېدې، په قريشو باندي د مسلمانانو کاميابي په بدر او ... د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره د ابوهريره مينه ورځ په ورځ زياتېدلې. په وروستيو کي د احزاب په جگړه کي د مسلمانانو کاميابي دهغه خوشحالي دوه چنده کړه. په ځانکړي ډول دا چې په هغې جگړه کي د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم او ملگرو يې لويه کاميابي په برخه شوه، ځواک يې نور هم قوي شو، باوري يې د غرونو په خپر تينگ شوی وو.

﴿50﴾ ابوهريره رضی الله عنه

پورته دلایلو د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم په لور هجرت د ابوهریره مینه وروستی حد ته ورسوله. خو دوو لاملونو دده په وړاندي وجود درلود. یو یې مور او بل طفیل؛ چي ویل یې له قوم سره به نور هم پاته شو خود مسلمانانو شمېره زیاته شي، هغه مهال به ټول یو خدای در رسول صلی الله علیه وسلم په لور لار شو.

ابوهریره له ډیري هڅي وروسته و توانېد چي خپله مور قانع کړي خو مدینې ته هجرت وکړي. بیا طفیل ته ورغی او هغه یې تشویق کړ چي خومه ژر کیدای شي مدینې ته هجرت وکړي او ورته ویې ویل: اوس چي د خدای په مرسته د دوس د قبیلې په لسگونو وگړي مسلمان شوي، د دې وخت رارسېدلی چي د رسول الله صلی الله علیه وسلم په لور هجرت وکړو، خو د هغه دلیدلو په ترڅ کي ورسره یو خدای ژوند غوره کړو. اخر طفیل د ابوهریره له خبرو سره موافقه وکړه او ناخپه یې د هغو خبرو زېری ورکړ چي ابوهریره یې له اورېدلو په جامو کې نه خایېده او ویې ویل: تیار اوسه اوس د هجرت وخت رارسېدلی دی.

مهاجر مؤمن

يو سهار دوسي سپرو مهاجرينو د مدينې په لور حرکت وکړ چې په مخ کي يې طفيل بن عمرو رضي الله عنه دهغوی مشر وو. ابوهريره (رضی الله عنه) يې په څنگ کي روان وواو له دې هجرته ډېر خوشحاله وو.

د يون په اوږدو کي يې د حدی ترانې ويلو (هغه ترانه ده چې شپانه يې وايي څو اوبسان تېزلاړ شي) يون ته زور او ځانگړی حالت وربښلی وو. څو تنو اواز وايه او نورو

﴿52﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ورسره زمزمه کاوو. دا نغمې غرونو، دښتو او درو ته تلې،
غبرگون يې بېرته دوى ته راگرځېده، د اوبسانو غوړو ته
رسېدې او د هغوى چټکتيا يې زياتوله.

د دوس د قبيلې نور وگړي خورا نا ارامه وو چي ولي د
دوى د قبيلې وگړي ورڅخه جدا کيږي او داسي ځاى ته
ځي چي هيڅ معلومات ورڅخه نه لري. دوى هغه مهال نور
هم ناخوښ شول چي ويې ليدل داسي کور نشته چي يو
غړى يې له لاسه نه وي ورکړى. مهاجر نژدې له اتيا کورنيو
څخه ووچې د کورنى له غړو څخه جلا کېدل. د قبيلې يوه
غړي وويل: عجيبه ده، دې دين په دوى کي دومره کار وکړ
چي د خپل کور کهول پرېښودلو ته تيار دي!

دې خبري په نورو هم ډېر هېښنده اغېز وکړ او د دې دين
په سوچ کي شول چي ولي يې د دوى په وروڼو دومره ژور
اغېز ودرلود؟ او د دوى د عقل دريځه يې د ژور فکر لپاره
خلاصه کړه؟

ابوهريره (رضى الله عنه) د سپرو مهاجرو په منځ کي
خپل يون ته ادامه ورکړه او هغه ستومانتي يې نه
احساسوله چي د يون په ترڅ کي ورته پيدا شوې وه. سره له
دې چي مور يې نيوکه پرې کوله او په کراتو يې ځوراوو.
ابوهريره (رضى الله عنه) د نېکبختي احساس کاوه، ورځ
له بلي يې خوښي زياتېدله او په ډېره بېره له رسول الله

﴿53﴾..... ابوهريره رضی الله عنه

(صلی الله علیه وسلم) صلی الله علیه وسلم سره د لیدلود شېبې په تمه وو تر دې چې له ډېر لیري نه هم ورباندي گران وو. هغه ددې حساسي شېبې لپاره خو کاله انتظار کړی وو او اوس هغه مهال را رسېده. د ابوهريره (رضی الله عنه) زړه له ډېري خوشحالي لږزېده او د خدای د رسول صلی الله علیه وسلم د مینې څخه ډک وو. په مهاجرينو له لسو ورځو زیاتي تېرې شوې، هغوی همداسي لاري پرې کولې او خپل یون ته یې ادامه ورکوله تر دې چې د حجاز خاورې ته واوښتل.

اوس هغوی له مدینې سره نژدې وو او د احد غریبې له لري څخه لید. خو د لمر لوېدلو وخت راوړسېد، روښنایي له منځه لاړه، ښکلی او دنګ غر چې افق یې پټاوو له نظره ووت. هغوی نور هغه تر څنګ نه لید.

سره له دې چې د سپوږمۍ تټې رڼا ټوله فضا په خپله غېږ کي واخسته، بیا هم د هغوی په اوسپنیز هوډ کي کوم تغیر رانه غی، نور هم هوډ من شول، د رسول الله صلی الله علیه وسلم مینه او محبت یې په زړونو کي وروستي پړاو ته ورسېد. هغوی اوس د مدینې خاورې ته ورسېدل، غږ یې لوړ شو، د خدای شکر وکړی دا چې دهغه په مرسته خپلې موخې او د خدای د رسول صلی الله علیه وسلم ښار ته ورسېدل. ډېر شکر یې ادا کړ.

مدينې د مهاجرينو د نوي ډلې بڼه راغلاست وايه، خو هيشوک يې په ورتگ خبر نه شول. ځکه په مدينه کې څوک نه ول، هغوی خيبر ته تللي وو خو يې کلاوې ونړوي او هغه يهوديان چې په مدينه يې د حملې نقشه کښلې وه او غوښتل يې اوسېدونکي يې وځپي، په لار راوړي.

مهاجرينو وارول، له اوبنانو يې بارونه راګوز کړل، په ځمکه يې خواره کړل، د زياتي ستوماتيا له امله په ژور خوب لاړل، هغه څه چې دوی يې را وښ کړل د مؤذن غږ وو چې خلک يې د سهار لمانځه ته بلل.

د اذان داواز اورېدل هغوی ته څومره په زړه پوري وو! ځکه لومړی وار يې د خداى د رسول د مؤذن له خولې **الله اکبر** اورېده. له خوبه پاڅېدل، اوسونه يې وکړل او د نبوی مسجد په لور روان شول.

هر يوه هيله درلوده چې د خداى د رسول د ليدلو نیکبختي يې په برخه شي، سلام ورته واچوي او بيعت ورسره وکړي.

ابوهريره (رضى الله عنه) تر ټولو وړاندي نبوی مسجد ته ننوت، ځکه مينه يې تر ټولو له رسول الله (صلى الله عليه وسلم) سره زياته وه. خو په حيرانوونکي ډول يې وليدل چې د لمونځ کوونکو شمېر کم او ډېری زاړه او ناروغ دي. له يوه يې وپوښتل: د خداى پيغمبر صلى الله

﴿55﴾ ابوهريره رضى الله عنه

عليه وسلم چيرته دى؟ ځواب يې ورکړ: ان حضرت صلى الله عليه وسلم خيبر ته تللى دى، چي فتح يې کړي. ابوهريره (رضى الله عنه) د دې خبري له اوريدلو غمگين شو، ځکه د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) سره يې ليدل په برخه نشول کوم چي ډېر وخت يې ورته اميدونه درلودل. نور مهاجرين هم مسجد ته داخل او هلته کښېناستل، ابوهريره (رضى الله عنه) هغوى ته د پيغمبر صلى الله عليه وسلم د حضور د نشتوالي خبر ورکړ. د غم او پرېښاني وريپځي يې مخونه وپوښل، ځکه هغوى په زړونو کي ډېري هيلې درلودې، غوښتل يې له حضرت محمد صلى الله عليه وسلم سره وويني، له ملکوتي څپرې څخه يې برکت ترلاسه کړي او له هغه سره په همدې ورځ بيعت وکړي.

لمونځ پيل شو، د مسلمانانو نه يو کس مخکي شو چي امامت وکړي. ابوهريره (رضى الله عنه) له څنگلوري نه وپوښتل دا سپرى څوک دى؟ ورته ويې ويل: دا شخص سباع بن عرفطه غفاري دى. پيغمبر عليه سلام، دا کس تر څو چي هغه مبارک په مدينه کي نه وي خپل ځاى ناستى غوره کړى، چي د مسلمانانو امامت وکړي. امام تکبير ووايه، لمونځ کوونکو هم ورپوري تکبير ووايه او په لمانځه ودرېدل.

دسورت فاتحي له لوستلو وروسته امام د سورة مريم
 خو اياتونه تلاوت كړل. ابوهريره (رضى الله عنه) دلمري حل
 لپاره دا ايات اوربده ، په ډير غوريي ورته غوږ نيولى و .
 په دوهم ركعت كي امام له فاتحي وروسته د سورة
 المطففين خو اياتونه ولوستل. چي داسي شروع كيږي:

﴿ وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ۝۱ الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ
 يَسْتَوْفُونَ ۝۲ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وُزِنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ۝۳ أَلَا يَظُنُّ
 أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ۝۴ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۝۵ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴾

(خرايي ده كموونكو لره ، هغه خلك چي كله په پېمانه
 اخلي نو پوره ډكوي، او كله چي يې په پېمانه وركوي
 هغوى ته يا په تول يې وركوي نو كمى پكښي كوي، ايا
 خيال نه لري هغه خلك چي دوى لره پورته كېدل دي، ددې
 لويي ورخي لپاره، په كومه ورځ چي به ودرېږي خلك لار
 كتونكي دجهان د مالک)

امام سورت تر پايه ولوست. ولي ابوهريره (رضى الله
 عنه) وايي زه همدارنگه د سورت په لومړۍ برخه كي پاته
 وم او هغه اياتونه مي تکرارول.

له ځان سره مي وويل: اي دپلاني زويه ، هلاکت دي وي
 درباندي. زما مطلب د دوس دقبيلې يو کس وو چي د تللو
 لپاره يې دوه پيمانې درلودې، هغه چي درنه وه د ځان لپاره

﴿57﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

به يي کاروله او هغه چي سپکه وه دنورو د خطا ايستلو لپاره به يي استعمالوله. ابوهريره رضى الله عنه د اورېدلو اياتونو په معنى پوهېده نوځکه يي په هغوى زړه وسوځېداو ده ته يي يو بنکلی اغېز وړاندي کړ.

لمونځ پای ته ورسيد، ابوهريره او طفيل رضى الله عنهم، سباع بن عرفه ته لارل. له سلام اچولو او روغې وروسته يي هغه دخپل راتگ په موخه خبر کړ. عرفه هغوى ته ښه راغلاست ووايه او دهغوى کار(مدينې ته هجرت) يي وستايه. بيا د قبيلې نورو خلکو ته ورغلل او يوله بل سره يي مشوره وکړه چي ايا دلته پاته شي او که په رسول الله (صلی الله عليه وسلم) پوري خيبرته لار شي.

هر يوه نظر در لود. ابوهريره (رضی الله عنه) په داسي ډول په لور او از سره خپل نظر ووايه چي ټول يي واورې او ويي وويل: هر ځای چي دالله رسول صلی الله عليه وسلم وى زه به هلته لار شم.

دې خبري د ابوهريره (رضی الله عنه) ملگري سفر ته تشويق کړل او پرېکړه وشوه چي سبا سهار به د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم په لور حرکت کوي.

ابوهريره (رضی الله عنه) خپله مور په مدينه کي پرېښوده، دهغې ورځي په سبا يي له دوسي مهاجرينو سره دخيبر په لور حرکت وکړ او هغه غلام چي يي د ځان او مور

ابوهريره رضی الله عنه.....﴿58﴾

د خدمت لپاره اخستی وو له خان سره ملگری کړې. لمر راوخوت او هرځای روښانه شو. هوا گرمه وه او ورو ورو نوره هم گرمېده. مهاجرينو د گرمي تېزوالی احساساوو خو زغمله يې او کومه پاملرنه يې نه ورته کوله، ځکه هغوی د داسي مهم کار هوډ درلود چې دهغه دلسته راوړلو لپاره يې د ټولو سختيو زغمل اسانه کول.

ماپښين مهال يې د ډېري ستړيا احساس وکړ، يوځای له خپلو اوښانو کښته شول. د ماپښين له لمانځه وروسته د قیلولې په خوب ویده شول. له ليرې دمې وروسته بیا روان شول او د شپې تر یوې برخې پورې يې لا لار لندوله. پاتې شپه دیوه کوچني غره په ډډه کې ویده شول. سهار مهال ابوهريره (رضی الله عنه) له خوبه راپاڅېد. د لمانځه لپاره يې اذان وکړ او ملگری يې راوینس کړل. ټولو لمونځ وکړ او روان شول. په لاره کې يې چېرته دمه او استراحت ونکړ، ځکه نو ډېر ستړي ول. ماپښين مهال يې لږ دمه وکړه او تر قیلولې وروسته يې سفر ته ادامه ورکړه. هيله يې درلوده چې سبا به خيبر ته ورسېږي او خپله پخوانۍ هيله به تر لاسه کړي.

دهغوی له سفره پنځلس ورځې تېرېدې، يوازي يوه ورځ په مدينه کې پاتې شول، نور چېرته نه وو درېدلې. نوځکه يې ستومانټيا خپل وروستي پړاو ته رسېدلې او

﴿59﴾ ابوهريره رضى الله عنه

نژدې وو چي له پښو يې وغورځوي، که يې د سفر د ستړياوو تر شا ارزښتمنې هيلې نه درلودای نو نه يې شواى کولای چي دا ستړياوي او مشکلات وزغمي.

له ستړياوو سره سره ابوهريره (رضى الله عنه) وليدل چي غلام يې د هغوى په ډله کي نشته. شاوخوايې وکتل چي ويې مومي خو درک يې نه وو. له ملگرو يې وپوښتل، ويې ويل: موږ نه دى ليدلى.

ابوهريره (رضى الله عنه) باور وکړ چي يا له کاروان څخه جدا او ورک شوى دى او يا داچې تېښته يې کړې ده.

له کاروانه بېل شو او دهغه په پلټنلو يې شروع وکړه، تر ډېرې ستړيا وروسته نه يوازې هغه يې پيدا نه کړ بلکي ستړى او ستومانه بېرته کاروان ته راوگرځېد. دلاري په اوږدو او دهسکو غرونو په مېنځ کي يې دا شعر زمزمه کاوو:

يا ليلة من طولها وعنائها × على انها من دلده الكفر نجت

(خومره اوږدې او سختې شپې، ددې په بدل چي د کفر له

ښار نه وژغورل شو.)

اخر کاروان ته ورسېداو هغوى يې له خپل مشکل څخه خبر کړل، ملگرو يې زړه سوى او همدردي ورسره وښوده. ابوهريره (رضى الله عنه) يې په ځواب کي وويل: هيڅ خبره

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿60﴾

نه ده كه مي غلام ورك شي ، يا دنيا له لاسه وركړم خو چي
درسول الله (صلى الله عليه وسلم) ليدنه مي په برخه شي.
دې جملې د هغوى ستړيا وركه، د سفر مشكلات يې هير
او له هغوى سره يې د زغم او حوصلې په سربناره ځواك
كي مرسته وكړه.

مهاجرين د دريمې ورځې د سهار دلمانځه تر ادا كولو
وروسته بيا روان شول.

ورو ورو لمر رانېكاره شو او روښنايي يې هرځاى ونيو.
خيبر له لوړو كلاوو سره له ليري ښكاره شو. د هغه په
ليدلو زړونه ولرژېدل او مينې په سينو كې په ځلا شوې.
يوځل بيا يوه كس د ترانې په ويلو شروع وكړه. اوښانو
تگ كړندى او سپاره يې موخې ته نور هم نژدې كړل. له څو
شپبو وروسته هغوى د مسلمانانو پوځ ځاى ته ورسېدل،
رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د خپل څارندوى په مرسته
د هغوى له راتگ څخه خبر شو. هغه مهال رسول الله (صلى
الله عليه وسلم) د فرمان وركولو په حال كې وو او
مسلمانانو د خيبر د وروستۍ كلا د فتح كولو لپاره نقشه
كېښله. ابوهريره (رضى الله عنه) په داسې حال كې چې
د خوشحالي او ښكې يې په مخ روانې وې له ټولو وړاندي
هغه مبارك ته نژدې شو او ويې ويل: السلام عليك يا
رسول الله (صلى الله عليه وسلم) او لاس يې وراوړد كړ.

﴿61﴾ ابوهريره رضى الله عنه

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د سلام خواب ورکړ او
ويې فرمايل: ته څوک يې ؟
ابوهريره (رضى الله عنه) خواب ورکړ: زه عبدالشمس بن
صخر دوسى، مشهور په ابوهريره يم .
رسول الله صلى الله عليه وسلم په موسکاوويل : هو ته
ابوهريره، عبدالرحمن بن صخر دوسى يې .
ابوهريره (رضى الله عنه) وخنډل او ويې ويل : هو زه
عبدالرحمن بن صخر دوسى يم . بيا يې وويل : اې رسول
الله (صلى الله عليه وسلم) زه له خپل قوم سره راغلى يم خو
له تاسره په اسلام بيعت وکړم، له تاسره واوسم او ستا له
ملگرتيا نه نېکبخت شم .
رسول الله (صلى الله عليه وسلم) بيعت ورسره وکړ، بڼه
راغلاست يې ورته ووايه او دعا يې ورته وکړه .
بيا طفيل رضى الله عنه راغى، پيغمبر عليه سلام ته
يې سلام ورواچاوو، په غېږ کې يې ونيواو په تندى
مبارک يې مېچ کړ .
بيا نور مهاجرين راغلل هغه مبارک صلى الله عليه
وسلم ته يې سلام اچاوو او په اسلام يې ورسره بيعت
کاوو .

﴿62﴾.....ابوهريره رضى الله عنه

طفيل رضى الله عنه دهغه مبارک صلى الله عليه وسلم
ترخنګ ولاړ وو، د هريوه نوم يې اخيست او ورته
ورپېژاند يې.

پيغمبر عليه سلام دهغوى له راتګ څخه خوشحال
شو او هغوى هم د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په ليدلو
زبت زيات خوشحال شول. ځکه د ژوند په اوږدو کي يې
لويه نيکبختي لاس ته راوړې وه او د رسول الله (صلى الله
عليه وسلم) ليدل يې د سترګو رانجې شوي وو. له ډېري
خوشحالي يې ژړل. په ځانګړي ډول هغه وخت چي ويې
ليدل د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم اغېزاو ښکلا
تر هغه څو ځله ډېره ده کوم چي دوى يې تصور کاوو.

ابوهريره (رضى الله عنه) له ټولو خوښ وو، د هغه
مبارک صلى الله عليه وسلم ترخنګ کښېناست او په وار
وار به يې له احترام نه په ډکه مينه هغه ته کتل. دا مهال چي
حضرت محمد صلى الله عليه وسلم مهاجرينو ته د اسلام
مسائل بيانول، ناڅاپه د ابوهريره (رضى الله عنه) غلام د
هغه په وړاندي ښکاره شو.

ابوهريره (رضى الله عنه) وايي: د هغه په ليدلو مي
تعجب وکړ او حيران شوم، ځکه باور مي درلود چي هغه
تښتېدلى دى، په دې فکر کي وم چي حضرت محمد صلى
الله عليه وسلم زما په لور وکتل او ويې ويل: اې ابوهريره

﴿63﴾..... ابوهريره رضی الله عنه

دا کس ستا غلام دی؟ ومي ويل: هو، دخداي رسوله (صلى الله عليه وسلم) ددي جملې له اورېدلو ډېر حيران شوم او له ځان سره مي وويل: چا هغه مبارک ته وويل چي دا د ابوهريره (رضی الله عنه) غلام دی او هغه ورک شوی وو؟ نو ځکه مي شاهدي ورکړه او ومي ويل: زه شاهدي ورکوم چي له الله جل جلاله پرته بل معبود نشته او ته په حقه سره دهغه استازی يې او ته شاهد اوسه چي ما دا غلام د خدای درضا لپاره ازاد کړ.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د ابوهريره (رضی الله عنه) له دې ځواب نه خوښ شو او پوه شو چي پوه او ځيرک ځوان دی.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) صلى الله عليه وسلم له طفيل رضی الله عنه نه دهغه د قوم په اړه وپوښتل. طفيل وويل: خدای تعالی ستا دعا قبوله کړه او زما قوم يې هدايت کړ. تر اوسه له اتيا زياتو کورنيو ايمان راوړی، خو ارمان ډېری يې لا په شرک کي پاته دي او د اسلام له منلو يې مخ وړاوه. له حضرت محمد صلى الله عليه وسلم نه يې وغوښتل چي هغوی ته نېرا وکړي، پيغمبر عليه سلام لاسونه پورته کړل.

ددي حالت له ليدلو څخه د ابوهريره (رضی الله عنه) زړه ټکان وخور او له ځان سره يې وويل: د دوس قبيله هلاکه

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿64﴾

شوه او گمان يې وکړ چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) به د طفیل په غوښتنه هغوی ته چې تر اوسه په خپل فسق، فجور او شرک پاتې دي، نښرا وکړي. خو په حیرانوونکي ډول يې وليدل چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) يو ځل بيا دطفیل، ابوهريره (رضی الله عنه) او نورو دوستانو په اړه په خورامهرباني د خير دعا وکړه او ويې ويل: "يا الهی! د دوس قبيله هدايت کړه او داسلام منلو ته يې راوله."
ابوهريره (رضی الله عنه) او نور دوستان د هغه مبارک له دې دعا څخه خوښ شول او باور يې وکړ چې ژر به دهغوی د قبيلې نور وگړي هم ايمان راوړي، مسلمان به شي او د ايمان ځلېدونکې رڼا به دهغوی په زړونو کې وځلېږي.
ابوهريره (رضی الله عنه) د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم په ليدلو هغه وخت مشرف شو چې د خيبر د اوو کلاوو د فتح کولو څخه يوازي يوه پاتې وه، نو ځکه هغه يوازي د همدې يوې په فتح کولو کې له مسلمانانو سره گډون درلود. دجگړې په اوږدو کې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) يوې خبرې د ابوهريره (رضی الله عنه) پام را اړاولی وو.

حضرت محمد صلی الله علیه وسلم د مسلمانانو د يوه مبارز په اړه چې د مسلمانانو په لیکو کې د کفارو په وړاندي جنگېده، ويلي وو: هغه د جهنم اهل دی.

﴿65﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ابوهريره (رضى الله عنه) ددې خبري له اورېدلو حيران وو، ځكه ليد يې چې هغه سپرى د جنگ په ډگر كې له ځانه ډېره مېړانه نښي، ډېر او ژور تپي شوى دى. ځيني خلك د پيغمبر عليه سلام د خبري په اړوند د هغه په اړه غږېدل او د هغه له كار څخه په شك كې وو. ابوهريره (رضى الله عنه) هغوى ته وويل: خداى او رسول يې تر مورې، زموږ په حال بڼه پوهېږي، په دې خبرو كې وو چې هغه سپرى په ځمكه ولوېد، څرنگه چې يې د تورو د زخمونو د درد زغم نه درلود نو يې نېزه را وايسته او ځان يې په نښه كړ. خلك ددې صحنې ليدونكي وو.

يوه كس د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم په لور منډه كړه او هغه يې ددې كس په حال خبر كړ او ويې ويل: فلاني ځانوژنه وكړه. پيغمبر عليه سلام ددې خبرې په اورېدلو سره بلال ته دستور ور كړ چې پورته شه او د خلكو په مېنځ كې ووايه چې له مؤمن پرته څوك جنت ته نه داخليږي، خو خداى خپل دين ته د فاسق په وسيله هم كاميابي وركوي. ټولو د پيغمبر عليه سلام خبره واورېده. ابوهريره (رضى الله عنه) چې هم دا خبره اورېدلې وه په لوړ غږ يې وويل: د خداى رسول ريښتيا وايي، د خداى رسول ريښتيا وايي.

دخيبر د وروستۍ کلا تر فتحي وروسته د حبشي مهاجرين چي کلونه وړاندي مهاجر شوي وو، راغلل او د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم په حضور مشرف شول. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د هغوی له راتگ څخه زيات خوشحاله شو، ولاړ شو او جعفر بن ابى طالب يې په په غېږ کي ونيو، تندي يې وربنکل کړ او ويې ويل: نه پوهېږم د خيبر له فتحي خوشحاله شم که د جعفر له راتگ نه.

ددې ملاقات خاطر د همپش لپاره د ابوهريره (رضى الله عنه) په ذهن کي پاته شوه، له هغې ورځې او مدينې ته له راتگ وروسته جعفر ډېر ورباندي گران وو او د ژوند تر وروستۍ شپې پوري يې دا مينه همداسي په زړه کي ورسره پاته وه.

دخيبر جگړه پای ته ورسېده او ټولې کلاوې يې فتح شوې. الله تعالى يهود خوار او ذليل کړل، مسلمانانو ډېر غنيمتونه لاس ته راوړل، د غنيمتونو يوه برخه ابوهريره (رضى الله عنه) او دوسى ملگرو ته يې ورسېده او له هغه وروسته داسلام له نورو لښکرو سره مدينې ته وگرځېدل. مهمه پېښه چي يې په خيبر کي ليدلې وه او همپشه يې د هغه ذهن مشغولاوو، په زهرو د ککړ شوي پسه کيسه وه چي د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم لپاره راوړل شو.

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿67﴾

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) يوه برخه ترې و خوږه خو کله چې اصحابو وغوښتل چې ويې خوري، هغه مبارک صلى الله عليه وسلم وفرمايل: لاس پورته کړئ دا پسه په زهرو ککړ شوی دی.

همدارنگه د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم خبري، هغې يهودې بنځي ته چې دا مسموم پسه يې راوړی وو، د ابوهريره (رضی الله عنه) د حيرانتيا سبب شوې وې او هر وخت به يې دا جمله چې پيغمبر عليه سلام يهودی بنځي ته کړې وه چې هيڅکله به تا خداى په مامسلطه نه کړي. ددې صحنې ليدلو هم د ابوهريره (رضی الله عنه) تصديق او محبت د حضور صلى الله عليه وسلم په وړاندي زياتاوو.

د مدينې په لار به ابوهريره (رضی الله عنه) له نورو وروڼو څخه د خيبر دفتحي په اړه پوښتنه کوله چې دی به ورڅخه خبر نه وو او هغوی به د پېښو څرنگوالی ورته وايه. د خيبر په فتح کي يې د حضرت علي رضى الله عنه له مېړانو خوند اخيست.

وايي کله چې مسلمانانو ته د خيبر ديوې کلا نيول سخت شول، پيغمبر عليه سلام، حضرت علي رضى الله عنه راوغوښت ترڅو د خيبر د همدې کلا د فتحه کولو لپاره د يوې ډلې مشري ورکړي. حضرت محمد صلى الله عليه

﴿68﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

وسلم ته وويل شول چي د حضرت على صاحب سترگي درد کوي. حضرت محمد صلى الله عليه وسلم وويل : ماته يي راولئ.

حضرت على رضى الله عنه راغى او حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د خپلې مبارکي خولې لاري دهغه په سترگو تېري کړې او هغه سمدستي جوړ شو.

بيا يې د اسلام بيرغ په لاس کي واخيست، د زمري په خپر يې په دنمن حمله وکړه او هغه يې له پښو واچاوو. خداى تعالى توفيق ورکړ چي خير فتح کړي او د لويه کاميابي د مسلمانانو په برخه کړي، همدارنگه په يوه بله پېښه کي چي يوه يهودي قومندان د مسلمانانو په وړاندي بيرغ پورته کړى وو، هغوى يې مبارزې ته بلل او شعريې وايه، په خپل ځان نازېده او صحابه دهغه له لاسه ډېر ځورېدلي وو د حضرت على رضى الله عنه په لاس له پښو واچول شو.

ابوهريره (رضى الله عنه) د حضرت على رضى الله عنه په لاس ددې يهودي په وژلو نازېده او وياړل يې.

ددې ټولو پښو اورېدلو د ابوهريره (رضى الله عنه) تنده نه ماتوله، همدارنگه يې له خپلو نورو همڅنگو د نورو پښو پوښتنه کوله، ددې لېوال وو چي د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم تر څنگ وي، دهغه مبارکي خپرې ته

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿69﴾

له كتلو برکت تر لاسه او دهغه ملکوتی خبرو ته چي د ابوهريره (رضی الله عنه) په زړه او غوږونو کي يې حای نیو، غوږونيسي.

مدیني ته له رسېدلو وروسته ابوهريره (رضی الله عنه) له ډېرو نورو اصحابو سره په هغه اوليمه کي چي پیغمبر علیه سلام د صفيې بنت حبی سره چي دخيبر په ورځ نیول شوې وه، د نکاح په مناسبت جوړه کړې وه گډون وکړ. صفيې بي بي د قريشو په وړاندي زیات احترام درلود او شريفه ميرمن وه، نوځکه رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دهغې دتسکين او اکرام لپاره ورسره نکاح وکړه. دا مجلس خورا ساده وو چي یوازي ډوډی، خورما او غوري يې درلودل.

کله چي داسلام لښکر له خیبر څخه راگرځېده، درې پېښې وشوې، چي دا درې واړه د ابوهريره (رضی الله عنه) ذهن ساتلې او هيڅ کله يې نه هېرولې، یوه داچي کله هغوی په وادی القری کي وغوښتل استراحت وکړي، یو غلام چي مدعم نومېده او د بنی خباب د یوه کس له خوا پیغمبر علیه سلام ته هدیه ورکړل شوی وو او دهغه مبارک صلی الله علیه وسلم د اوبن د سامان د کښته کولو په حال کي وو، ناڅاپه یو غشی چي معلومه نه وه چاوویشته او له کوم لوري راغی په هغه ولگېد او را وایي چاوو. خلکو

﴿70﴾ ابوهريره رضى الله عنه

وويل : شهادت دي يې مبارک وي ، شهادت دي يې مبارک وي .

خو حضرت محمد صلى الله عليه وسلم وويل : هغه شهيد نه دی . په خدای قسم چي زما روح يې په بلاکيفه لاس کي ده ، هغه خادر چي يې د خيبر تر غنيمتونو مخکي وړی وو ، ورته د اور لمبې دي .

دې خبري په خلکو دومره اغېز وکړ چي سمدستي يو کس لاړ د بوبت بند يې راوړ او د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم حضور ته ورغی او ويې ويل :

دامي د غنيمتونو تر تقسيم وړاندي اخستی دی . ان حضرت صلى الله عليه وسلم وويل : دا تسمه د دوژخ له اوره ده .

د سفر په اوږدو کي مسلمانان يوې درې ته ورسېدل او په لوړ غزبې د الله اکبر او لا اله الا الله په ويلو شروع وکړه .

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) هغوی ته وکتل او ويې ويل : ځانونه کنترول کړئ ، تاسو هغه خدای يادوئ چي اورېدونکی ، نژدې او هغه هر ځای له تاسو سره دی .

ابوهريره (رضى الله عنه) له رسول الله (صلى الله عليه وسلم) شاته او ابو موسی اشعری يې په څنگ روان وو ، هغه مبارک صلى الله عليه وسلم ابو موسی ته وکتل او ويې

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿71﴾

ويل: اي عبد الله بن قيس! ابو موسى وويل: لييك يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم). پيغمبر صلى الله عليه وسلم وويل: خونبوي چي د يوي جملې په ويلو درته د جنت له خزانو يوه خزانه وبنيم؟

ابو موسى وويل: ولى نه يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم) زما مور او پلار دي تر تا څاروي. پيغمبر عليه سلام وويل: هغه جمله لا حول ولا قوة الا بالله ده.

ابوهريره (رضى الله عنه) هغه جمله په هماغه ورځ ياده كړه او له هغه وروسته يې د نورو اذكارو سره يوځاى تکراروله، څرنگه چي يې ددې ذکر فضيلت له رسول الله (صلى الله عليه وسلم) څخه اورېدلى وو، خو چي ژوندى وو دا ذکر يې کاوو.

له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم
سره

ابوهريره مدينى ته ورسيد اود نبوي مسجد په صفة كې
يې چيري چي به بې كوره صحابه كښناستل او ويده كيدل،
خاى ونيو او له پيغمبر عليه سلام سره يې د يو خاى او سپدلو
دوره چي دهغه د ژوند تر ټولو ښكلي مرحله وه، شروع شوه.
هغه مهال اووم هجرى كال وو چي د ابوهريره عمر تر ديرش
كلنى لوړ نه وو. خيرك خوان، دقوي حافظې درلودونكى او
د علم او پوهي تږى وو.

غوره يې گڼله چي د پيغمبر عليه سلام له خبرو څخه برخمن
شي او دخپل ژوند لپاره معنوى زېرمه جوړه كړي. هيڅ څېز نه
وو چي دهغه په ژوند كې ددې كار مانع شي. هغه قانع او
داسي خوان وو چي تر اوسه يې واده نه وو كړى. په ډېرو كمو
امكاناتو يې ژوند كاوو. خپل نفس يې داسي روزلى وو چي
لوړه، لوڅه او خوار يې زغملای شوای او په پوره ډول
پيغمبر عليه سلام ته متوجه وو. هغه يوازې يو هدف درلود
هغه هم علم او په دين كې پوهه. ددې هدف د پوره كولو لپاره
لومړني څلور كلونه يوه شېبه هم د حضور صلى الله عليه وسلم
څخه بې پروا نه شو او د علم د لاس ته راوړلو لپاره يې ډېري
سختى وزغملې. په صبر او حوصله سره يې وكولاى شول
چي د پيغمبر عليه سلام د مكتب د غوره شاگردانو څخه يو
شي.

﴿74﴾ ابوهريره رضى الله عنه

په مدينه كې يې د اوسېدلو زيات وخت نه ووتير شوى،
چې حبيب بن عمرو حممۍ الدوسى د دوس د قبيلې مشر له
خپلو اويا قوميانو سره مدينې ته راغى او د حضور صلى الله
عليه وسلم سره تر ليدلو وروسته په ايمان مشرف، د خپلې
قبيلې له پخوانيو مسلمانانو سره يوځاى او د مدينې په يوه
گوبنه كې يې واړول.

ابوهريره د هغوى له راتگ څخه ډېر خوښ شو او باوري يې
درلود چې دهغوى د ايمان راوړلو لامل د پيغمبر عليه سلام د
خيبر د ورځې دعاده.

ابوهريره په زړه او غوږونو د رسول الله صلى الله عليه وسلم
خبري اورېدې، په څه چې به نه پوهېده پوښتنه به يې ترې
كوله او په خپله حافظه كې به يې ساتلې. لومړى څيز چې يې
په خورا پاملرني زده كړ د حضرت رسول اكرم صلى الله عليه
وسلم د لمونځ كولو طريقه وه.

په دې اساس يې لمونځ اصلاح او په پوره پاملرنه يې دهغه
مبارك صلى الله عليه وسلم په څېر ادا كاوو. له دې سره يې په
حيرانوونكې ډول د قران كريم په يادولو شروع وكړه، د
قران كريم اياتونه او سورتونه يې له رسول اكرم صلى الله عليه
وسلم څخه زده كول او دهغه مبارك په توصيه به يې يادول.
همدارنگه له اصحابو به يې غوښتل څو هغه ته قران كريم
ورزده كړي او دهغه د بڼه يادولو لپاره ورته دعا وكړي.
ابوهريره رضى الله عنه په لږ وخت كې د رسول اكرم صلى الله

﴿75﴾ ابوهريره رضى الله عنه

عليه وسلم له ډېرو اصحابو سره وپېژندل، د هغوى نوم، حاي او هغه تكليفونه چي دوى د اسلام په لار كې تېر كړي وو، ابوهريره پېژندل. كله كله به انس بن مالك ته چي پوه او هوښيار حوان او در رسول اكرم صلى الله عليه وسلم لومړنى خدمتگار وو، ورته او له هغه څخه به يې د هغو پېښو او خبرونو چي په حضرت محمد صلى الله عليه وسلم باندې د هجرت په شروع كې تېري شوې وې، پوښتنه كوله او هغه به ورته دا حالات بيانول، ابوهريره رضى الله عنه به په خوراخو شحالي ورته غوړنيوه.

همدارنگه ابوهريره رضى الله عنه ليدل چي عبداللّه بن مسعود او موريې د پيغمبر اكرم صلى الله عليه وسلم كور ته ډېر تگ راتگ كوي، فكريې و كړ چي هغوى دواړه د هغه مبارك خدمتگاران دي، خو وروسته پوه شو چي داسي نه ده. ابوهريره هيله درلوده چي ابن مسعود، انس بن مالك او نور نژدې صحابه چي كوم حاي د پيغمبر صلى الله عليه وړاندې لري دي يې هم ولري. ابوهريره ته رسول اكرم صلى الله تر ټولو خلكو گران وو، حتى تر خپل حان هم او هر وخت چي به له هغه سره وو د نېكبختي او كله چي په ترې جدا شو د وېري احساس به يې كاوو او په ښكاره ډول يې دا مطلب حضرت محمد صلى الله عليه وسلم ته ورساوو او ويې ويل: اى دالله رسول صلى الله عليه وسلم! كله چي دي وينم خوشحاله كېږم او ستا ليدل مي د سترگو د سپړدو سبب گرځي. رسول الله

﴿76﴾ ابوهريره رضى الله عنه

صلى الله عليه وسلم هم چي دهغه په رينبتيولي پوه وومينه يې ورسره كوله، هر وخت به له هغه سره په ورين تندي مخامخ كېده. ابوهريره رضى الله عنه يوازي له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره مينه نه، بلكي له ټول اهل بيت او نورو اصحابو سره يې هم مينه درلوده ځكه چي هغوى په رسول الله صلى الله عليه وسلم گران ول، حتى واړه ماشومان چي رسول الله به ورسره مينه كوله په ده گران وو او مينه به يې ورسره كوله، په ځانگړي ډول حسن او حسين د على رضى الله تعالى عنه زامن، عبد الله بن عباس او نور ماشومان.

د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم مينه له ابوهريره رضى الله عنه سره ددې سبب شوه چي هغه خپل ځان نېكمرغه وشمېري، ځكه د ژوند وروستى ارزو يعنى د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم سره ليدلو او د علم او پوهي زده كول دهغه مبارك صلى الله عليه وسلم څخه.

يوازي يوه څېز هغه ډېر ځوراوو او دهغه داخلي پاكي يې ځيروله هغه هم دا چي موري يې لا تر اوسه په شرك كې پاتي وه او په خداى او دهغه په رسول يې له ايمان راوړلو څخه منع كوله، ابوهريره به هغه هر وخت اسلام ته دعوت كوله خو هغې به نه مانه.

د خيبر له فتحې تر راگرځېدو وروسته چي ابوهريره هر څه اورېدلي يا ليدلي وو كوم چي د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم درسالت په رېنبتينولى او صداقت يې دلالت كاوو،

﴿77﴾ ابوهريره رضی الله عنه

خپلي مور ته يې وويل. په خانکړي ډول د زهرجن پسه کيسه چي حضرت محمد صلی الله عليه وسلم ته راوړل شو. خو مور يې همداسي د پلار او نيکونو په دين ولاړه وه او له مسلمان کيدلو يې منع کوله او وويل يې: خو چي ژوندي يم، ذی الخلصه لمانعم.

له دې سره سره ابوهريره رضی الله عنه دخداي جل جلاله په لور د هغې له دعوت کولو څخه لاس په سر او مايوس نه شو او هره ورځ به يې هغې ته قسم ورکاو و چي په خداي او رسول صلی الله عليه وسلم يې ايمان راوړي. هغې نه يوازي ايمان را نه ووړ بلکي يوه ورځ په قهر شوه او در رسول اکرم صلی الله عليه وسلم سپکاوي يې وکړ.

ابوهريره رضی الله عنه ددې خبرې په اورېدلو خورا وځورېد او وډارېد چي هسي نه ددې گستاخي له امله دهغه د مور او حتی دده لپاره چي ددې بې احترامي سبب شوی دی عذاب نازل شي. له دې امله لوی غم او پرېښاني په غېږ کي واخيست او ددې مشکل دلري کولو لپاره يې له حضرت محمد صلی الله عليه وسلم پرته بل همکار نه ليد، په تېزي سره دهغه مبارک په لور روان شو، مسجد ته له ننوتلو وروسته چي اوښکوي يې مخ او گيره لمده کړې وه، په هغه يې سلام واچاوو او ورسره کېناست.

پيغمبر عليه سلام وويل: څه پېښه شوې ده؟

﴿78﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ابوهريره په غمگين او از وويل: نن مي مور اسلام ته را دعوت كړه، ويې نه مانه او دهغه په سريې ستاسو په اړه بدي خبري وكړې، دعا وكړه چي خداى مي مور هدايت كړي. مهربانه پيغمبر صلى الله عليه وسلم دهغه غوښتنه ومنله، لاسونه يې داسمان په لور پورته كړل او ويې ويل: خدايه! د ابوهريره مور ته هدايت وكړې.

ابوهريره رضى الله عنه له دې نه ډېر خوښ شو، چي پيغمبر عليه سلام يې مور ته د هدايت دعا وكړه. له پيغمبر اكرم صلى الله عليه وسلم څخه يې اجازه وغوښته ترڅو يې مور ته لاړ شي او دهغه صلى الله له ددې دعا زېرى پرې وكړي، خو مخكي له دې نه چي هغه كور ته ورسېږي الله تعالى يې كار وكړ، دخپل پيغمبر دعا يې قبوله كړه او ابوهريره يې د مور د هدايت لپاره د مهرباني وړ وگرځاوه، ځكه كله چي ابوهريره له كور څخه په ډېره پرېشاني سره ووت، مور يې دهغه څه په فكر كي شوه چي زوى يې ورته دعوت كوله، الله تعالى يې هغه مهال زړه روښانه او د حق په لور يې هدايت كړه، ژبه يې خلاصه شوه او شاهدي يې وويله:

(اشهد ان لا اله الا الله واشهد ان محمد رسول الله)

له دې امله يې كفر په ايمان، سخت زړيتوب په نرمي او د بنمني يې په دوستي بدله شوه. په تېزي لاره چي غسل او د جاهليت له چټليو سره مخه ښه وكړي او ايمان چي ښكاره او پټ يې پاك دي په غېږ كي ونيسي.

﴿79﴾ ابوهريره رضی الله عنه

کله چي ابوهريره کورته ورسپد د اوبو د تويپدلو له اواز
خخه پوه شو چي موريي غسل کوي، ودرید چي موريي کار
پای ته ورسوي. موريي کالي واغوستل او مخکي تردې
چي ټيکری په سر کړي په اوبو کي يې غوټه کړ او شاهدي يې
وويله.

ابوهريره ددې صحنې له ليدلو حيران شو، په ټيزي له خپله
خايه و خوځېد او بې له دې چي ودرېږي او له موره پوښتنه
وکړي چي خه وشول چي مسلماننه شوه؟ د حضرت
محمد صلی الله حضور ته وگرځېد ترڅو يې دخپلي مور د
اسلام له راوړلو خخه خبر کړي. دا حل په داسي حال کي د
هغه مبارک حضور ته حاضر شو چي له ډېري خوشحالي يې
ژړل، سلام يې واچاوو او ويې ويل: زېري، دخداي رسوله،
خداي تعالی ستاسو دعا قبوله کړه او مور مې يې هدايت
کړه. د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم خپره ددې خبري په
اورپدلو سره وځلېده او خوشحاله شو د خداي حمد او شکر
يې په خای کړل.

ابوهريره موقع غنيمت وبلله او ويې ويل: يا رسول الله دعا
وکړه چي الله تعالی ما او مور مې د مؤمينو بندگانو محبوب
وگرځوي او مؤمن بندگان زموږ محبوب وگرځوي.
حضرت محمد صلی الله عليه وسلم وويل: اي خدايه! ستا
دا وړوکی بنده او موريي د مؤمنو بندگانو محبوب او مؤمن
بندگان ددوی محبوب وگرځوي.

﴿80﴾ ابوهريره رضى الله عنه

د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم ددي دعا وروسته ابوهريره خورا خوښ شو، ځکه دا ورځ هغه ته بنکلي او نه چرېدونکې وه او له خيبر نه راوړوسته يې په ژوند کې دوهمه او بهتره ورځ وه. ځکه په دې ورځ يې د مور په مسلمانېدلو سره د زړه لوی غم ورک او لوی نعمت يې ترلاسه کړ او هغه د پيغمبر اکرم صلى الله عليه وسلم دعا وه چې ويل يې: خدايه مؤمنان د ابوهريره او دهغه د مور محبوب او هغوی د دوی محبوب وگرځوي.

له دې نه چرېدونکې او تاريخي ورځې وروسته ابوهريره رضى الله عنه ډېر وخت ژوند وکړ او ويې ليدل چې څنگه الله تعالى دخپل پيغمبر دعا دده په حق کې قبوله کړې وه او هر وخت به يې دا خبره يادوله چې: د خداى په مهرباني چې هر مؤمن مي نوم واوري، که څه هم زه يې نه يم ليدلى، ورباندي گران يم.

د مور له ايمان راوړلو وروسته ابوهريره احساس کړه چې هيڅ غم، پرېښاني او مشکل دهغه په وړاندي وجود نه لري، نو ځکه يې ټول حواس سترگي، غوږونه او زړه حضرت محمد صلى الله عليه وسلم ته متوجه کړل، ترڅو په پوره ډول اسلام وپېژني او علم زده کړي.

له هغې ورځې را په دې خوا يې خپله توجه دوو شيانو ته واړوله:

۱ - د قران كريم د هغو اياتونو يادول او پرې پوهيدل چي له دې وروسته په حضور صلى الله عليه وسلم نازلېږي.
۲ - د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د احاديثو، ويناوو او نصيحتونو يادول او ورباندي پوهيدل چي اصحابو ته يې كول، بې له دې چي يوه كلمه هم ترې بېخايه شي. همدارنگه دهغو اياتونو يادول چي تردې وړاندي په حضرت محمد صلى الله عليه وسلم نازل شوي وو او هغه خبري چي مخکي يې اصحابو ته کړې وې، د هغه مبارک له تېرسيرت او دهغه د ژوند له تاريخي ورځو سره.

ددې دوو موخو لپاره وو چي ابوهريره د ژوند ټولې ورځي او د شپوڅه برخي له حضرت محمد صلى الله عليه وسلم سره تېرولې او هر وخت به ورسره وو، په هغه مبارک پوري يې لمونځ کاوو او قرائت ته يې غوړنيو، سهار او ماښام له هغه سره وو، له هغه سره يوځای اصحابو ليدلو او دنارو غانو پوښتني ته تو، له هغه سره يې د جنازو د مراسمو په ترسره کولو کي گډون کاوو. د پيغمبر عليه سلام کارونه به يې کول، چاچي به پيغمبر عليه سلام غوښت، ده ته به يې غږ ورکاوو او دهغه دستورونه او پيغامونه به يې خلکو ته رسول.

د ابوهريره ذهن دهغه دفتر په څېر وو چي د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم خاطرې، پېښې او ورځني حالات به يې دقيقاً پکي ثبت کول.

﴿82﴾ ابوهريره رضى الله عنه

لوړ همت، ځانگړې حافظې، دقيق فهم، د علم دلاسته راولو لپاره لوړه، په نورو کارونو کې نه مشغولوالی، پوره قناعت او د دنيا له دار مدار سره نالېوالتيا، له ابوهريره سره په دې مهم کار کې مرسته کوله.

ددې ټولو په سر کې، له حضرت محمد صلى الله عليه وسلم سره دهغه مينه وه چې دهغه عواطف او احساسات يې په جوش راوړل.

ابوهريره رضى الله عنه د پيغمبر عليه سلام په وړاندې لوړ مقام درلود او دهغه د گرانښت وړ گړځېدلی وو. له علم سره د هغه مينه د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د خوشحالی سبب شوې وه او اصحابو ته به يې ويل چې ده ته قران کريم ورزده کړي او کله چې به يې ابوهريره ونه ليد، پلټنه به يې کوله او څوک به يې لېږه چې ويې مومي. کله چې به حضرت محمد صلى الله عليه وسلم مسجد ته راتلی نو به ورته ورغی.

يوه ورځ حضرت محمد صلى الله عليه وسلم جومات ته داخل شو، خو ابوهريره يې ونه ليد. شاوخوا يې وکتل او له هغو کسانو نه چې په مسجد کې ول وپوښتل: تاسو دوسې ځوان نه دی ليدلی؟ چا ځواب ور نه کړ. حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د دوهم او دريم ځل لپاره وپوښتل: چا دوسي ځوان نه دی ليدلی؟ هغوی وويل: نه. يو کس چې لمونځ يې کاوو، د لمانځه له خلاصېدلو وروسته يې حضرت محمد

ابوهريره رضی الله عنه.....﴿83﴾

صلی الله علیه وسلم ته وویل: ای دخدای رسول صلی الله علیه وسلم هغه ناروغ دی او د مسجد په یوه څنډه کې لویدلی دی. پیغمبر علیه سلام ددې خبرې له اورېدلو پرېشانه شو او هغه ته ورغی، په موسکایيې سلام ورواچا و او دناروغي پوښتنه یې وکړه. ابوهریره یې دناروغي ډول ورته ووايه. حضرت محمد صلی الله علیه وسلم خپل مبارک لاس د هغه په درد منځای کېښود او د هغه دښه والی لپاره یې دعا وکړه. په هغه شېبه ابوهریره پورته او له ناروغي څخه جوړ شو.

څرنګه چې پورته هم یادونه وشوه: ابوهریره په پوره معنی له رسول اکرم صلی الله علیه وسلم سره مینه درلوده او هر څه چې له هغه څخه به یې اورېدل، یادول یې او د ډېرې مینې له امله به یې ډېری د هغه مبارک څپرې ته کتل. له نېکه مرغه د دې کار د کولو جرئت یې درلود، په داسې حال کې چې یو زیات شمیر اصحابو د هغه مبارک د هیبت له امله په دايمي ډول نشوای کولای د هغه څپرې ته وګوري. ابوهریره رضی الله عنه به ویل په دنیا کې مې د رسول الله تر څپرې پرته بل هېڅ شی ښکلی نه دی لیدلی، ګویا لمړیې په څپره کې حرکت کوي. څرنګه چې هغه مبارک ډېر وړباندې ګران وو نو داسې سوالونه به یې ترې کول چې نور یې جرئت نه درلود.

یوه ورځ ابوهریره پیغمبر علیه سلام ته وویل: ای د الله رسول! چې تا وینم خوشحاله کېږم او سترګې مې روښانه کېږي، ما له هر څه خبر کړه.

﴿84﴾ ابوهريره رضى الله عنه

حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم وويل: هر خه له
او بو خخه پيدا شوي دي.

ابوهريره وويل: ماته داسي کار راو بنبيه چي دهغه په کولو
سره جنت ته لار شم.

ان حضرت صلى الله عليه وسلم وفرمايل: خلکو ته سلام
اچوه، هغوی ته خواړه ورکړه، په هغوی رحم وکړه او په شپه
کي چي خلک ويده وي پورته شه او عبادت وکړه، هغه مهال
په سلامتي سره جنت ته داخلېږي.

يوه ورځ چي ډير صحابه له حضرت محمد صلى الله عليه
وسلم سره ناست وو، ابوهريره وويل: يا رسول الله د قيامت په
ورځ به ستا شفاعت د چا په نصيب کېږي؟

پيغمبر عليه سلام د ابوهريره له سوال څخه خوښ شو، هغه
يې وستايه او ويې ويل: فکر مي کاوه چي ددې مطلب په
پوښتنه کي تر تا هيڅوک وړ نه دي، ځکه ستا شوق د
حديثونو د زده کړي لپاره خورا زيات دی. بيا يې وويل: زما
شفاعت ډېر دهغو کسانو په نصيب دی چي مخلصانه او د زړه
له کومي لاله الا الله ووايي.

صحابه کرام رضي الله عنهم هم د ابوهريره له دې سوال څخه خوښ شول
او له هغه يې مننه وکړه، تر ټولو زيات د ابی بن کعب دا سوال
خوښ شو او د ابوهريره له ستايلو سره يې هغه ته وويل چي هر
وخت همداسي سوالونه وکړي، تر څو د هغوی معلومات
زيات شي. په حقيقت کي ابوهريره داسي لارښوونو ته

﴿85﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ضرورت نه درلود، حڪه هغه په دې اندازه علم خوښا و او لکه تربى چي يخي او به خوښوي او له ټولو کائياتو يې حضرت پيغمبر عليه سلام زيات خوښا و و، نو حڪه به يې عاداتا هره ورځ له ان حضرت صلى الله عليه وسلم څخه پوښتنه کوله او خپل علم به يې زياتا و و.

ابوهريره احساس کړې وه، چي کله ان حضرت صلى الله عليه وسلم په لمانځه ودرېږي له تکبير اولى وروسته او له سورة فاتحې مخکي يوه شېبه درېږي او بيا په ويلو شروع کوي، نو حڪه يې پوښتنه ترې وکړه چي اې د خداى رسوله هغه مهال څه وايي؟

پيغمبر عليه سلام وويل دا دعاوى وايم: "اللهم باعد بينى وبين خطايايى كما باعدت بين المشرق والمغرب اللهم نقنى من خطايايى كما ينقى الثوب الابيض من الدنس اللهم اغسلنى من خطايايى بالماء والثلج والبرد."

"يا الله زما او زما د گناهونو تر منځ ليري والى راوله، څرنگه دي چي مشرق او مغرب يو له بله سره ليري کړي دي. يا الله ما له گناهونو پاک کړې، څرنگه چي سپينه ټوټه له خيرو پاکه شي، يا الله په سړو او بو ما له گناهونو و مينځه."

څرنگه چي ابوهريره وليدل چي ان حضرت صلى الله عليه وسلم يې پوښتنو ته په ورين تندى ځوابونه وايي او هغه له دې چي په علم او معرفت پوري روان دى، صحابه هم دهغه له پوښتنو نه خوښېدل، نو حڪه ابوهريره چي په څه شي باندي نه

﴿86﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

پوهېده له هغه مبارک صلى الله عليه وسلم نه به يې پوښتنه کوله، مثلاً، لمونځ، روژه، زکات، حج، ايمان د دجنت او د ورځ حقيقت، له ملا اعلى، همدارنگه د رسول اکرم صلى الله ترژوند پوري. دهغه مبارک دعوت په مکه کې او هغه پېښې چې په هغه باندي هملته راغلې وې، مدينې ته له هجرت او د ژوند ټولو ورځو له پېښو نه يې پوښتنه کوله. حضرت محمد صلى الله عليه وسلم به په حوصله او متانت ورته ځواب وايه.

يوه ورځ انحضرت صلى الله عليه وسلم وغوښتل چې ابوهريره وازمايي. په داسې حال کې چې غنيمت يې وپشه ابوهريره ته يې وويل: له ماڅخه نه پوښتې چې دا غنيمتونه د چا مال دی؟

ابوهريره يې په ځواب کې وويل: هيله لرم، هغه څه چې تاته خدای در زده کړي دي، ماته هم وښيي.

حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم وويل: نو څادر دي هوار کړه، ابوهريره دخپلې اوږې څادر د هغه مبارک او ده په مېنځ کې وغور او و، پيغمبر عليه سلام ډېر وخت ورته خبري وکړي او بيا يې وويل: څادر دي ټول کړه.

ابوهريره څادر راټول کړ، له هغه وروسته يې سمدستي ددې کار په راز باندي د پوهېدلولته وکړه. دهغې ورځې په شپه کې چې څه برخه يې تېره شوې وه ابوهريره هغه حديثونه چې له انحضرت صلى الله عليه وسلم څخه اورېدلي وو، په

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿87﴾

ياد کرل او تکرارول يې، دهغو حدیثونو یا د ول ورته دومره اسانه وو لکه چي د کوم کتاب له مخي چي يې وایي، بې له دې چي یوه کلمه هم ترې بې حایه شي، ډېر خوشحال شو او د دې نعمت په بدله کي يې دخداى ډېر شکر وکړ.

له دې پېښي خو ورځي نه وې تېري شوې چي الله تعالی په ابوهريره مهربانى وکړه او د پیغمبر علیه سلام هغه دعا چي ویلي يې وو:

"يا الله د ابوهريره حافظه قوي کړې" قبوله شوه، له هغې ورځي وروسته چي به يې هر مطلب یا داوو، بیا يې نه هېرېده. یوه ورځ پیغمبر علیه سلام جومات ته داخل شو، ویې لیدل چي ابوهريره، زید بن ثابت او یو بل کس رضی الله عنہم په جومات کي ناست دي، زید او هغه بل سړی لمونځ کوي او ابوهريره قران کریم تلاوت کوي. خو شپې وروسته هغوی دواړو لمونځ خلاص کړ او د دعا لاسونه يې پورته کړل. پیغمبر علیه سلام هغوی ته نژدې شو، ترڅو واورې چي له خدايه څه غواړي؟ خو هغوی خپله دعا ودروله. پیغمبر علیه سلام هغوی ته وویل: خپله دعا وکړئ. هغوی دعا کوله پیغمبر علیه سلام آمین وایه، چي دعاوي يې پای ته ورسېدې پیغمبر علیه سلام ابوهريره ته وویل: ته ځان ته دعا وکړه. ابوهريره لاسونه پورته کړل او داډول دعا يې وکړه: یا خدايه! هغه څه چي دغو دوو وروڼو درنه وغوښتل ما ته يې هم راکړه او له تا څخه داسي پوهه غواړم چي هيڅکله مي هېره نشي."

﴿88﴾ ابوهريره رضى الله عنه

پيغمبر عليه سلام آمين ووايه. زيد او ملنگري يې چي دا مهمه دعا واوربده او په اهميت يې پوه شول ويې ويل: خدايه موږ هم له تاخخه داسي علم غواړو چي هيڅکله يې هېر نه کړو. خو دا ځل پيغمبر عليه سلام آمين ونه ووايه او په مهرباني سره يې هغوی ته وويل: (دوسي ځوان په دې دعا کي تر تاسو مخکي شو.) دا جمله يې يو ځل بيا تکرار کړه.

پوه او حکيم ذات غوښتي وو چي دا بې نومه او نښانه چي يوازي چوپان وو، د اسلام مرکز ته راشي او مهم کار چي د ډېری احاديثو يادول او د اسلامي امت په مېنځ کي د هغوی خپروای، په ځانگړي ډول تابعينو او له هغوی وروسته د احاديثو نقل له يوه نسل څخه بل نسل ته د هغه په واسطه ورسوي.

ابوهريره رضى الله عنه مخکي له دې چي پيغمبر عليه سلام ورته د حافظې د تقويت دعا وکړي او مخکي د څاډرد هوارولو د پېښې څخه، د پيغمبر عليه سلام ځيني خبري ترې هېرېدلې. نو ځکه يې پيغمبر عليه سلام ته شکايت وکړ او ويې ويل: اې دخداي رسول صلی الله عليه وسلم له تاسو مي ډېر احاديث اورېدلي دي ولي ارمان يو شمير رانه هير شوي دي. له دې امله پيغمبر عليه سلام ورته دعا وکړه. له هغه وروسته يې حافظه دومره قوي شوه چي د ايات يوه کلمه يا يو حديث دي ترې هير شي. له پيغمبر عليه سلام سره د ابوهريره يوځای والی، د هغه قوي حافظې او له علم سره بې ساري

مینه دده د نبوغ او برتري سبب شوه. له دې امله يې د حديثونو په يادولو او روايت کي له ټولو اصحابو درجه يوره. له دې سره سره دهغه يوځای والی له حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم سره هغه د خپلي مور له خدمت او محبت نه بې پروا نه کړ، هره ورځ به دهغې د ليدلو لپاره تللی او کومه کمه غذا چي به يې په لاس راوړه هغې ته يې وروړه. موريې هم په دې کمه غذا قانع وه. ابوهريره چي به هرڅه له پيغمبر عليه سلام څخه اورېدل، مورت ته به يې هم ورنښودل، له دې سربېره مور به يې مسجد نبوي کې له نورو ميرمنو سره يوځای لمونځ کاوه او د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم نصيحتونه به يې اورېدل، يوه ورځ ابوهريره دوه دانې خرماوي خپلي مورت ته ورکړې او ورته ويې ويل: دا رسول الله صلی الله عليه وسلم تاته را استولې دي، بسم الله ووايه او ويې خوره، ټوله ورځ به وړې نه شې. بيا يې وويل: مورجانې! په خداى قسم هغه يوازینی څيز چي ماله کار، کسب او ستاد خوراک د برابرولو څخه راگرزوي هغه له رسول الله صلی الله عليه وسلم سره زما وخت تيرول او يوځای والی دی. ځکه غواړم له هغه څخه علم، پوه او دينی معرفت زده کړم. نو مشکلات وزغمه، ځکه له هري سختي وروسته اساني شته.

يوه ورځ ابوهريره رضى الله عنه مورت ته ورغی او ويې ويل: موريې نن مې لوړه او ارزښتمنه تحفه درته راوړې ده.

﴿90﴾.....ابوهريره رضى الله عنه

موريي وويل: هغه شه دي؟ ابوهريره وويل: نن ورځ يو شمېر فقيران حضرت محمد صلى الله عليه وسلم ته راغلل او ويي ويل:

"اې د الله رسول صلى الله عليه وسلم! سرمايه داران زيات اجر او ثواب تر لاسه کوي. له يوه لوري د خداى عبادت کوي او له بل لوري خپل مالونه د خداى په لار کي ورکوي، خو موږ شه نه لرو چي د خداى په لار کي يې صدقه کړو."

پيغمبر عليه سلام وويل: "الله تعالى تاسو ته نور نعمتونه درکړي چي کولای شئ هغه هر وخت صدقه کړئ، سبحان الله ويل صدقه ده، د الحمد لله، لا اله الا الله او الله اکبر ويل صدقه ده، په نيکي امر او له بدو راگرځول هم صدقه ده."

نو مورجانې! دا اذکار ډېر وایه. نو بيا به د غنيانو له ډلې شي او هغه اجر چي الله تعالى يې هغوی ته د بخښنې او نفقې په بدل کي ورکوي، تاته به يې هم درکړي.

يوه ورځ يې مور ته وويل: پرون ورځ حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم موږ ته يو حديث ووايه او ويې ويل: که ستاسو د کور منځي ته داو بو يو لښتی وي او تاسي په ورځ کي پينځه واري پکي ولامبئ، ايا ستاسو پر بدن به خيره پاتي شي؟

موږ وويل: نه.

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿91﴾

بيا يې وويل: بيننځه وخته لمونځونه دهمدي لښتې په څېر
دي، الله تعالى د هغوى په مرسته زموږ ټول گناهونه له مينځه
وړي.

نواي مور جانې! د لمونځونو فضيلت ته پام وکړه او
وگوره چې الله تعالى موږ ته څومره نعمتونه راکړي دي، چې
دهغوى په وسيله کولای شو ټول وخت ځان له گناهونو پاک
وساتو. همدارنگه ان حضرت صلى الله عليه وسلم په يوه بل
حديث کي وفرمايل: يوه ورځ د ورځ الله تعالى ته وويل: زما
يو شمير برخي نوري برخي خوري، ماته اجازه راکړه چې ساه
وباسم. الله تعالى ورته اجازه ورکړه چې په کال کي دوه ځلي
ساه وباسي، يو ځل په دوبي او بل ځل په ژمي کي. بيا
انحضرت صلى الله عليه وسلم وفرمايل: "کله چې موږ پر
ساره احساس کړل، هغه د جهنم تنفس دى، که مو کله سخته
گرمي احساس کړه هغه هم د جهنم تنفس دى. نو مور جانې!
له جهنم څخه له خدايه ډېره پناه وغواړه، او له الله تعالى جل
جلاله څخه د بښني، سلامتيا او جوړتيا غوښتنه وکړه.

هر وخت چې به ابوهريره رضى الله عنه له حضرت محمد
صلى الله عليه وسلم څخه احاديث اورېدل مور ته به يې
روښانه کول، هغې به په پوره ډاډ اورېدل او زوى ته به يې د
خير دعا کوله، ويل به يې: يا الله زه مي له زويه خوښه يم ته هم
ترې راضي شې.

څنگه چي مخکي وويل شول ابوهريره خپل کور پرې ايښی وو او د نبوي مسجد په يوه څنډه کي يې ژوند کاوو، ډېر وخت نه وو تېر شوی چي هغه يوه برجسته څېره او د صفي د خلکو د سرسړی شو. ترڅو چي پيغمبر عليه سلام حيات درلود، په هيڅ صورت يې صفة په خپل کور يا کوم بل ځای بدله نه کړه.

صفة په مسجد نبوي کي يوه چوټره وه، اهل صفة هغه فقير او نېستمن اصحاب وو چي په مدينه کي يې کور او کورنۍ نه درلودل او د رسول اکرم صلى الله عليه وسلم د ژوند په مهال به دوی پکي ويده کيدل او د خپل ژوند زيات وخت به يې هلته تيراوو، يو شمير به يې له رسول اکرم صلى الله سره پاتي کېدل او ماښامنی به يې ورسره کوله، دې حالت ترڅو چي الله تعالی دوی شتمن کړل هم دوام درلود، پيغمبر عليه سلام به ابوهريره غوره کاوو، چي که به کومه صدقه پيغمبر عليه سلام ته راوړل کيده، هغه به يې ابوهريره ته ورکوله څو يې اهل صفة ته يوسي او ورباندي يې ووېشي. کله چي به پيغمبر عليه سلام ته هديه راوړل شوه يا به يې ابوهريره لېږه چي اهل صفة راولي او له پيغمبر عليه سلام سره يې وځوري او يا به يې دهغوی برخه ابوهريره ته ورکوله چي د اهل صفة ووتر منع يې ووېشي.

اهل صفة لټان خلک نه وو چي کاري يې نه کاوو، بلکي همپشه د علم او پوهي په زده کړه او له کفارو سره په جنگ

﴿93﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

بوخت ول. له هغه سرپيره ورته په مدينه كې كوم كار نه وو
حكه دمدينې خلك عموما نېستمن وو.

اهل صفة وو دومره لوږي او تېري تېري كړې چې اخرد صبر
او بردباري نمونه شول. څرنگه چې د خداى او دهغه د رسول
مینه تر هر څه ورته گرانه وه. الله تعالى يې وضعیت بدل كړ
هغوى ته يې شتمني وركړه، غنيان شول او دا پيرزوينه يې هم
د صبر او حوصلې په سيوري كې ترلاسه كړه.

ابوهريره رضى الله عنه د صنفې په كلونو كې ډېري نېستى
او لوږي تېري كړې او پوهېده چې دهغه لپاره يوازې دوه لارې
شتون لري چې يوه ترې غوره كړي. يوه له رسول الله صلى الله
عليه وسلم سره او سپدل او د لوږو تحمل او يا له حضرت
رسول اكرم صلى الله عليه وسلم څخه لري والى او مړيدل، خو
هغه له پيغمبر عليه سلام سره او سپدل غوره كړل، حكه كه يې
كار كاوو نو له حضرت محمد صلى الله عليه وسلم سره د
اوسپدلو فرصت يې له لاسه وركاوو او د حضرت محمد صلى
الله عليه سلام د زرينو كلماتو له اوريدلو محروم كېده، له
دې امله يې هوډ و كړ چې په دې لار كې هر غم وزغمي او خپل
لوړ هدف ته ځان ورسوي. پوهېده چې له هري سختي وروسته
اساني وي او الله تعالى به د فقر او لوږي د زغملو تر شاد علم
او پوهي ارزښتمند بديل وركړي. همدارنگه پوهېده چې
رسول اكرم صلى الله عليه وسلم غواړي تر څو خپل استعداد
په لومړي مطلب كې په كار واچوي. حكه له رسول الله صلى

﴿94﴾ ابوهريره رضى الله عنه

الله عليه وسلم سره د يوځاى كېدو په لومړيو وختونو كې، يوه ورځ ابوهريره د نيالگي د كرلو په حال كې وو چې رسول اكرم صلى الله عليه وسلم وليد او ورته ويې ويل: څه كار كوي؟ ابوهريره وويل: غواړم نيالگي وكړم.

پيغمبر عليه سلام وويل: ايا نه غواړې تا ته تردې نيالگي د بل ښه نيالگي كرل وښيم؟

ابوهريره وويل: هو، دخداى رسوله (صلى الله عليه وسلم).

پيغمبر عليه سلام وويل: د دې هري يوې جملې په ويلو سره تا ته په جنت كې يو نيالگي كرل كيږي لكه: سبحان الله، الحمد لله، لا اله الا الله، الله اكبر (داسي بايد ونه بولو چې رسول اكرم صلى الله عليه وسلم د نيالگيو له كرلو، كار او فعاليت سره مخالف وو بلكې غوښتل يې دهغه ذهن د دې دنيا له نيالگي څخه دهغې دنيا نيالگي ته اوله عالم مادې څخه عالم معنى ته واړوي.¹)

ابوهريره پوه شو چې د پيغمبر عليه سلام موخه داده چې له هغه څخه جدا نشي ترڅو علم او ذكر زده كړي او په هغه مشغول واوسي. هغه مهال په ابوهريره سختي ورځي تېري شوې، كله كله به دومره وږى شو چې له ډېري لوږي به په ځمكه ولوېده، چا چې نه پېژاند گمان به يې كاوو چې هغه لېونى دى او بې هوښه شوى دى، نو ځكه به يې لاس په سر

¹ فارسي ژباړن

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿95﴾

ورتپراوو او پنبې به يې په نس کي ورته بنودې، بنوراوو به يې.

ابوهريره به ورته ويل: زه نه لېونی يم او نه ناروغ بلکي لوبړي دي حال ته رارسولی يم. ډېر وخت به چي دهغه نس له لوبړي درد کاوو، ډېره به يې پوري ترله.

کله چي به پيغمبر عليه سلام هغه په دي حال ليد، ناراحت کېده به، ځکه ډېر وخت به دهغه مبارک په کور کي هم څه شي نه پيدا کيدل، چي هغه ته يې ورکړي او دهغه لوبړه پرې ماته کړي.

بايد ووايو چي ډېري داسي ورځي به وي چي د پيغمبر عليه سلام او نورو اصحابو په کورو کي به څه نه وو، ځکه له کفارو سره جهاد خلک له کار او تجارت څخه بې برخي کړي وو. کله چي به ابوهريره ليدل چي د صفې نور اصحاب هم وږي دي او دخوړلو لپاره څه شي نه لري او همدارنگه پيغمبر عليه سلام او نور اصحاب ورسره مينه کوي، زړه به يې تسکين کيده.

يوه ورځ چي ابوهريره رضى الله عنه ډېر وږى شوى وو او نوريې د تللو توان نه درلود، له مسجد سره نژدې ولوېد، پيغمبر عليه سلام يې لاسونه ونيول او راپورته يې کړ، کور ته يې بوت، هلته يې يوه اندازه شپډې ورکړې او ابوهريره وڅښلې، پيغمبر عليه سلام ورته د دوهم او دريم ځل لپاره

﴿96﴾ ابوهريره رضى الله عنه

شيدې ورکړې ترڅو چي مور، په خوشحالي او دشکر په ادا کولو د مسجد په لور روان شو.

ابوهريره د خپلي لورې له کلونو بنکلې خاطرې لري، چي کله به يې خپلو شاگردانو ته کولې، د هغوی حيرانتيا به يې راپاروله او هغوی به د دې صبور او لوی شخص کړني ستايلي.

يوه ورځ ابوهريره رضى الله عنه د لورې د شپو له خاطر و څخه يوه خپلو دوستانو ته داسي کوله: په خداى قسم چي له هغه پرته بل معبود نشته، کله به مي د لورې له ډېروالی خپل نس په ځمکه موبڼه او ډبري به مي پرې تړلې. يوه ورځ د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم او نورو اصحابو د تگ په لار کي کېناستم چي بنايي څوک مي دعوت کړي او خواړه راکړي، لومړی مي ابوبکر رضى الله عنه ترڅنگ تېر شو، د دې لپاره چي دهغه توجه راواړوم د قران کرم د يوه ايات پوښتنه مي ترې وکړه، خو پام يې راته نشو او لاړ، بيا عمر رضى الله عنه راغی، له هغه مي هم د يوه ايت پوښتنه وکړه خو راته پام يې نشو او ولاړ. وروسته رسول اکرم صلى الله عليه وسلم رانژدې شو، څرنگه چي زما په حال پوهېده موسکى شو او ويې ويل: له ماسره راځه، په هغه پسي لارم چي کورته يې ورسېدو حضرت محمد صلى الله عليه وسلم داخل شو او ماته يې هم د ننوتلو اجازه راکړه. کله چي کور مبارک ته يې ننوتم ومي ليدل چي په يوه گيلاس کي يوه اندازه شيدې

﴿97﴾ ابوهريره رضی الله عنه

شته. حضرت محمد صلی الله علیه وسلم پوښتنه وکړه چې دا شېدې له کومه شوې دي؟ ورته یې وویل: فلاني سړي هغه تاسو ته را استولې دي. بیا یې ماته وویل: ابوهريره! ومي ويل: بلې! يا رسول الله صلی الله علیه وسلم. ويې ويل: لار شه اصحاب صفة دلته را وغواړه.

ابوهريره وايي: د پيغمپر علیه سلام له دې خبري سخت نارام شوم او له ځان سره مي وويل: دومره شېدې زما لپاره هم نه دي بس، څرنگه کولای شي ټول اهل صفة ماړه کړي، کاشکې يې ماته را کړې وای چې يوه اندازه قدرت مي پيدا کړې وای او کله چې هغه راشي حتماً حضرت محمد صلی الله علیه وسلم ماته وایي چې شېدې هغوی ته ورکړم نو ماته به هيڅ شی پاته نه شي. ولي د رسول الله له اطاعت کولو پرته مي بله لاره نه درلوده، لارم او اهل صفة مي دهغه مبارک کور ته رادعوت کړل. کله چې راغلل او ټول کښېناستل ماته رسول اکرم صلی الله علیه وسلم وويل: ابوهريره! ولاړ شه، د شيدو لوبښی واخله او هغوی ته شېدې ورکړه. ما هغوی ته شيدې ورکول شروع کړل، هر يوه چې شيدې څښلې، دومره به يې څښلې چې ماړه به شول، اخر دوی ټول ماړه شول او نوبت موږ دواړو ته را ورسيد. حضرت محمد صلی الله علیه وسلم د شيدو گيلاس رانه واخيست، په داسي حال کي چې موسکا يې کوله راته وويل: يوازي زه او ته پاتي يو، اوس کښه او شيدې وڅښه.

﴿98﴾ ابوهريره رضى الله عنه

زه کينځنستم او ومي څښلې. انحضرت صلى الله عليه وسلم راته بيا وويل چي وڅښه. د دريم او څلورم وار لپاره يې وويل چي وڅښه. کله چي مور شوم ومي ويل: قسم په هغه ذات چي ته يې په حق راېږلې يې، نور مي په نس کي تش ځای نه دی پاتي او پوره مور شوم. وروسته پيغمبر عليه سلام وويل: گيلاس ماته راکړه. ما گيلاس ورکړ: بسم الله يې وويله او پاتي شيدې يې وڅښلې او هغه هم زموږ په څېر مور شو.

ابوهريره رضى الله عنه په دوه دليلونو لورڼه وزغمله، يو داچي د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم په لور يې په هجرت کي ځنډ کړی وو او دوهم داچي احتمال يې کاوو چي له پيغمبر عليه سلام سره به يې د يوځای والی وخت اوږد نه شي. نو ځکه يې لازمه بلله چي هر وخت له هغه مبارک سره وي، زمينه غنيمت و بولی او ددې لپاره هر مشکل وزغمي او پوهيده چي په راتلونکي کي به داسي ورځي راشي چي هم به مور شي او هم د علم له نعمت څخه برخمن.

له فقر سره، سره ابوهريره استغنا درلوده، له چا يې څه نه غوښتل او چا ته يې شکايت نه کاوو، خود اسلام له مبارک پيغمبر صلى الله عليه وسلم سره به يې کله خپل راز شريکاوو. څرنگه چي يې ليدل ابو بکر صديق او عمر رضى الله عنهما له پيغمبر عليه سلام وروسته د مسلمانانو په منځ

﴿99﴾ ابوهريره رضى الله عنه

کي لوړ مقام لري، نو ځکه به يې کله کله هغوى هم د خپلو مشکلاتو په جريان کي اچول.

د مسلمانانو په منځ کي به يې يوازي له جعفر بن ابى طالب سره راز شريکا وو، هغه هم له ابوهريره سره مينه درلوده، نيکي يې ورسره کوله او د خيبر له غزارا په دې خوا سره ملگري شوي وو.

خوارمان چي د جعفر بن ابى طالب رضى الله عنه ژوند اوږد نه شو او له څه وخت وروسته د موته په جنگ کي په شهادت ورسيد. ابوهريره يې په جدايي وژړل، دهغه له ياد او ذکر سره به يې هروخت مينه کوله.

ابوهريره د سختي نېستۍ او لوږي سره سره د نېکبختي احساس کاوو، ځکه له پيغمبر عليه سلام سره يوځای والى ورته د دنيا تر ټولو غوره څيز وو.

لوږي نشواى کولای هغه، د پيغمبر عليه سلام د خبرو له اورېدلو او دهغه تعليم ته له غوږ ايښودلو منع کړي.

هر شپه به يې څو نوي حديثونه تکرارول او د قران کریم زده برخه به يې ابى بن کعب، عبدالله بن مسعود او زيد بن ثابت ته تېروله.

ابوهريره ته دا درې کسه گران وو، ځکه هغوى خپل فارغ وختونه د ابوهريره په واک کي ورکړي وو، چي هغه همدا وختونه ورته د قران کریم ياد کړي اياتونه واورې، ترڅو پوه شي هغه اياتونه چي يې ياد کړي، اوس يې هم ياد دي او که

﴿100﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ترې هير شوي؟ هغه کلونه چي يې په صفة يعنى له حضرت محمد صلی الله عليه وسلم سره تېر کړل، دهغه د ژوند مهم وخت شمېرل کيده او همپشه به يې هغه صحنې يادولې.

د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم له رحلت وروسته پوه شو چي الله تعالی ورته څومره نعمت ورکړی دی.

په صفة کي يې له خپلو مخلصو ملگرو سره وپېژندل، چي ايمان، دوستي، اطاعت، د مشکلاتو زغمل، د خداى او د هغه د رسول لپاره يو له بل سره را يوځای کړي دي. دهغوی له ډلي کولای شو د بلال بن رباح، براء بن مالک، حذيفه بن يمان، ابوذر غفاری، خباب بن ارت، زيد بن خطاب، بشير بن حصاصيه، سلمان فارسي، سفينه د پيغمبر عليه سلام غلام، ربيعه بن کعب د پيغمبر عليه سلام خادم او د عبد الله بن مسعود نوم واخلو.

دوی هغه فقير او نېستمن اشخاص ول چي تاريخ يې نومونه، کړني او زړورتياوی د امت دامامانو او د هدايت د څراغونو په نامه په خپلو زرینو پاڼو کي د همپشه لپاره ثبت کړي دي.

ابوهريره له پيغمبر عليه سلام سره تر څو مياشتو تېرولو ورسته د قران کریم د حفظ او اورېدلو لپاره ډېره هڅه وکړه او په دې وتوانېد چي د پيغمبر عليه سلام سیرت د قران کریم د نزول له شروع رادېخوا په تفصيل سره ياد کړي. ځکه حضرت محمد صلی الله عليه وسلم ورته خپل تېر حوادث ويلي وو او

﴿101﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ابوبكر صديق رضى الله عنه هم ورته دهجرت داستان په پوره
ډول تشریح كړى وو. نورو اصحابو ورته د بدر، احد او
خندق د غزواتو پېښي ويلې وې.

يادي شوې حادثې يې په ذهن كې داسي ثبت وې چې توا
خپله يې ليدلې او دهغو پېښو شاهد وي.

له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم سره يې يو كال نه وو تېر
شوى چې مدينه يې پرېښوده، له هغه مبارك صلى الله عليه
وسلم سره د نجد سيمې ته ووت او په ذات الرقاع جگړه كې
يې برخه واخيسته.

په دې غزا كې جگړه ونه نښته، كه څه هم دوي د بنمني ډلې
يو له بلې ډېرې وو پرېدې، ان تردې چې مسلمانان
مجبور شول د وېرې لمونځ وكړي. په دې غزوه كې ابوهريره
او نورو صحابه وو ډېرې سختې تېرې كړې، تردې چې د پښو
تلې يې زخمي شوې او نوكونه يې ولوېدل، نو ځكه مجبور
شول چې خپلي زخمي پښې د جامې په ټوټو وتړي چې له دې
امله دا غزا ذات الرقاع بولي.

په همدې كال حضرت ابوهريره او نور ډير اصحاب د
رسول الله صلى الله عليه وسلم سره د مكې په لورد عمرې د
ادا كولو لپاره ووتل او د لومړي ځل لپاره د خداى كورته
ورغى، كله چې يې سترگې د كعبې په خونه ولگېدې، تر
تاثير لاندې يې راغى او له سترگو يې اوښكي رواني شوې،
خو څرنگه چې يې له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم څخه

اورېدلي وو چي د الله تعالی رحمت دي په هغه چا وي چي نن ورځ قدرت بنکارونه وکړي نو يې په غرور او سرلوړي سره د کعبې په چاپېر طواف کاوو، هغه وخت يې وليدل چي حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم د حجرالاسود له مچولو وروسته له نورو اصحابو سره د حج د مناسکو د ادا لپاره تېزي او پهلواني کوي، په کفر يې د اسلام د برتري يقين وکړ، د کفر سقوط او ورکېدل يې مشاهده کړل او پوه شو چي ژر به دا دين په مکه او نورو ښارونو کي خپور شي او الله تعالی به په نورو دينونو برتري ورکړي.

ابوهريره خپله نېستي او تنگ لاسي زغمله، خوډارېده هسي نه د مور په ايمان او يقين کي يې د نېستي له امله خلل پيداشي، نو ځکه فکر ورسره پيدا شو چي د ځان لپاره يو کار پيدا کړي او له لاس ته راوړنو يې دمور او خپل ضرورتونه پوره کړي، له بل پلوه يې څار کاوو، هسي نه کار کول يې د پيغمبر عليه سلام د احاديثو د اوريدلو او دهغه سره په ناسته ولاړه کي کمی راوولي. له څه وخت هڅي وروسته يې کار پيدا کړ، چي په خپل نظريې، هغه کار نشوای کولای چي د پيغمبر عليه سلام د يو ځای والی څخه يې لري کړي. د غزوان د لور بسري سره چي يوه ستره صحايه وه، په کار ولگېد، تر څو ددې او مېرې لپاره يې خدمت وکړي او په سفرونو کي ورسره ملگري وي، مزدوري به يې يوازي دده او دده دمور خوراک وي. له دې وروسته به يې دخپل خوراک يوه برخه

خپلي مورته وره او له هغه څه يې نجات وموند چي دی ترې ډارېده.

بل پلو ابوهريره شرطونه درلودل چي د غزوان لور و منل، له هغې جملې داچي هغه به د پيغمبر عليه سلام سره د يوځای والي او د لمانځه له کولو څخه نه منع کوي، د شپې به کار نه ورباندي کوي، ترڅو وکولای شي خپل وخت په جومات کي تېر کړي، په هغو سفرونو ولاړ شي په کومو کي چي حضرت محمد صلی الله عليه وسلم وي. له پورتنیو شرطونو سره سره بيا هم دا کار ددې سبب شو چي يو څه يې د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم له يوځای والی څخه ليري ولري، خو هغه څه چي به دده په نه شتون کي تير شوی وو، له پيغمبر عليه سلام، انس بن مالک او عبدالله بن مسعود رضي الله عنهم څخه به يې په پوښتنه کولو جبران کول. د غزوان په لور او دهغې په مېړه ابوهريره خوراگران وو، ځکه امين، قوي او دقران کریم او احاديثو حافظ وو او دهغوی حيرانتيا به يې راپاروله چي قران کریم به يې په ډېرېښکلي غږ وايو او هغوی به تر تاثیر لاندي راتلل، د پيغمبر عليه سلام احاديث به يې ورته ويل. د غزوان لور هم په خپل نوبت له ابوهريره څخه غوښتي وو چي کاملاً به دهغې د امر منونکی وي، هغه هم ورسره منلې وه، يوه ورځ يې وغوښتل چي ابوهريره وازمايي چي ايا رښتيا هم په خپله وعده او هوډ ولاړدی او که نه، ابوهريره ته يې وويل: لاړ شه په هغه او بن سپور شه، ابوهريره سمدستي

په هماغه اوبن سپور شو، بسري او مېړه يې و خندل او ويې ويل: كېننه شه. ابوهريره له اوبن نه راكېننه شو، بيا يې ورته وويل: لوڅي پېنې لار شه او له هاغې شاه څخه يوه سلواغه اوبه راوړه. ابوهريره د امر سره سم لوڅي پېنې په نا هواره ځمكه چي تېرې ډبري يې درلودې لار، له هماغې شاه يې بسري ته اوبه راوړې.

بسري خپل مېړه ته وويل: وگوره څومره په خپل عهد او وعده باندي ولاړ دى. قوى ايمان او دهغه تقوا د دې بڼځي د حيرانتيا لامل شوه، دهغه د صداقت او په عهد باندي د وفا ليدل د بسري علاقه له ابوهريره سره زياته كړه، خود ابوهريره د كار ډېر وخت نه وو تېر شوى چي هغې ته ورغى او ورته ويې ويل: څرنگه چي زه له تاسو سره يم، نشم كولاى چي له پيغمبر عليه سلام سره په پوره توگه واوسم، په داسي حال كي چي ما دهغه لپاره خپله ځمكه او ټولي اړيكي پرېښودې، كه ټوله دنيا ماته راكړې، د پيغمبر عليه سلام سره په يوه شېبه كېنېناستلو به يې بدله نه كړم.

بسري يې عذر ومانه او كار ته يې دپاى ټكى كېښود. ابوهريره بېرته خپل لومړني ژوند ته وگرځېد او په صغه كي يې د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم ترڅنگ واړول، ابوهريره له ورتگ سره سم د پيغمبر عليه سلام منادي (جار كوونكى، اعلان كوونكى) د جهاد اعلان وكړ، پيغمبر عليه سلام اصحاب د جهاد تلو ته تشويق كړل، كله چي ابوهريره

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿105﴾

د رسول اکرم صلى الله عليه وسلم غمخواري ليدله چي خلک د جنگ جبهو ته په حرکت کي راولي، له حان سره يې وويل: که څه هم پيغمبر عليه سلام تر خپل حان راباندي گران دی او نه غواړم چي يوه شېبه ترې ليري شم، خو څرنگه چي هغه د جهاد امر کړی دی بايد امر يې ومنم او جهاد ته لاړ شم. نوله دې امله د اسلام له لښکر سره "موته" ته لاړ. مسلمانان د دښمن سره د سختي او نابيره جکړې څخه وپرېدل، ځکه د دښمن جنگي تجهيزات پرمخ تللي او جنگيالي يې هم زيات وو، په داسي حال کي چي د مسلمانانو شمېر کم او دپام وړ اسلحه يې هم نه درلوده. ابوهريره وليده چي ايمان، په څه ډول انسان د اسلحې له اړتيا څخه بې پروا کوي او دښمن د انسان په اند کمزوری او خوار ځلوي. همدارنگه د مسلمانانو د دريو وتليو قومندانانو څخه يې د عبدالله بن رواحه خبري مخکي له جنگه او هغه مهال اورېدلې وې چي احساس يې کاوو د مسلمانانو شمېره کمه ده.

عبدالله بن رواحه د اسلام لښکر ته په خپله وينا کي داسي وويل: اې ډلې! په خداى قسم. اوس چي کوم څيز نه خوښوي، په واقعيت کي هغه څه ده چي د هغه لپاره له کورونو څخه راوتلي يو، يعني شهادت. موږ په جنگ کي په قوت او سلاح باندي نه جنگېږو، بلکي هغه څه چي موږ حماسې او شهادت ته بولي ايمان دی،

﴿106﴾.....ابوهريره رضى الله عنه

چي د دې دين په سيوري کي زموږ په برخه شوى دى، نو هڅه وکړئ چې له دوو نعمتونو څخه يو په لاس راوړئ يا کاميابي او يا هم شهادت.

ابوهريره رضى الله عنه سمدستي هغه تاثير چې د عبد الله خبرو د اسلام په لښکر و اچاوو، وليد، ځکه له هغه وروسته خلکو سمدستي ځانونه د دښمن سره دمقابلې لپاره تيار او د دښمن د لښکر په مقابل کي يې صفونه وتړل. ابوهريره د دښمن قوت، اسلحې او سپاره نظام ته چې دهغې ورځي په مختلفو اسلحو سمبال وو په فکر کي شوى وو چې ثابت بن اقرم په حال کي راووست، ثابت د ابوهريره په څنگ کي ولاړ او د هغه کړنو ته يې کتل، ورته ويې ويل: اي ابوهريره وينم، چې د دښمن ډېر لښکر ستا توجه جلب کړې ده. ورته ويې ويل: هو.

ثابت وويل: که ته له موږ سره دبدر په جنگ کي وای، نن د دښمن د جنگياليو په شمېر نه حيرانېدې، ځکه هغه څه چې موږ يې په هغه جنگ کي کامياب کړو، زموږ ډېر نېست نه وو، بلکي د ايمان دهغه قوت رڼا وه چې موږ يې په دښمن بريالي کړو.

جنگ شروع شو. ابوهريره په خپلو سترگو د ايمان کاميابي په کفر او د روميانو شاه تگ وليد. ويې ليدل چې څرنگه د مسلمانانو استقامت او مقاومت د روميانو څو زره کسيز لښکر ته ماتي ورکړه او هغوى يې سره وپاشل.

﴿107﴾.....ابوهريره رضى الله عنه

د موته جنگ د اتم هجري کال په اوله نيمايي کي پېښ شو،
دا کال له حضرت محمد صلى الله عليه وسلم سره د ابوهريره د
يوځای کېدلو دوهم کال وو.

دا جنگ يو ازينی صحنه نه وه چې ابوهريره پکي برخه
واخيسته، بلکي له هغه وروسته يې په نورو غزوتو او
جنگونو کي هم گډون وکړ او خپله مېرانه يې ونبوده.

د موته له جنگ څخه درې مياشي نه وې تېري شوې چې
حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د روژې په مياشت کي د
مسلمانانو د لوی لښکر سره د مکې د فتحي هوډ من شو.

الله تعالی د فتحي دروازی يوه په بله پسي د حضرت محمد
صلى الله عليه وسلم په وړاندي خلاصي کړې او مکه فتحه
شوه، پيغمبر عليه سلام په داسي حال کي چې په اوبن سپور
وو او د الله تعالی په وړاندي يې عاجري کوله، خپله ملا يې
دومره کړه چې نژدې وو تندي مبارک يې د اوبن له
کجاوې سره ونبلي او په دې وخت کي يې سورت فتح
تلاوت کاوو.

ابوهريره هم د حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم تر
څنگ حرکت کاوو، ياد يې شول چې مکې ته تر ننوتلو
وړاندي رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ورته لويه دنده
سپارلې وه هغه دا چې د فتحي وروسته انصار راتول او دهغه
مبارک حضور ته يې راولي.

﴿108﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ابوهريره خپله دنده سرته ورسوله او له هغه وروسته د حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم تر څنگ وو. د ابوهريره خوشحالي هغه مهال وروستي حدته ورسپده چې ويې ليدل حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم د کعبې په څنگ له بتانو سره حرکت کوي، په خپله امسا بتان وهي، نړوي يې او وايي: حق راغی او باطل لاړ. حق راغی او باطل لاړ او باطل به بيا راونه گرځي.

ابوهريره د بتانو په ماتولو او د کعبې له خونې په ايستلو کې ونډه درلوده او له خدايه يې غوښتل چې د هغه د قوم د بتانو (ذی الخلصه او ذی الکفين) د نړېدو ورځ هم رانژدې شي او هغه څه چې دمکې د بتانو (لات، منات، عزی او هبل) په سرونو راغلل د هغه د قوم د بتانو په سرهم راشي.

د مکې له فتحي وروسته ابوهريره په يوه بله صحنه کې چې په عظمت او لوړتيا کې تر هغې کمه نه وه برخه درلوده، داد حنين د جنگ صحنه وه. په دې جنگ کې مسلمانانو په خپل ډېروالي د غرور او په خداى جل جلاله باندي د توکل په بې پروايي کې سخته ضربه وليده او نژدې وو چې سخته ماته يې په برخه شي. خو د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم، يو شمېر کمو اصحابو او د اسلامي جنگياليو ثبات او ټينگښت د جنگ بڼه بدله او ناکامي يې په کاميابي واړوله. په دې ورځ ابوهريره دې الهی کلام ته په فکر کې شو چې فرمايي:

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿109﴾

﴿لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْرِجِينَ 25 ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ 26﴾

﴿٢٦﴾ التوبه ٢٥-٢٦

ژباړه: (مدد كړى دى الله تعالى ستاسو سره په ډېرو ميدانونو كې او د حنين په ورځ كله چي خوشحاله شوى تاسو په خپل ډېروالي باندي بيا هغه هيڅ په كار رانغلو ستاسو او تنگه شوه په تاسو باندي ځمكه سره دخپل ارتوالي نه، بيا واوړېدى تاسو مخ په شا بيا نازل كړ الله تعالى دخپل لوري نه تسكين په خپل رسول او مؤمنانو باندي او نازل يې كړل پوځونه چي تاسو هغه نه وو ليدلي او عذاب يې وركړ كافرانو ته، همدغه سزا ده د منكرانو.)

ابوهريره د الله تعالى د كلام عضمت وليد، ويې ليدل چي الله تعالى مسلمانانو ته د غزا د بس كولو نه وويل بلكي دستوريې وركړ چي د بنمن تعقيب كړي او څرنگه چي د بنمن قومندان طاييف ته تېسته كړې وه پيغمبر عليه سلام د طاييف د محاصره كولو امر وكړ.

د ثقيف قبيلې خپلې كلاته پناه يوره، محاصره نوره هم سخته شوه او د بنمنان پرېشانه شول، خو څرنگه چي دخپل ښار د ډپوال په ټينگښت باوري ول، مقاومت يې وكړ او تسليم نه شول.

﴿110﴾ ابوهريره رضی الله عنه

وروسته رسول اکرم صلی الله علیه وسلم تشخیص کړه چې که محاصره ماته شي د اسلام په گټه ده او هغوی ممکن د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم د اساني په لیدلو سره ایمان راوړي. نو حکم د ثقیف د قبیلې محاصره ماته شوه او د اسلام لښکر د مکې په لور وگرځېد. له خه وخت وروسته د حضرت محمد صلی الله علیه و سلام وړاندوینه رینستینې شوه او د ثقیف قبیلې ایمان راوړ.

د حنین د جگړې په پای او هغه وخت چې رسول اکرم صلی الله علیه وسلم غنیمتونه وپشل، ابوهریره له عجیبې صحنې سره مخ شو، چې دهغه د احساساتو د پارولو لامل او د همپشه لپاره یې په زړه کې پاته شوه، غنیمتونه هم ډېر او هم با ارزښته ول، رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه د قریشو سردارانو ته ورکړل، ترڅو یې زړه په لاس راوړي او له اسلام سره یې مینه پیدا کړي. ابوهریره له صفوان بن امیه څخه چې هغه مهال له دوی سره وو، واورېدل چې ویل یې: تر اوسه پوري کوم پاچا داسې ارزښتناکي تحفې چاته نه دي ورکړې، له حضرت محمد صلی الله علیه و سلام پرته او زه شاهدي ورکوم چې له الله تعالی پرته بل معبود نشته او محمد یې استازی دی.

ابوهریره رضی الله عنه متوجه شو، چې پیغمبر علیه سلام له هغو غنیمتونو څخه شی انصارو ته ورنه کړل او دا کار د هغوی د خور سبب شو، یوه او بل سره ویل: رسول الله صلی

﴿111﴾ ابوهريره رضى الله عنه

الله عليه وسلم له خپل قوم سره ملاقات وکړ او مور يې هېر کړي يو .

دا خبره د حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم تر غوږ او دهغه د غصې لامل شوه. ابوهريره وايي په هماغه ورځ مي د حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم قهر وليد چي ددې خبرې په اورېدلو سخت نارام شوی وو، نو ځکه يې د انصارو يو مشر ولېږه خو هغوی سره راټول کړي. پيغمبر عليه سلام ورته ورغی او هغوی ته يې خبري وکړې. له ناستې وروسته انصار په خوشحالي سره لاړل او خپله نارامې يې له ياده ووته.

ابوهريره رضى الله عنه د ناستې د ختمېدو او دهغې د پایلو د اورېدلو منتظر وو او غوښتل يې چي پوه شي: انحضرت صلى الله عليه وسلم انصارو ته څه وويل چي دومره ژرد هغوی قهر او غم په خوشالي بدل شو.

په دې مطلب باندي د پوهېدلو لپاره د يوه کم سنه خو ځيرک ځوان په لور لاړ او ورته يې وويل: کښېنه او راته ووايه چي ستاسو او رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ترمنځ څه تېر شول او هغه صلى الله عليه وسلم تاسو ته څه وويل؟

ابوسعيد وويل: پيغمبر اکرم صلى الله عليه وسلم مور ته وويل: اي دانصارو ډلې! ولې له ماڅخه خفه شوي ياست او دا څه خبري دي چي ستاسو له لوري ماته رسېدلې دي؟ ايا تاسو منځکي گمراه نه واست چي زما په راتگ سره خداى

﴿112﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هدايت درته وکړې؟ ايا تاسي نېستمن نه واست، الله تعالى
تاسو غنيان نه کړاست؟ ايا يوله بل سره د بنمنان نه واست،
الله تعالى ستاسو په منځ کي مينه او دوستي رانه وسته؟
موږ وويل: هو! په موږ باندي د الله تعالى زياته مهرباني
او کرم دی.

هغه صلى الله عليه وسلم وويل: قسم په الله تاسو کولای
شئ چې ووايست چې ته موږ ته په داسي حال کي راغلې چې
خلکو درواغ درپوري تړل، خو موږ دې تصديق وکړ، ضعيف
وې موږ در سره ملگري شوو، بې کوره وې، موږ درته پناه
درکړه، بېچاره وې موږ همدردي در سره وکړه. زه هم ستاسو
خبري منم، اې دانصارو ډلې! ايا د ناخيزي دنيا له امله چې ما
ځينو خلکو ته د دې لپاره ورکړه څو يې زړونه واخلم. له
ما څخه خفه شوي يا ست په داسي حال کي چې تاسو ته مي
ډېره ارزښتناکه تحفه (اسلام) درکړې دی. اې دانصارو
ډلې! ايا نه خوشحاله کېږئ چې نور له مادي مال او متاع سره
کورو نو ته گرځي؟ قسم له الله چې زما روح يې په اختيار کي
ده، که دهجرت مسئله نه وای ما خپل ځان يو انصاري باله، که
ټول خلک يو ځای راټول شي او انصار بل ځای، زه دانصارو
په لور ځم، الله تعالى دی په انصارو، دهغوی په زامنو او
لمسيانو رحم وکړي.

اې ابوهريره کله چې خلکو د حضرت رسول اکرم صلى الله
عليه وسلم دا خبري واورېدې، دومره تر تاثير لاندې راغلل

﴿113﴾ ابوهريره رضى الله عنه

چي ڊپريي وٿرل. بيا له خپلو ځايونو پورته شول او حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم ته يې وويل: موږ په دې خوشحال يو چي د الله تعالى رسول زموږ سره دى.

ابوهريره رضى الله عنه هم د ابوسعيد د خبرو وروسته وٿرل او دانوى تربيتي درس چي حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم انصارو ته ورکړى وو، هغه هم زده کړ.

ددې درس په سيوري کي وو چي انصار لوږځاي، د ايمان او يقين لوږو پورونو ته وختل او له دنيا څخه بې پروا شول.

د اتم هجري کال په ورستيو کي چي د ابوهريره دوه کلونه د حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم سره تېرېدل، له حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم سره يې په يوځاي والي کي مختلفي صحنې ليدلې او له هغو څخه يې درس زده کړى وو.

څرنگه ابوهريره رضى الله عنه همپشه له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم سره يوځاي وو، هغه صلى الله عليه وسلم وليدل چي ابوهريره د علم او پوهي پوره ذخيره، د الله او دهغه د رسول لور ته د خلکو د دعوت کولو وړتيا لري او په ديني امورو باندي دهغوى د پوهولو له وړتيا څخه برخمن دى، تصميم يې ونيو چي هغه له علاء بن حزمى سره بحرين ته ولېږي، ځکه د بحرين پاچا عاقل او پوه شخص دى په اجتماعي عدالت باندي په خلکو حکومت کوي او څوک چي

﴿114﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ورته پيغمبر عليه سلام د دعوت لپاره ور و استوي د هغه ښه راغلاست و ابي.

پيغمبر عليه سلام ابوهريره ته خبر ورکړ چې غواړي هغه له علاء سره بحرين ته ولېږي. ابوهريره د دې خبرې له اورېدلو سخت ناخوښ شو، ځکه واقعاً هم له پيغمبر عليه سلام څخه ليري والى او جدايي ورته سخت کار وو. لومړى يې وغوښتل چې له حضرت رسول اکرم صلى الله څخه هيله وکړي چې د هغه له لېږلو صرف نظر وکړي، خو بيا يې فکر وکړ هسي نه په دې خبره د نافرمانې مرتکب شي او پوهېده چې د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم پيروي يوازې په خوښي که نه ده، بلکې د مشکلاتو په وخت کې هم بايد د هغه د دستوراتو اطاعت وشي.

نو ځکه يې انحضرت صلى الله عليه وسلم ته وويل: سره له دې چې له تاسو څخه جلا کيدل راته گران دي، خو زه هغه څه چې ته خوښوي او امر يې کوي، منم.

انحضرت صلى الله عليه وسلم ليک علاء ته ورکړ چې هغه منذر بن ساوى د بحرين حاکم ته ورکړي.

"بسم الله الرحمن الرحيم

د خداى د رسول محمد له لوري منذر بن ساوى ته!

د خداى سلام دي د حق او هدايت په پيروي باندې وي.

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿115﴾

په دې وسيله زه تا اسلام ته رادعوت كوم، مسلمان شه چي سالم و اوسې او همداسي پخپل رعيت باندي حاكم پاته شي او په دې پوه شه چي ژر به زما دين ټوله دنيا ونيسي... او هر څوك چي زموږ د لمانځه په څېر لمونځ وكړي او مخ زموږ د قبلې په لور واړوي او زموږ ذبيحه و خوري هغه مسلمان دى، له هغو حقوقو به برخمن وي كوم چي موږ ورڅخه برخمن يو او كوم تكليفونه چي پر موږ دي پر هغه به هم وي."

او علاء ته يې وويل: كه د بحرين پاچا تاسو و منلاست، هلته پاتي شي تر څو زما بل فرمان درته ورسېږي. د هغوى د شتمنيو صدقه او زكات واخلئ، د هغوى فقيرانو ته يې وركړئ. بيا حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم علاء ته سپارښتنه وكړه چي له ابوهريره سره ښه سلوك وكړي.

ابوهريره چي وروستنى خبره له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم څخه واورېده داوه چي ويل يې: "استودعك الله الذي لا يضيع ودائعه." تا خداى ته سپارم ځكه هغه څه چي خداى ته و سپارل شي نه ضايع كيږي.

ابوهريره له خپلي مور سره خداى پاماني وكړه. وروسته دواړه پيغمبر عليه سلام ته حاضر شول، خداى په امانني يې ورسره وكړه او د بحرين په لور لاړل.

ابوهريره رضى الله عنه د پيغمبر عليه سلام سره تر جدايي وروسته ډېر خفه شو، علاء هغه غم او خفگان چي د ابوهريره

﴿116﴾ ابوهريره رضى الله عنه

په څېره کي ښکاره وو، ليد. هغه ته يې وويل: ولي خفه يې؟
ابوهريره يې په ځواب کي وويل: په خداى قسم چي له پيغمبر
عليه سلام نه له لري والي په بل څه خفه نه يم او نا کرار يم چي
په دې وخت کي به له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه
احاديث وانه ورم.

علاء وويل: خوښ اوسه، ځکه ته د رسول الله صلى الله
عليه و سلام په وړاندي د لوړ مقام څښتن يې او ماته يې ويلي
چي له تاسره ښه رويه وکړم. هر څه چي غواړې ووايه چي
درته ويې کړم.

دې خبرو د ابوهريره رضى الله عنه غم کم کړ او علاء ته يې
وويل: ما دخپل ځان مؤذن غوره کړه او پرېږده چي تر تاسو
وړاندي امين ووايم.

علاء وويل: هر څه چي خوښوې ويې کړه، خوراته ووايه
چي ولي دادواړه څيزونه خوښوې؟

ابوهريره وويل: د الله له رسول صلى الله عليه وسلم څخه
مي واورېدل: "المؤذن اطول الناس اعناقاً يوم القيامة."
اذان کوونکي به د قيامت په ورځ تر ټولو لوړ وي.
همدارنگه له هغه څخه مي واورېدل چي ويې ويل:
" اذا امن الامام فامنوا، فانه من وافق تامنه تامين
الملائكة غفر له ماتقدم من ذنبه."

﴿117﴾ ابوهريره رضى الله عنه

يعني كله چي امام امين ووايه، تاسو هم امين وواياست،
حڪه دهر چا امين چي دپرنتو له امين سره هم مهاله شي،
ٿول گناهونه به يي وبنبل شي.

علاء، له اجراو بدلې سره د ابوهريره ميني په تعجب کي
کړ او دا چي هغه به ورته د پيغمبر عليه سلام احاديث ويل
خوشحاله کېده به او د ابوهريره له ملگرتيا څخه دومره خوښ
وو چي په کالو کي نه ځايپده.

بحرين ته له رسېدلو وروسته منذر بن ساوي ته ورغلل.
علاء د پيغمبر عليه سلام ليک هغه ته ورکړ او اسلام يې ورته
وراندي کړ.

ابوهريره قران کريم ورته وايه او د پيغمبر عليه سلام
احاديث يې ورته روايت کول. د بحرين پاچا مسلمان شو او
د قوم زياتو وگړو يې ايمان راوړ. علاء د منذر بن ساوي د
اسلام راوړلو خبر پيغمبر عليه سلام ته ورساو او د اذان په
زړه پوري غږ په ټول بحرين کي په دلانگو شو.

الله اکبر، الله اکبر، الله اکبر، الله اکبر، اشهد ان لا اله الا
الله، اشهد ان لا اله الا الله، اشهد ان محمد رسول الله، اشهد
ان محمد رسول الله، حي على الصلوة، حي على الصلوة، حي
على الفلاح، حي على الفلاح، الله اکبر، الله اکبر، لا اله الا
الله.

﴿118﴾ ابوهريره رضی الله عنه

خلک د دې اواز په اورېدلو سره په چټکي سره مسجد ته تلل، صفونه يې برابرول، ابوهريره معمولا د علاء تر شا درېده او لمونځ يې په جماعت سره ادا کاوو.

ابوهريره خو مياشتي په بحرین کې پاته شو، دامهال يې کار يوازي دعوت او تبليغ وو او د اسلام احکام به يې خلکو ته ورزده کول.

د علاء سره په ملګري توب خوشحاله وو، له مندر بن ساوی سره يې په ناسته چي يو شريف او لوړ سپری وو، خوند اخیست او له دواړو يې زياته مينه لیده.

ابوهريره د نهم هجري کال شپږ مياشي له علاء سره يوځای په بحرین کې تېري کړې. په دې وخت کې يې د الله په لور د خلکو له دعوت څخه له يوې هڅې هم مخ واننه راوو. ډېری وګړي دده او علاء رضی الله عنهم د دعوت په اثر مسلمانان شول. خو ابوهريره رضی الله عنه په بې صبري سره د مدينې د بېرته تلو منتظر او د نړۍ تر ټولو د محبوب ترين انسان تر څنګ د او سپېدلو په هيله وو. همېشه به يې دعا کوله چي خدای هغه ته د مدينې د تګ زمينه اسانه کړي. اخريې دعا قبوله شوه او حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم يو کس د ابان بن سعید بن عاص په نوم د هغه ځای (بحرین) والی مقرر او له يوه ليک سره ورو لېږه.

پيغمبر عليه سلام په هغه ليک کې له علاء او ابوهريره ﷺ غوښتي وو چي مدينې ته راشي. ټول وجود يې له خوښي ډک

﴿119﴾ ابوهريره رضی الله عنه

شو، حان يي تيار کړ او د مدينې په لور لاړل. ابوهريره په صغه کي خپل پخوانی حای ونيو او يو حُل بيا د اهل صغه وو لار بنوونکی شو. بيا له پيغمبر عليه سلام سره ملگری او يو حای شو. کومه مينه او علاقه چي يې له علم سره درلوده، بيا د علم او پوهي په حاصلولو مشغول شو او غوښتل يې هغه څه تر لاسه کړي چي په غيابت کي يې له لاسه ورکړي وو.

پيغمبر صلی الله عليه وسلم د همدې نهم هجري کال په رجب مياشت که له يوه لوی لښکر سره چي مشري يې په خپله په غاړه درلوده، د تبوک په لور حرکت وکړ. ابوهريره هم له رسول الله سره وو، هغه او نورو اصحابو په دې غزوه کي سختي او نه زغمل کېدونکې ستړياوي تپري کړې. ابوهريره په دې جنگ کي زياتي پېښې ياد ته وسپارلې.

دهغو پېښو له جملې څخه چي په حقيقت کي يې لوی پيغام له حان سره درلود، يوه دا وه چي د تبوک په جگړه کي د مسلمانانو خواړه ختم، ډېر وړي شول او حضرت محمد صلی الله عليه وسلم ته يې وويل: اې دخداي رسوله که اجازه راکړئ موږ خپل اوښان حلالو چي له لوږي خلاص شو. پيغمبر عليه سلام ورته اجازه ورکړه، په دې وخت کي عمر رضی الله عنه رسول الله ته راغی او ويې ويل: يا رسول الله که داسي وشي، زموږ سورلی به کمي شي، له دوی وغواړه چي هرڅه لري څو يې راوړي، تاسو دعا وکړئ او له خدايه

﴿120﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

وغواړئ چي په هغوى كې برکت و اچوي. اميد دى چي دا
مشكل به الله تعالى په دې دعا سره حل كړي.

پيغمبر عليه سلام د حضرت عمر نظرته دا احترام په سترگه
وكتل او امريې و كړ چي خادر دي هوار كړي، له صحابه وو
يې وغوښتل چي خپل كم كم خواره راوړي او يوځاى يې
واچوى. يو له يوه موبت دانو سره راغى، بل څه خرما درلوده
او هغه بل هم يوه توتپه ډوډى او ...

په دې ترتيب هرچا چي څه درلودل په هماغه خادر كې يې
واچول.

وروسته انحضرت صلى الله عليه وسلم د دعا لاسونه د الله
تعالى درگاهه ته پورته كړل او له خدايه يې وغوښتل چي په دې
كم خوراك كې برکت و اچوي. بيا يې وويل: خپل لوبڼي ډك
كړئ، ټولو اصحابو خپل لوبڼي له خوراك څخه ډك كړل، تر
دې چي په لښكر كې خالي لوبڼى پاتې نشو. له هغو
خوراكونو يې وخورل او ماړه شول.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: " اشهد ان لا اله
الا الله وانى رسول الله لا يلقى بهما عبد غير شاك فيجب له
الجنة " شاهدي وركوم چي له الله تعالى پرته بل معبود نشته
او شاهدي وركوم چي زه يې پيغمبريم او هر څوك چي د الله
تعالى د الوهيت او زما د رسالت په منلو كې شك نه لري او
په دې حال كې له الله تعالى سره ملاقات و كړي، جنت ته به
داخل شي.

﴿121﴾ ابوهريره رضى الله عنه

د تبوك غزا پاى ته ورسېده او حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم له لښکر سره مدينې ته راغی .

رسول الله صلى الله عليه وسلم د هغه کال د حج په مراسمو کې ابوبکر صدیق رضى الله تعالى عنه امير ټاکلی وو، ابوهريره له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم څخه اجازه وغوښته چې له ابوبکر صدیق سره حج د ادا کولو لپاره مکې ته لاړ شي . ان حضرت صلى الله عليه وسلم ورته اجازه ورکړه . ابوهريره له حضرت ابوبکر صدیق او نورو اصحابو سره يوځای مکې ته لاړ او د حج فريضه يې ادا کړه . همالته ابوبکر صدیق يوه ډله اصحاب وټاکل چې په هغو مراسمو کې چې مسلمانان او مشرکين ټول يوځای وي، ووايي :

اې خلکو ، له مسلمان کس پرته به بل څوک جنت ته داخل نه شي او څوک چې لوڅ (برېنډ) وي ، حق نه لري چې د کعبې طواف وکړي او له دې ورسته به مسلمانان او مشرکين په حج کې سره جمع نشي څوک چې عهد لري ، عهد به يې ترهماغه معلومې نېټې پوري وي . څوک چې عهد نه لري تر څلور مياشتي ورسره عهد کېږي .

ابوهريره په منی کې له نورو اصحابو سره يوځای د حاجيانو د څپمو په شاوخوا کې گرځېده او دا مطلب يې هغوی ته رساوو .

لسم هجري کال د رسول اكرم صلى الله عليه وسلم په ژوند کې ارام کال وو . په دې کال کې نه جهاد وشو او نه رسول

﴿122﴾ ابوهريره رضى الله عنه

اكرم صلى الله عليه وسلم له مدينې څخه بهر ووت. ځكه الله تعالى د عربو ټوله جزيره په اسلام مشرفه كړې وه. دمكې له فتحې وروسته پيغمبر عليه سلام ته له هر لوري زياتې ډلې راتلې او اسلام يې مانه. نو ځكه ددې كال ټولي مياشتې رسول اكرم صلى الله عليه وسلم مدينه كې پاتې شو. پرته له هغو وروستيو مياشتو چې رسول اكرم صلى الله عليه وسلم په كسبي د حج الوداع لپاره مكې ته لاړ.

لسم هجري كال، له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم سره د ابوهريره رضى الله عنه د يو ځاى كېدو څلورم كال وو. هغه په دې كال كې له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره خورا نژدې، د هغه په خدمت كې وو او همدارنگه يادولو ته يې توجه ډېره وه. په تېرو كلونو كې يې دا فرصتونه په لاس نه و وراوړي. په دې كال كې د رسول الله صلى الله عليه وسلم مينه له ابوهريره سره زياته شوي وه او هم هغه مبارك صلى الله عليه وسلم ورته ځانگړې سپارښتنې كولې. چې ابوهريره به يادولې او ورباندي به يې عمل كاوو.

يوه ورځ رسول اكرم صلى الله عليه وسلم ابوهريره ته وويل: "اې ابوهريره پر هېزگار ه اوسه چې ترتر ټولو خلكو عابدترين شخص شې، قانع اوسه چې ترټولو خلكو شاكرترين شې، هر څه چې ځان ته خوښوې د نورو لپاره يې هم خوښ كړه چې مؤمن شې، هر څوك چې دي گاونډي توب

﴿123﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

خونبوي دهغه همسايه توب خونب کړه چي مسلمان واوسي،
کمه خندا کوه حکه ډېره خندا د انسان زړه وژني."

بيا يې هغه ته د دريو نورو څيزونو سپارښتنه وکړه: اول
درې ورځي په مياشت کي روژه نيول، د چاښت د دوو
رکعتونو لمونځ کول، دريم هم تر خوب مخکي د وتر لمانځه
کول.

ورځ په ورځ د رسول اکرم صلى الله عليه وسلم نصيحتونه
او سپارښتې، ابوهريره رضى الله عنه ته زياتېدې، کله به يې
يوه خبره يوازي هغه ته کوله او ورته ويل به يې چي هغه خپره
نه کړي، ورو ورو دا خصوصي تعليم زيات شو، تردې چي
ابوهريره رضى الله عنه د اسلام له لويو معلمينو څخه وشمېرل
شو. له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه د زياتو روايتونو
په نقلولو کي کله کله خلکو پرې انتقاد کاوو.

د لسم هجري کال د روژې مبارکه مياشت راوړسېده.
حضرت محمد صلى الله عليه وسلم له خپل لومړني عادت
سره سم چي نور کله به د روژې د مبارکي مياشتې لس
وروستنۍ شپې په مسجد کي معتکف کېده سر کال شل
ورځي په مسجد کي په اعتکاف کېناست. په مسجد کي د
حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم له حضور څخه اهل
صفه خورا خونب شول، دا خونبي يې په دې نوره هم زياته
شوه چي رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ته به هره ورځ
جبرائيل عليه سلام راته او د قران کریم يوه برخه به يې

﴿124﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ورباندي نازوله. دوی د وحي په نزول او د جبرائیل علیه سلام په راتگ پوهېدل.

ابوهريره دا مهال له رسول اکرم صلی الله علیه وسلم څخه زیاته گټه ترلاسه کړه. ځکه هغه هم په مسجد کي معتکف وو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم تر څنګ یې ژوند کاوو. یوه ورځ رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ورته وویل چي د فطر هغه صدقې چي مسلمانان یې راوړي په یوه کور کي یوځای کړي، څو یې وروسته رسول اکرم صلی الله علیه وسلم نېستمنو اصحابو ته وپېشي او ابوهريره یې دهغه کور مسؤل وټاکه.

هغه به سهار او ماښام هغه کور ته ورته، لیدل به یې چي هر څه په خپل ځای پراته دي نو دارامي احساس به یې کاوو. خو متاسفانه یوه شپه یې ولیدل چي یو نا اشنا کس د صدقاتو کوټې ته داخل شو او له خرما څخه یې د لوبنو په ډکولو شروع وکړه. ابوهريره هغه ته ورغی ویې نیو او ورته ویې ویل: تا رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته بیایم چي جزا درکړي.

هغه کس په غوره مالي شروع وکړه او په نرمي سره یې خبري کولې چي زه ضرورت لرم، څو اولادونه لرم، د ډېري مجبوري له امله دې کار ته اړ شوی یم. دا ابوهريره زړه ورباندي وسوځېد او په دې گمان چي دا سپری د مجبوري له امله غلاته اړ شوی دی، خوشی یې کړ.

﴿125﴾ ابوهريره رضى الله عنه

سهار مهال حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم ابوهريره ته وويل: تېره شپه دي له خپل زنداني سره څه وکړل؟ ابوهريره حيران شو او ويې ويل: اي دالله رسوله ماته يې وويل چي سخت ضرورت لرم، زما زړه پري و سوځېد او خوشي مي کړي.

پيغمبر عليه سلام ورته وويل: هغه دروغ درته وييلي دي، ډېر ژر به بېرته درته راشي.

ابوهريره باور وکړ چي هغه سپري به بيا راشي، ځکه رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وييلي وو چي هغه راگرځي. نو ځکه راتلونکي شپه ابوهريره د هغه د نيولو لپاره کمين ونيو. کله چي شپه تياره شوه، هغه سپري راغی د کوټې دروازه يې پرانيسته او د خرما په ټولولو يې شروع وکړه.

ابوهريره ورباندي حمله وکړه، ترگرېوان يې ونيو او ويې ويل: تا ماته نه وويل چي بيا نه راځم.

دا ځل دي حتماً رسول الله صلى الله عليه وسلم ته بيايم، چي د مسلمانانو په منع کي رسوا شې، خو هغه سپري ژبور وو، ويې کولای شوای دا ابوهريره عواطف راوپاروي او ځان ورڅخه خلاص کړي.

دوهمه ورځ بيا ورته رسول اكرم صلى الله عليه وسلم وويل: ابوهريره بندي دي څه وکړل؟

﴿126﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ابوهريره وويل: هغه له خپلې سختې مجبورې څخه شکايت کاو او ويې ويل: ډېر اولادونه مې وږي دي. ما ورباندي رحم وکړ او خوشی مې کړ.

پيغمبر عليه سلام وويل: هغه درته درواغ ويلې دي او ژر بيا هم راگرځي.

ابوهريره د دريم ځل لپاره انتظار کاو او چي هغه بيا راشي، ويې نيسي او رسول الله صلى الله عليه وسلم ته يې بوزي. ناڅاپه يې وليدل چي د تېرو شپو په څېر راغی، د کوټې دروازه يې خلاصه کړه او په غلا يې شروع وکړه. دا ځل ابوهريره ورباندي لويه چيغه وکړه په هغه يې حمله وکړه، ويې نيو او ويې ويل: دا دريم ځل دی چي ته وايې: بيا نه راځم، خو بيا راشي، نو ځکه يې په يوه لاس تر بازو او په بل تر گږپوان ونيو او په خپل قدرت يې د ځان په لور کش کړ. هغه سپري چي وليدل دا ځل واقعاً کار جدي دی، بله بهانه يې استعمال کړه ترڅو له هغه څخه ځان خلاص کړي. هغه پوهېده چي ابوهريره له علم او پوهي سره زياته مينه لري او علمي مسئلو ته چي په هر قيمت وي غوږ ږدي، هغه ته يې وويل: ما پرېږده، تاته به داسي خبري ونييم چي دهغو په وجه به الله تعالی تاته زيات اجر درکړي.

کله چي ابوهريره "خبري ونييم" جمله واورېده لاسونه يې شل شول او قهري يې له منځه لاړ.

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿127﴾

هغه يې خوشی کړ او ويې ويل: ووايه، چي ووينم هغه کومي خبری دي؟ هغه کس د ابوهريره په خواب کي وويل: کله چي بستر ته دخوب کولو لپاره لاړې نو ايت کرسې ووايه . يعني :

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

(دالله تعالی نه سوا بل هیڅوک معبود نشته، ژوندي دی د ټولو سمبالوونکی، نه یې شي را لاندي کولی پرکالي او نه خوب، هم ده دي هغه چي په اسمانونو او په ځمکه کي دي، داسي څوک دی چي سفارش وکړي دهغه خواته مگر دهغه په اجازه سره، پېژني هغه، څه چي د خلکو په وړاندي دي او څه چي دهغوی نه وروسته دي او دا ټول سراسري نه شي را لاندي کولی څه څيز لره دهغه د معلوماتو ځيني مگر څومره چي هغه يې وغواړي، ځايپدل دي دهغه په کرسې کي د ټولو اسمانونو او ځمکي، او گران نه دي هغه ته سمبالول ددي دواړو او هم دی دی د ټولو نه زيات لويي والا)

﴿128﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هغه وخت به الله تعالى تاته داسي ساتونكي وټاكي چي تر
سهاره به هيڅ شيطان ته اجازه ورنه كړي خو تاته نژدې شي.
پيغمبر عليه سلام په ارامي سره دهغه غوږ كې وويل:
بندي دي څه كار وكړ؟

ابوهريره وويل: اي رسول الله ماته يې خو كلمې راوښودې
د هغوى په بدل كې مي خوشي كړ.

پيغمبر عليه سلام وويل: هغه كوم كلمات وو؟

ابوهريره وويل: ايت كرسي يې وويله او ويې ويل چي
دادي.

د لسم هجري كال په پاى كې رسول الله صلى الله عليه
وسلام د حج د فريضي د اداكولو لپاره له مختلفو قبيلو څخه
وغوښتل چي دهغه سره ملگرتيا وكړي، مسلمانانو د هغه
غوښتنې ته لبيك ووايه.

د ذى الحجې د مياشتې په پاى كې چي په زرهاوو كسه
مسلمانان يې ترشاول د مكې په لوريې حركت وكړ.

دا ترټولو لويه ډله وه چي ابوهريره په خپل ژوند كې ليدله
او د ژوند ترټولو مهم سفر يې بلل كېده.

په دې مبارك سفر كې هغه ډېر حيرانو وكي څيزونه وليدل.
له هغې جملې څخه له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره د
خلكو عقل نه منونكې مينه او محبت او د هغوى راټولېدل د
هغه د مبارك وجود په ډېره باندې.

﴿129﴾ ابوهريره رضى الله عنه

همدارنگه دهغوى دخبرو کولو طريقه له رسول الله سره داسي وه چي دا دوستي يي تعبير کوله .
خلکو يو له بل سره در رسول الله صلى الله عليه وسلم د اوداسه داوبو په را اخیستلو ، په خپلو سرونو او مخونو باندي په اچولو کي سيالي کوله او هغه مهال چي هغه مبارک صلى الله عليه وسلم به سر رمنخاو و خلکو به دهغه صلى الله عليه وسلم د ويسته مبارک د تر لاسه کولو لپاره يو له بله مخکي والی کاوو .

ابوهريره در رسول الله صلى الله عليه وسلم لويه معجزه ليدلې وه ، هغه داچي د سلهاوو قبيلو زړونه چي تر پرون پوري يي يوبل وژل او د يوه اوبل د وينو تېري وو ، سره نژدې ، يو خای سره راټول او د هغوى په منخ کي مينه او محبت پيدا کړي .

مکې ته له رسېدلو وروسته ابوهريره له رسول اکرم صلى الله عليه وسلم څخه واورېدل چي ويل يي : اې خلکو کونښن وکړئ چي مناسک له ما څخه زده کړئ . نو ځکه ابوهريره په پوره توگه څار کاوو چي کوه خبره يا عمل ورڅخه له لاسه ونه وزي . د خلکو د زياتي گڼي گونې په منخ کي ، د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم د مبارک وجود تر چاپېر ، چي کله به ځيني خلک د يوبل په اوږو تلل خو د رسول الله صلى الله عليه وسلم خبري واورې او د مبارکي څېري په ليدلو يي برکت حاصل کړي ، هغه ته په نژدې کېدلو سره نېکبختي تر

ابوهريره رضی الله عنه.....﴿130﴾

لاسه کړي. ابوهريره سره له دې چې په تکليف کېده، خود حضرت محمد صلی الله عليه وسلم هيڅ خبره او فعل يې له لاسه ورنکړ.

اخر هغه مبارک کاروان د حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم تر څنگ د حج مناسک ادا کړل. مسلمانانو په حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم پوري اقتدا وکړه او د حج مناسک يې ورڅخه زده کړل. د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم سره په يو ځای والی نېکمرغه شول او د حج د مناسکو وروسته خپلو کورونو ته وگرځېدل.

پيغمبر عليه سلام هم له هغو کسانو سره چې له مدينې يې ورسره ملگرتيا کړې وه بېرته مدينې ته لاړ. مدينې ته له راگرځېدلو وروسته ابوهريره وليده چې په دې سفر کې يې له ايمان، يقين، محبت او فقهي څخه ډېر څه زده کړي دي. خود پيغمبر عليه سلام يوې خبرې چې د عرفې په ميدان کې يې کړې وه دی غمگين او عجيب اثر يې ورباندې پرېښود.

پيغمبر عليه سلام په عرفات کې مسلمانانو ته خطاب کړی وو: اې خلکو دا خبرې له ما څخه واورئ، بنسايي راتلونکی کال مو ونه وينم.

حضرت ابوهريره به له ځانه پوښتل چې د رسول اکرم صلی الله عليه وسلم له دې خبرې څخه څه مطلب وو؟ ايا پيغمبر عليه سلام ته الهام شوی چې د رحلت وخت يې رارسېدلی؟ او هغه امت له دې څخه وډار اوو؟ څومره لوی

﴿131﴾ ابوهريره رضى الله عنه

مصيبت دى كه رسول اكرم صلى الله عليه وسلم له دي دنيا نه لارشي. همدارنگه له حان سره به يې ويل چي زما لپاره به خومره بد وخت وي چي دهغه له صحبت او يوخاي والى شخه پاتي شم. حكه زه ډېر وخت له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره نه وم، تصميم يې ونيو چي له دي وروسته به په پوره ډول هغه صلى الله عليه وسلم ته متوجه او له هغه سره وي، يوه شېبه به هم له لاسه نه ورکوي او په ټول وجود به د رسول الله صلى الله عليه وسلم په خدمت کي وي.

سوالونه يې زيات شول، په خه باندي چي نه پوهېده له انحضرت صلى الله عليه وسلم نه به يې پوښتنه کوله او ويل به يې: ماته توصيه کوه. پيغمبر عليه سلام به هم دهغه سوالونو او غوښتنو ته جواب وايه.

ډېر وخت تېر نه شو؛ رسول اكرم صلى الله عليه وسلم سخت ناروغ شو، نه يې شواى کولای چي مسجد ته لارشي او امات وکړي. دناروغي په شپو کي چي يوه ورځ يې لږ حالت ښه وو مسجد ته لار. په منبر کېناست او د الله تعالى تر حمد او ثنا وروسته يې خلک نیکو کارونو ته وبلل او ويې ويل: "اې خلکو يقيناً الله تعالى له خپلو بندگانو هر يوه ته واک ورکړى دى چي له دوو لارو يوه غوره کړي يا دنيا او نعمتونه يې، يا اخرت او هغه څه چي له الله تعالى سره دي، هغه صرف هغه څه انتخاب کړي چي له الله تعالى سره دي."

﴿132﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ڊڀرو خلکو فکرو کڙي ڊ رسول الله هدف له نیکو او
صالحو خلکو څخه یو دی، خو ابوبکر رضى الله عنه یې په
هدف پوه شو چي مطلب یې خپل ځان مبارک دی، په ژړا یې
شروع وکړه او ویې ویل: ځان او مال له تانه قربان کړم.
ددې حال په لیدلو د ابوهريره رضى الله عنه غم زیات شو
او د ژوند روښنایي ورباندي تیاره شوه، ځکه خو ورځي وې
چي د حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم تر څنگ ناست
وو خود هغه د لیدلو نېکمرغي یې په نصیب نشوه، اهل صغه
وو ټوله ورځ د ابوبکر صدیق رضى الله عنه په خبره کي فکراو
خبري کولې.

ابوهريره ابی موهیبه ته چي د رسول الله له خادمانو څخه
وو وویل: ایا رسول الله چي څه وویل او ابوبکر یې ځواب
ورکړ، مقصد خپله انحضرت صلی الله علیه و سلم وو؟
ابو موهیبه وویل: فکر کوم همداسي ده، ځکه خو ورځي
مخکي له دې چي هغه مریض شي، په داسي حال کي چي د
شپې یوه برخه تېره شوې وه ماته یې وویل: اې ابو موهیبه!
ماته امر شوی دی چي په اهل بقیع باندي استغفار ووايم.
زه له هغه مبارک صلی الله علیه و سلم سره لارم، کله چي د
مړيو د قبرونو په منځ کي ودرېد داسي دعا یې وکړه:
"اسلام علیکم یا اهل المقابر لحنياً لکم اصبحتم فيه مما
اصبح الناس فيه، اقبلت الفتن کقطع الیل المظلم تتبع اخرها
اولها الاخره شر من الاولی"

﴿133﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ژباړه : اې د قبرونو خاوندانو پرتاسو دي سلام وي، هغه
څه چې په تاسو کېږي تر هغو اسانه دي چې په خلکو کېږي،
فتنود شپو د تيارو په شان يو په بل پسې هجوم راوړي دى،
وروستنى تر پخوانيو ډېري بدې دي.

بيا يې ماته مخ راواړ او او ويې ويل : اې ابو موهيبه ! په د
نيا او هغې کې د پاته کېدلو او له هغې څخه د تللو او په جنت
کې د پاته کېدلو کيليانې ماته راکړل شوې دي، زه مختار يم
چې يوه ورڅخه غوره کړم يا په دنيا کې پاته کېدل او يا د الله
تعالى ملاقات ته تلل.

ما هغه مبارک ته وويل : يا رسول الله زما مور او پلار دي
ترتا قربان وي، لمړى په دنيا کې پاته کېدل او بيا جنت تلل ته
غوره کړه.

ان حضرت صلى الله عليه وسلم وويل : په خداى قسم چې
ما د هغوى له منځ څخه د الله تعالى ديدار غوره کړى دى.

بيا يې د بقيع د اهل لپاره د بښني غوښتنه وکړه.
د هغې ورځې له سهار څخه د رسول الله صلى الله عليه
وسلم ناروغي او درد شروع شو.

دې ناروغي د رسول الله صلى الله عليه وسلم او صحابه وو
په منځ کې فاصله واچوله، نو ځکه اصحاب غمگين شول په
تېره بيا اهل صفة، چې د رسول الله د ديدار ډېر غوښتونکي
وو او د رسول الله صلى الله عليه وسلم له ناروغتيا څخه ډېر
نارام شول.

﴿134﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ابوهريره چي د رسول الله صلی الله عليه وسلم د ملاقات
ډېر لېوال وو اخريې جرات وکړ او د ملاقات اجازه يې
وغوښته ، ان حضرت صلی الله عليه وسلم ورته اجازه ورکړه ،
ابوهريره داخل شو ، سلام يې واچا وو او ودرېد ، ويې ليدل
چي رسول الله صلی الله عليه وسلم پروت دی ، مبارک سريې
د علی بن ابی طالب په سينه کي ايښی دی او علی رضی الله
عنه په خپل لاس هغه نيولی دی . کله چي ابوهريره دا حال
وليد او ښکي يې رواني شوې ، رسول اکرم صلی الله عليه
وسلم ورته په مينه ناک ډول وويل : " نژدې راشه ابوهريره . "
ابوهريره ورنژدې شو تردې چي د پښو گوتې يې د هغه
مبارک د پښوله گوتو سره ولگېدې ، بيا يې ورته وويل :
کښېنه . ابوهريره کښېناست .

پيغمبر عليه سلام وويل : " ابوهريره ! تاته داسي
صفتونو د درلودلو توصيه کوم چي ترخوژوندي يې پرې يې
نه ږدې . "

ابوهريره وويل : " قول در سره کوم چي ترخوژوندي يم
ورباندي به عمل کوم . "

ان حضرت صلی الله عليه وسلم وويل : " د جمعې په ورځ
غسل کوه ، په اول وخت کي د جمعې د لمانځه لپاره لاړ شه ،
همالته (مسجد کي) له ناوړه کار او بېهوده خبرو څخه ځان
وساته ، تاته په مياشت کي د دريو ورځو د روژې د نيولو
توصيه کوم ، ځکه دا کار د ټول کال د روژې د نيولو په څير

﴿135﴾ ابوهريره رضى الله عنه.....

دى، تاته د سهار د وور كعتو سنت لمانحه د اداكولو وایم، هغه مه پرېږده، كه څه هم ټوله شپه دې لمونځ كړى وي، ځكه په هغه كې د عفوى او بښني اميد زيات دى.

ابوهريره وويل: اى د الله رسوله د انكتې پټې وساتم او كه يې نورو ته هم ورسوم؟

پيغمبر عليه سلام وويل: نورو ته يې هم ښكاره كړه.

ابوهريره په داسې حال كې رسول الله ته راغى چې خپلې غوښتنې يې په لاس راوړې، سترگې يې د رسول الله صلى الله عليه وسلم په ديدا رسرې شوې او نوى درس يې زده كړى وو، خو ارمان چې نه پوهېده چې دا وروستنى كلمې دي چې له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه يې اوري.

د يوولسم هجرى كال د ربيع الاول د مياشتې په دوولسم تاريخ چې د دوشنبې ورځ وه، اهل صفة په خپل ژوند كې تر ټولو له خفه كوونكې، غم لرونكې، تريخي او ناگوارې خبرې سره مخ شول، د هغې له اورېدلو سره يې سخت ټكان وخوړ، حيران شول، هغه خبر د رسول الله صلى الله عليه وسلم د وفات خبره وه. نړۍ يې سترگو ته توره تياره شوه، لوى غم او پرېشاني په خپله غېږ كې واخستل، ډېر يې وژړل.

د ابوهريره د غم او خپگان پوښتنه مه كوه، ځكه هغه ته دخپل ځان، دنيا او هغه څه چې په دنيا كې دي دهغوى له مينځه تلل اسان وو خو نه د رسول الله صلى الله عليه وسلم وفات.

﴿136﴾ ابوهريره رضى الله عنه

سريې گړپوان کي کښته کړ، هغه لويه نېکبختي له لاسه ورکړې وه، په دې لويه پرېشاني چي ټول جهان يې په غم کي کړ افسوس کاوو.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د وفات خبره لکه چي د ټولو دهستي په زېرمه اور لگېدلى وي، په ښار کي وگرځېد، خلک په منډه مسجد ته راغلل او سره يو ځاى شول.

په هغوى حيرت او لوى غم پرېوتلى وو، ټول له دې حيرانوونکي پېښې نا ارامه وو، خو عمر رضى الله عنه له ټولو نا ارامه وو، نو ځکه د خلکو په مينځ کي ودرېد او ويې ويل: اي خلکو رسول الله نه دى وفات شوى.

بيا ابوبکر صديق رضى الله عنه راغى، د رسول الله صلى الله عليه وسلم څپرې ته يې وکتل، باوريې وشو چي رسول اکرم صلى الله عليه وسلم له دې فاني دنيا سره مخه ښه کړې ده، مبارکه څپره يې ښکل کړه او ويې ويل: پلار او مور مي دي تر تا قربان وي، ښه ژوند دي وکړ او ښه وفات شوې.

بيا هغو خلکو ته چي په جومات کي راټول شوي وو ورغى، د الله له حمد او ثنا وروسته يې وويل: الله تعالى په قران کريم کي فرمايلي دي:

﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ﴾ ال عمران: ١٤٤

﴿137﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ژباړه : او محمد خو يو رسول دى ، تېر شوو دده نه وړاندې
ډېر رسولان . كه دى مړ شو او يا ووژلى شونو تا سوبه واورئ
مخ په شا او څوك چي مخ په شا واورېدل نو هيچېرې به وړان
نه كړي دالله هيڅ څيز او الله به ثواب وركوي شكرگزارانو ته .
ددې دوو اياتو له تلاوت وروسته يې هغوى ته وويل : هر
څوك چي د خداى عبادت كوي ، پوه دي شي چي خداى
ژوندى دى او هر څوك چي د محمد عبادت كوي پوه دي شي
چي هغه وفات شوى دى .

د ابوبكر صديق رضى الله عنه دې خبرو د خلكو حيرانتيا
له مېنځه يوړه ، د عقل سترگي يې روښانه كړې ، ددې لوى
مصيبت حقيقت يې درك كړ او پوه شول چي رسول الله صلى
الله عليه وسلم وفات شوى دى .

د حضرت محمد صلى الله عليه وسلم په رحلت سره د هغه
صلى الله عليه وسلم او ابوهريره څلور كلن يو ځاى والى پاى
ته ورسېد ، د هغو مشكلاتو سره سره چي مخكې يې يادونه
وشوه هغه څلور كلونه د ابوهريره د ژوند تر ټولو غوره كلونه
وو . هغه په دې كلونو كې ډېر اوگټور علم ترلاسه كړى وو او
خپل ژوند يې داسي رسول ته وقف كړى وو چي د علم او
پوهي غوښتونكى وو .

پيغمبر عليه سلام ، ابوهريره د تر ټولو غوره شاگرد او د
هغوى د تر ټولو پوه په عنوان له علم سره په علاقه او توجه
پېژاند او په هغه يې مهرباني كوله ، له هغه سره يې مينه

﴿138﴾.....ابوهريره رضى الله عنه

درلوده او ورته يې دعا كوله. حتى هغه ته يې په خصوصي ډول علوم وربښودل، له دې لاري د ابوهريره په ياد او د علومو په زده كړه كې لوى توفيق په برخه شو چي د رسول الله صلى الله عليه وسلم د رسالت له نښو څخه يوه ښكاره نښه وه.

د بھرين امير

د حضرت محمد صلى الله عيله وسلم له رحلت وروسته،
صحابه کرام د ارتداد له مسئلې سره چي د عربو د شبه جزيرې
په ډېرو سيمو کي يې سرپورته کړ او له هغو عربي قبائلو سره
مخ شول چي د زکات له ورکولو يې منع وکړه.
صحابه کرام له مرتدينو سره په جنگ کي ښکېل او په لوی
مصيبت و او بختل، زيات شمېر صحابه رضي الله عنهم په همدغو جنگونو
کي چي وروسته منع ته راغلل شهيدان شول. په پايله کي
مسلمانان کامياب، مرتدين مات او خلک يو ځل بيا د اسلام

﴿140﴾ ابوهريره رضى الله عنه

غېرته راوگرځېدل. ابوهريره رضى الله عنه د دې حوادثو شاهد او پکې يې برخه درلوده.

ابوهريره رضى الله عنه له مرتدينو سره په جنگ کې د حضرت ابوبکر صدیق رضى الله عنه ټينگ او نه بدلېدونکې دريغ وليد او پوه شو چې يو شمېر اصحاب د اسامه د لښکر په لېږلو کې مخالفت کوي، نظريې دادې چې د لښکر بايد حرکت ونکړي او د زکات له نه ورکولو سره ونه جنگيږي. ابوبکر صدیق رضى الله عنه د هغوى په وړاندې ټينگ حالت او نه بدلېدونکې دريغ ونيو.

ابوهريره رضى الله عنه د حضرت ابوبکر صدیق رضى الله عنه له او سپنيز عزم، بې سياله قهرماني، ثبات، يقين او د زړه له اطمینان څخه حيران شو، ځکه ابوبکر صدیق رضى الله عنه داسې خبرې وکړې چې تاريخ په زرينو کربنو کې ځای کړې، هغه وويل: هغه لښکر چې رسول اکرم صلى الله عليه وسلم د جنگ لپاره لېږلى دى، زه څنگه کولای شم راويې گرځوم؟ که داسې جرئت وکړم، په حقيقت کې به مې په خطرناک کار کې لاس وهلى وي! په هغه ذات قسم چې زما روح يې په لاس کې ده، که ټول عربان زما په وړاندې ودرېږي، د هغه لښکر تر راگرځولو راته غوره ده چې د حرکت امر يې رسول الله صلى الله عليه وسلم صادر کړى دى. قسم په الله، له هغو کسانو سره چې د لمانځه او زکات تر منع په فرق باندي قايل شوي دي و جنگېږم، تر څو چې د اوبن هغه پرې چې رسول الله ته يې

ابوهريره رضى الله عنه..... ﴿141﴾

وركاوو، ماته رانكړي، له هغوى سره به مبارزه وكړم، سره له دې چې د وحي راتگ بند شوى او د خداى دين پوره شوى زه څرنگه كولاى شم ژوندى واوسم او ووينم چې د الله دين ته تاوان رسېږي؟! د مرتدينو له ماتې وروسته ټولو اصحابو د ابوبكر صديق رضى الله عنه په لوروالي اعتراف وكړ.

ابوهريره د ابوبكر صديق رضى الله عنه ټينگوالى هيڅكله هير نه كړ او هغه يې خپلو شاگردانو او نورو خلكو ته وايه.

يوه ورځ چې د ارتداد ورځي يې په زړه شوې، ملگرو ته يې داسې وويل: په الله قسم چې له هغه پرته بل معبود نشته كه ابوبكر خليفه شوى نه واى، نو دين به له مينځه تللى وو او د الله تعالى عبادت به په دې خاوره كې نه كېده. دا قسم يې څو ځله تکرار كړ، ورپسې يې وويل: رسول الله صلى الله عليه وسلم، اسامه له اووه سوه لښكر سره د شام په لور له روميانو سره جگړې ته ولېږه، كله چې هغه او لښكري يې ذى خشب ته ورسېدل، حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم وفات شو، د مدينې د شاوخوا خلك د دې خبرې له اورېدلو وروسته مرتد شول. د پيغمبر عليه سلام اصحاب ابوبكر رضى الله عنه ته ورغلل او ويې ويل: د مدينې د شاوخوا اعراب مرتد شوى دي، د اسامه لښكر را وگرځوه چې له مرتدينو سره وجنگېږي او د روم له سفر نه يې منخ راواړوه.

ابوبكر وويل: په الله قسم چې له هغه پرته بل معبود نشته، هغه لښكر چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د روميانو په

﴿142﴾ ابوهريره رضى الله عنه

لور لپزلی دی، راوبه یې نه گړخوم او هغه ډله چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم په لاس تړل شوي ده، جدا به یې نه کړم. بیا یې امر وکړ چې د اسامه لښکر دي د روم په لور خپل سفر ته ادامه ورکړي، هیڅ قبيله نه وه مگر دا چې غوښتل یې چې مرتد شي. له دې سره به یې یو بل ته ویل: که دې مسلمانانو قدرت نه درلودای، نه یې شواى کولای چې د روم په لور په دومره عظمت سره لښکر ولیږي، موږ صبر کوو چې هغوی له رومیانو سره و جنگیږي، بیا د هغوی په وړاندې خپل تصمیم نیسو.

د اسامه لښکر د روم په لور لاړ، له هغوی سره یې جنگ وکړ او د هغوی له ماتې او ورک کولو ورسته بېرته خپل هیواد ته روغ رمت راغی.

د عربو مختلفې قبیلې د دې مېراني او استقامت په لیدلو سره مجبور شول چې په اسلام ثابت پاتې شي، له هغې جملې څخه چې مرتد شوي وو د بحرین خلک وو، ځکه د هغوی صالح پاچا منذر بن ساوی د رسول الله صلی الله علیه وسلم له رحلت لږ مخکې له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړې وې.

المنذر بن النعمان بن المنذر په الغرور ملقب دهغه په ځای کښېناست، دهغه ځای خلک یې ارتداد ته وهڅول، خلک مرتد شول او د خپلې خبرې د روغوالی لپاره یې داسې دلیل وایه چې که محمد پیغمبر وای نه به وفات کېده.

﴿143﴾ ابوهريره رضى الله عنه

د جواشي په نوم يو كليوال ځوان دهغوى له مېنځ څخه پورته شو او د يوه بل شريف او لوى شخص امجارود بن المعلى په همت چي په اسلام پاته وو خلكو ته په خطاب كې داسي وويل: "اي د عبدالقيس ډلې، زه له تاسو نه سوال كوم كه پري پوه واست جواب راته وواياست او كه نه واست ورباندي پوه نو حد اقل چوپ كېنېنې او زما خبري ومنئ." ورته ويې ويل: پوښتنه وكړه.

هغه وويل: ايا الله تعالى له رسول الله منځي نور رسولان نه وورالېږلي؟

هغوى وويل: هو.

ده ورته وويل: تاسو هغه ليدلي او كه يې يوازي له وجود څخه خبر شوي ياست؟

دوى ځواب وركړ: هغه مونه دي ليدلي، يوازي دهغوى له راتگ څخه خبر شوى يو.

ده ورته وويل: هغه پيغمبران چېرته لارل؟

دوى وويل: هغه مړه شوي دي.

ده ورته وويل: محمد هم دهغوى په څېر يو پيغمبر وو او اخرو فات شو، زه شاهدي وركوم چي له الله پرته بل معبود نشته او محمد د الله رسول دى.

دا وخت ټولو خلكو په يوه غږ وويل: موږ هم شاهدي وايو چي له الله پرته بل معبود نشته او محمد د الله رسول دى او اې ځوانه ته زموږ تر ټولو غوره او لوړ شخص يې.

﴿144﴾ ابوهريره رضی الله عنه

په همدې ترتيب مسلمانان په اسلام ټينگ ودرېدل او د مرتدينو محاصرې يې وزغملې.
حضرت ابو بکر صديق رضی الله عنه علاء بن حصرمی د بحرين حاکم وټاکه، هغه ته يې وويل چي د هغه ځای له مرتدينو سره و جنگېږه، ابوهريره رضی الله عنه هم له هغه سره ملگری وو.

علاء د مسلمانانو د سپاره نظام له شپاړس تنو سره له مدينې څخه د بحرين په لور مخه کړه.

په لار کي يې له مسلمانانو وغوښتل چي د هغه سره مرسته وکړي او ورسره يو ځای لاړ شي. يو شمېر يې غږ ته لبيک ووايه او له هغه سره د بحرين په لور روان شول. علاء بحرين ته له رسېدلو وروسته له مرتدينو سره جنگ وکړ. الله تعالی هغه په مرتدينو باندي کامياب او لوی موفقيت يې په برخه شو، يو ځل بيا د بحرين خلک د اسلام په غېږ کي ولوېدل. ابوهريره په هغه جنگ کي ډېره مېړانه وښوده، همدارنگه د غيبي مرستو ليدلو يې يقين نور هم پوخ کړ.

علاء متقي او پرهېزگار سړی وو، څرنگه چي ابوهريره لیده چي دعایې قبلېږي او الله تعالی ورسره مرسته کوي نو ځکه نور هم ورباندي گران شو.

ابوهريره وايي: موږ له علاء سره يوې وچي او بې کښته ځمکي ته لاړو، هلته مو اوبه ختمې شوې، خپل مشکل مو علاء ته ووايه، هغه وويل: دوه رکعته لمونځ وکړئ، بيا يې

﴿145﴾ ابوهريره رضی الله عنه

دعا وکړه. ناخاپه یوه وریبځ راښکاره شوه او باران واورېد. ټولو اوبه وڅښلې او لوبني موله او بو څخه ډک کړل، کله چې د سمندر غاړې ته ورسېدو ویې ویل: د الله په نوم سمندر ته داخل شئ. ټول د الله په نامه درياب ته داخل شول او له هغه څخه تېر شوو، په الله قسم او بو حتی زموږ د اوبانو پښې خپشتې نه کړې، خلک د مسلمانانو له دې کار څخه حيران شول او هرځای به پرې غږېدل، تردې چې له دې امله یو مسیحي راهب د مسلمانانو سیمې ته راغی او د اسلام په مبارک دین مشرف شو.

ابوهريره وايي: هغه ته مي وويل، ستا د اسلام راوړلو باعث څه شی شو؟

راهب وويل: دهغو نښانو په خاطر چې ومي لیدي، يقين مي حاصل شو چې حق له تاسو سره دی او وډارېدم چې که له اسلام څخه مخ و اړوم، هسي نه الله تعالی مي څېره مسخه کړي، نو ځکه مسلمان شوم.

ابوهريره د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه د خلافت په مهال په بحرین کي له علاء سره ژوند کاوو، د خلکو لپاره یې اذان کاوو، هغوی ته یې قران کریم ورزده کاوو، د اسلام احکام یې ورته بیانول. په دغو شپو کي یې ناخاپه د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه د وفات خبر تر غوږ شو. دې خبري هغه ته ټکان ورکړ او ډېر ورڅخه متاثر شو. ځکه د حضرت ابوبکر صدیق د خلافت زیات وخت نه وو تېر شوی او

﴿146﴾ ابوهريره رضی الله عنه

په داسي حال کي چي د اسلام پايو ته يې چي د مرتدينو د قيام په اثريوه اندازه لږزېدلې وې، استحکام ورکړ، د دې فاني دنيا څخه لاړ او د خلافت امانت يې د حضرت عمر بن الخطاب رضی الله عنه په غاړه واچاوه.

حضرت عمر رضی الله عنه د مسلمانانو د غوره خليفه لپاره بهترين ځای ناستی وو.

ابوهريره د حضرت عمر له خلافت څخه زيات خوښ شو، ځکه هغه يې له حضرت ابوبکر صديق رضی الله عنه وروسته د خلافت لپاره تر ټولو غوره باله، نو يې په دې اړه د بحرين خلکو ته وويل: ماله رسول الله صلی الله عليه وسلم نه واورېدل چي ويل يې: ابوبکر ښه سپری دی، عمر ښه سپری دی.

همدارنگه له هغه مي واورېدل چي ويې ويل: الله تعالی د عمر په ژبه او زړه باندي حق جاري کړی دی.

څه وخت نه وو تېر شوی چي د حضرت عمر رضی الله عنه لیک علاء بن حضرمی ته ورسېد، په هغه لیک کي علاء ته امر شوی وو چي بصري ته لاړ شي، د هغه ځای حاکميت په غاړه واخلي، په لیک کي ليکل شوي وو چي د عتبه بن غزوان کار مي تاته وسپاره او پوه شه چي ته د مهاجرينو په هغو خلکو مقدم کېږي چي د الله تعالی لطف د هغوی په حال تر ټولو منځکي شوی دی. هغه مي په دې خاطر نه دی ايسته کړی چي وړ سپری نه وو بلکي گمان مي وکړ چي ستا وړتيا تر

﴿147﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هغه زياته ده. نو د هغه حق وپېژنه او احترام ورته ولره. له تا مخکي مي دا مسؤليت د بل چاپه غاړه واچا وو، خو متاسفانه مخکي له دې چي بصري ته لاړ شي، له دې دنيا نه يې رحلت وکړ. که الله تعالى وغواړي چي ته دا مسؤليت په غاړه واخلي او عتبه همدا سي پاته شي نو هر څه چي خداى تعالى وغواړي عملي به شي. په هر حال کي حکم د الله تعالى له لوري دى، د هر څه چي الله اراده وکړي کېږي.

علاء د بصري په لور حرکت وکړ، ابوهريره او نور ملگري چي له مدينې ورسره ملگري وو، له ځان سره يې ملگري کړل، خو د الله تعالى رضا داسي وه چي هغه هم د لارې په منع کي رحلت وکړ، ملگري يې له دې پېښې سخت غمگين شول.

ابوهريره وايي: موږ په داسي ځاى کي وو چي هلته اوبه نه وې. الله تعالى وريېځ راوسته او باران وورېد. موږ د علاء جنازې ته د باران په اوبو غسل ورکړ او هغه مو په داسي قبر کي چي په خپلو تورو مو کښلى او د لحد درلودونکي وو خښ کړ او خپلي لار ته موادامه ورکړه.

دومره لار مو لانه وه وهلي چي دهغې سيمي له يوه کس سره منځ شوو او کيسه مو ورته وکړه، هغه وويل: دا ځمکه مري بېرته راباسي، ښه داده چي د علاء جسد راوباسئ او څو ميله ليري يې خښ کړئ، تر څو د درندگانو له خطر او دهغه د له منځه وړلو مخه ونیول شي.

﴿148﴾ ابوهريره رضى الله عنه

په اتفاق سره ددې کار د سرته رسولو لپاره هغه ځای ته وگرځېدو خو هغه ځای ته له رسيدلو وروسته مو په حيرانوونکي ډول دهغه جنازه هملته پيدانکړه. يوازې هلته مويو نور وليد چې ځلېده، نو ځکه مو دوباره دهغه په قبر خاوره واچوله او يقين مو وکړ چې دهغه جنازه الله تعالى ساتلې ده.

د بصرې سفر د ابوهريره رضى الله عنه لپاره د علاء په نشتوالي کې ډېر گران وو. بېرته بحرين ته لاړ او په خپل پخواني کار ولگېد. له هغه وروسته عمر رضى الله عنه ورته ليک وليکه او له ابوهريره يې وغوښتل چې دهغه ځای د خلکو امامت په غاړه واخلي او دهغوی په اختلافاتو کې منځگړيتوب وکړي. د بحرين نوی امير قدامه بن مظعون نومېده، چې د حضرت عمر له لوري دهغه ځای د خلکو لپاره غوره شوی وو. په هغه باندې ابوهريره گران وو، په کارونو کې يې ورسره مشوره کوله او دهغه له علم، پوهې او پرهيزگاري يې گټه اخيسته. خو ابوهريره رضى الله عنه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د بنار مينه درلوده. څرنگه چې ډېر وخت ترې لري شوی وو، نو ځکه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د مبارکې حجرې مخ ته د درېدلو ليوال وو. همدارنگه دخپلې مور د ليدلو هيله يې هم درلوده چې په مدينه کې يې يوازې پرې ايښې وه. له دې امله يې د بحرين له

﴿149﴾ ابوهريره رضی الله عنه

امير شخه اجازه و غوښته، د مدینې په لور لارڅو خپلي هيلي ته ورسېږي او خپله اړتيا پوره کړي.

د حضرت عمر بن الخطاب رضی الله عنه په وړاندي ودرېد او د بحرین د وضعیت حال یې ورکړ، د خپل راتګ موخه یې ورته وویل، له هغه یې وغوښتل چې ده ته په مدینه کې د پاته کېدلو اجازه ورکړي او بېرته بحرین ته لاړنه شي. عمر فاروق رضی الله عنه و منله او اجازه یې ورکړه چې په مدینه کې پاتي شي.

ابوهريره ډېر خوښ وو چې يو ځل یې بيا د رسول الله په ښار کې د اوسېدلو چانس لاس ته ورځي. ځکه هغه له یمن شخه دې مقدس ښار ته هجرت کړی وو څو په دې ښکلي او پاک ښار کې ژوند وکړي. له هغه وروسته چې به له مدینې لري کېده پرېشانه کېده به او د ویري احساس به یې کاوو، ځکه هغه خپله خوشحالي یوازې په مدینه کې پیدا کړې وه. ابوهريره رضی الله عنه په صفة کې خپل پخوانی ځای پرېښود او د اوسېدلو لپاره یې نوې ځای غوره کړ، ځکه هلته صفة اوس نه وه او اهل صفة چې زړونه یې په رسول الله صلی الله علیه وسلم راټول وو، سره وشیندل شول، په بېلابېلو ښارونو کې تیت، په جهاد او د اسلام د مبارک دین په خپرولو بوخت وو.

د ابوهريره رضی الله عنه لپاره د صفة ښکلو او غم لرونکو خاطر اتو پرته بل څه پاتي نه وو. یوازیني څیز چې دی

﴿150﴾ ابوهريره رضی الله عنه

یې خوشحاله ساتلی وو در رسول الله صلی الله علیه وسلم مبارکه روضه وه، چي هره ورځ به یې سترگي پرې لگېدې. هغه ټول لمونځونه د امیر المؤمنین عمر بن الخطاب تر شا کول او هیڅ لمونځ یې له لاسه نه ورکاوو. همپشه به دهغه په مجلس کي لیدل کېده، خبرو ته به یې غوړنیو او مشورې به یې ورکولې. حضرت عمر رضی الله عنه هم د حضرت ابوهریره د زیاتي پوهي او علم له امله ورته احترام درلود.

د حضرت عمر فاروق د خلافت په مهال ډېر ځایونه فتح او د اسلام تر بیرغ لاندې ځمکه ډېره پراخه شوه، هره ورځ د هغو کسانو شمېر زیاتېده چي په اسلام به مشرف کېدل. نو ځکه عمر رضی الله عنه امانتدارو حاکمانو او پوهانو ته ضرورت درلود، چي وکولای شي مختلفي سيمي اداره کړي. د دې موخي لپاره یې چي په کومو خلکو باور درلود، راویې غوښتل او ورته ویې ویل: زه له تاسو هیله لرم چي د اسلامي قلمرو په اداره کولو کي راسره مرسته وکړئ او که تاسو له ماسره مرسته نه کوئ، نو څوک به له ماسره مرسته وکړي.

هغوی د امیر المؤمنین په ځواب کي وویل: موږ ستا فرمانبردار یو. تر ټولو وړاندي عمر رضی الله عنه ابوهریره ته متوجه شو او ورته ویې ویل: اې ابوهریره ته بحرین ته لاړ شه او سر کال مهاجر واوسه.

بیا یې نورو ته مخ وړ او او د یوه ښار لپاره یې غوره کړل، هغوی ته یې خپل امر ووايه او نصیحت یې ورته وکړ. امر یې

﴿151﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ورته وکړ چي څومره ژر کږې تعين شويو ځايونو ته ځان ورسوي او د مسلمانانو امور په خپل لاس کي واخلي.

ابوهريره په غاړه وراچول شوي مسؤليت نارام کړ ځکه هغه غوښتل چي په مدينه کي پاته شي او پاتي علم د رسول اکرم صلى الله عليه وسلم له صحابه ووزده کړي، بيا ځان له نورو ټولو قيدونو خلاص او يوازي د خلکو په تعليم کي مشغول شي. غوښتل يې چي حضرت عمر رضى الله عنه ته ووايي څو دا مسؤليت يې له غاړي واړوي، خو ډارېده هسي نه دا کار د هغه د ځورېدلو سبب شي.

سره له دې چي له دې پېشنهاد څخه خوښ نه وو خو بې دې يې کومه چاره نه درلوده، ځکه چي له پيغمبر عليه سلام سره يې بيعت کړی وو چي په اساني او سختي کي به دهغه څه اطاعت کوي چي وايي وري. له دې امله يو ځل بيا بحرين ته لاړ او دهغه ځای د خلکو د په زړه پوري بڼه راغلاست سره مخ شو. ځکه د بحرين خلکو هغه وړاندي لا پېژاند، دهغه د نيکې روپې، زياتي پوهي او علم له امله ورباندي گران وو. ابوهريره دهغه ځای د امير په صفت هلته ژوند کاوو او دهغه ځای سرحدات يې د دښمنانو له لاس وھني و ساتل.

په لمانځه کي امام وو، دهغوی په اختلافاتو کي يې منځگريتوب کاوو، اسلام يې ورزده کاوو او په نيکه رويه کولو يې د خلکو په زړونو کي ځای ونيو. همپشه به له عمر رضى الله عنه سره په اړيکه کي وو، له هغه به يې په هغو

﴿152﴾ ابوهريره رضى الله عنه

امورو کي پوښتنه کوله چي ده به فتوا پکي ورکوله، خو په دې اړه دهغه په رايه او نظر وپوهېږي.
حککه ډارېده چي هسي نه خلک ددې صحنې په ليدلو د خپلو حاکمانو بي احترامي وکړي.

له يو څه وخت وروسته حضرت عمر ته خبر ورسېد چي ابوهريره د ډېري شتمني څښتن شوی دی. عمر رضى الله عنه هغه ته پيغام واستاوه او ځان ته يې وروغوښت.

ابوهريره مدينې ته راغی په داسي حال کي چي شل زره درهم يې له ځان سره درلودل، عمر رضى الله عنه ورته وويل: په چا دي ظلم کړی دی؟ ابوهريره وويل: نه. عمر رضى الله عنه وويل: څومره پيسې دي له ځان سره راوړې دي؟ ويې ويل: شل زره درهم. عمر رضى الله عنه وويل: دا پيسې دي له کومې لاري لاس ته راوړې؟ هغه وويل: تجارت مي وکړ. عمر رضى الله عنه وويل: خپله لومړنۍ سرمايه له هغوی څخه درواخله او پاته پيسې بيت المال ته وسپاره.

ابوهريره د امير المؤمنين له دې امر څخه ډېر غمگين شو، حککه هغه پيسې يې له مشروع لاري او په ډېر تکليف سره لاس ته راوړې وې، نو حککه يې له عمر رضى الله عنه سره بحث وکړ، عمر رضى الله عنه ته قهر ورغی او بيا يې ورته وويل: دا مال دي له کومه لاس ته راوړی دی؟

ابوهريره وويل: هلته چي لارم، اس مي واخيست، هغه مي وساته، الله تعالی رحم راباندي وکړ، هغه يو په بل پسې نور

﴿153﴾ ابوهريره رضی الله عنه

وزېږول او ما دهغوی له خرڅ څخه دا پیسې په لاس راوړې دي.

دې ځواب عمر رضی الله عنه قانع نه کړ، سرمایه یې ترې جدا کړه او پاته پیسې یې بیت المال ته وسپارلې. ابوهریره پرېشانه خپلې مور ته ورغی او هغه یې له هغه څخه څخه خبره کړه چې ورباندي تېر شوي وو. موریې وویل: خدای تعالی دې عمر رضی الله عنه وېښي. دې خبرې ابوهریره حیران کړ. دهغې ورځې د سهار د لمانځه ورسته یې عمر رضی الله عنه ته داسې دعا وکړه: یا الله!! امیر المؤمنین وېښه. څرنگه چې ابوهریره ولیدل چې عمر رضی الله عنه له خپلو ټولو حاکمانو سره همداسې رویه کوي، یوازي دی نه دی چې پیسې یې ترې واخستې او بیت المال ته یې ورکړې. ځان یې د لاسا کاوو. دا د عمر رضی الله تعالی عنه سیاست وو چې د احتیاط په پورونو یې ځای درلود او دامیرانو مالونه به یې له دې وپري له هغوی څخه اخیستل چې هسې نه د حرمت شک پکې موجود وي او هغوی ته به یې غوره څیز ورکاوو چې دهغوی د تسکین سبب شي.

ابوهریره رضی الله عنه له دې څخه د خوښې احساس کاوو چې مدینې ته راغلی دی او تصمیم یې ونیو چې په مدینه کې پاتې او په پوره ډول په تعلیم او تعلم مصروف شي، خو له یو څه وخت ورسته بیا حضرت عمر رضی الله تعالی عنه

﴿154﴾ ابوهريره رضى الله عنه

همكاري ته وباله. ابوهريره حيران شو او په مختلفو بهانويي
خان د مسؤليت څخه خلاص اوو.

امير المؤمنین هم مجبور شو او دهغه عذريې ومانه.
ابوهريره وايي: له هغه وروسته عمر رضى الله عنه راته څو
ځله وويل چي زما سره همكاري نه كوي؟ ما ورته وويل چي
نه.

هغه راته وويل: له تا څخه غوره شخص وو، مسؤليت يې
منلی او كاريې كړی دی، هغه حضرت يوسف عليه سلام وو.
ورته ومي ويل: يوسف عليه سلام پيغمبر او د پيغمبر
زوی وو. خو زه د عادي مېرمني زوی يم او له څو شيانو څخه
په وېره كي يم، يعني ډارېږم چي هسي نه په ناپوهي كي څه
ووايم، بې صبره حكم وكرم او ډارېږم چي په شامي بار
كېنښودل شي او په ښكښلو مي عزت له مينځه لاړ شي او
مال مي له لاسه ووزي.

ابوهريره رضى الله عنه په دې ماهرانه عذرونو په ښارونو
كي له كار كولو څخه ځان وژغوره، له ټولو شيانو يې لاس
واخيست، څو د مسلمانانو معلم شي.

بنوونكى صحابي

ابوهريره د پيغمبر اكرم صلى الله عليه وسلم له رحلت وروسته، نژدې پنځوس كاله ژوند وکړ. په دې موده كې يې كار يوازي دخلكو تعليم او په ديني مسائلو د هغوى خبرول ؤ.

هغه حديثونه چي په خپله يې له رسول اكرم صلى الله عليه وسلم څخه اورېدلي وو يا يې د هغه د حيات په مهال له صحابه كرامو رضى الله عنهم څخه اورېدلي وو او يا هم د هغه مبارك د وفات وروسته يې له صحابه وو څخه زده كړي وو، خلكو ته به يې ورزده كول، بل هېڅ كار ته يې تردې كار ترجيح نه وركوله او په ريښتيا چي هغه بنوونكى صحابي وو. په حقيقت كې هغه د مسلمانانو دوو نسلونو يعنې صحابه وو او تابعينو ته علم وروښود. دلومړۍ پېړۍ د دوهمې نيمايي اسلام امامان د هغه شاگردان وو، په دې

سربيره په زرهاوو و عامو خلکو و رڅخه نبوي حديثونه زده کړل. ابوهريره رضى الله عنه له راشده خلفاوو نه زيات د حضرت معاويه هم مهاله وو، زياتو اسلامي بنارونو ته يې سفرونه وکړل، مهم اسلامي مرکزونه يې وليدل خو اصلي مېنه يې د رسول الله صلى الله عليه وسلم بنار يعنې مدينه وه. مدينه هغه بنار وو چې ابوهريره رضى الله عنه ډېر خوښا وو او له هجرت وروسته ترڅو چې له دې نړۍ څخه يې رحلت کاوو، دخپل عمر زياته برخه يې په همدې بنار کې تېره کړه.

د حضرت عمر رضى الله عنه په وخت کې چې په مدينه کې مېشت شو، ډېر وخت به يې خلکو ته حديثونه بيانول، له هرې موقع به يې استفاده کوله او ويل به يې: له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې واورېدل چې ويل يې: يا رسول الله وفرمايل او يا يې داسې حديث يې ماته ووايه.

حضرت عمر رضى الله عنه چې به ليدل ابوهريره رضى الله عنه په دې کار عادت شوى او ډېر وخت خلکو ته حديثونه وايي، ورته ويې ويل: له حديثونه نقل کوه. خو ابوهريره رضى الله عنه نه شواى کولای چې غلى کښېني، ځکه هغه فکر کاوو، هغه پوهه چې يې زده کړې ده، يو امانت دى چې خلکو ته يې رسول واجب دي، باوريې درلود چې هر څوک له ديني امورو څخه زده کړه ولري په هغه فرض دى چې هغه نورو ته وښيي. نو ځکه څنگه چې يې عادت وو همداسې يې د حديثونو د ويلو لړۍ جاري وساتله، عمر رضى الله عنه څو

﴿157﴾ ابوهريره رضى الله عنه

خَله له دې کار څخه رامنځ کې خو هغه توجه نه ورته کوله. اخر عمر رضى الله عنه قهرجن شو او هغه يې سخت ملامت کړ او ويې ويل: که د حديثونو روايت کول پرېږدې، خپل ځاى (دوس) ته به دې واستوم.

له هغې نېټې ورسته ابوهريره رضى الله عنه د رسول الله صلى الله عليه وسلم کم حديثونه بيانول. يو څه وخت په دې حال تېر شو، البته عمر رضى الله عنه غوښتل چې ابوهريره وپوهوى چې که محدث په اشتباه، دروغو او يا قصد سره حديث رسول الله صلى الله عليه وسلم ته منسوب کړي، په اخرت کې به يې پايله خرابه وي او هسي نه هغه (ابوهريره رضى الله عنه) گناهکار او په اخرت کې د سزا وړ وگرځي، هغه يې د زياتو حديثونو له روايت کولو څخه منع کاوو، نو ځکه يې ابوهريره خپل ځان ته وبال له او ورته ويې ويل: اې ابوهريره رضى الله عنه! هغه ورځ چې زه له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره د پلاني په کور کې وم، ته هلته وې؟ ابوهريره رضى الله عنه وويل: "هو او پوهېږم چې ولي له مانه په دې اړه پوښته کوې."

رسول الله صلى الله عليه وسلم په هغه ورځ وفرمايل: هر څوک چې قصداً درواغ ماته منسوب کړي، خپل د استوگني ځاي يې د دوږخ په اور کې تيار کړ.

حضرت عمر رضى الله عنه د دې جملې له اورېدلو تعجب وکړ او حيران شو، د ابوهريره رضى الله عنه په قوي حافظه او

﴿158﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ديني ساتنه يې باور راغى او هغه ته يې وويل: اوس لار شه او
حديث بيان كړه.

خرنگه چي عمر رضى الله عنه په مختلفو مناسبتونو كې
ليدل چي ابوهريره له نورو څخه په بڼه ډول احاديث ياد كړي
دي نو اعتبار به يې ورباندي زياتېده.

يوه ورځ حسان بن ثابت په مسجد كې شعر وايه، عمر
رضى الله عنه دهغه له څنگه تېر او په قهر جن ډول يې ورته
وكتل. حسان وويل: ما مخكي هم د رسول الله صلى الله عليه
وسلم په وړاندي شعر زمزمه كړى دى. خو رسول الله صلى
الله عليه وسلم له ماسره داسي رويه نه ده كړې؟ بيا يې مخ
ابوهريره رضى الله عنه ته كړ او ويي ويل: تاته دي په خداى
قسم وي چي له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه دي نه
واورېدل چي ويي ويل: زما له لوري جواب وركړه او يا الهي
دهغه مرسته په روح القدس سره وكړه.

ابوهريره رضى الله عنه وويل: هو.

د ابوهريره رضى الله عنه د شهادت د اورېدلو وروسته،
عمر رضى الله عنه دهغه د قبلولو پرته بله لار نه درلوده.

يوه ورځ يوه مېرمن چي خالونه يې وهل د حضرت عمر
رضى الله عنه حضور ته راوستل شوه. عمر رضى الله عنه
پورته او ويي ويل: تاسو ته دي په خداى قسم وي، له تاسو نه
چا د حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم څخه دخال
وهلو په اړه كومه خبره اورېدلې ده؟

﴿159﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ٽول غلي شول. ابوهريره رضی الله عنه ولاړ شو او وييل: اي امير المؤمنین! ما له رسول الله څخه واورېدل چي وييل: مه خالونه وهئ او مه چاته اجازه ورکوي چي ستا سو پر بدن خالونه ووهي.

يوه بله حادثه کي چي حضرت عمر رضی الله عنه له نورو اصحابو سره يوځای د عمرې د ادا کولو لپاره د مکې په لور روان وو. په لار کي تېز باد شروع شو. عمر رضی الله عنه خپلو څنگلورو ته وويل: له تاسو څخه کوم يوه له رسول الله صلی الله عليه وسلم څخه د باد په باره کي حديث اورېدلی دی؟ چا جواب ورنکړ. ابوهريره رضی الله عنه خبر شو چي حضرت عمر رضی الله عنه دا ډول سوال کړی دی، د خپلي سورلي چټکتيا يې زياته کړه چي کله حضرت عمر رضی الله عنه ته ورسېد وييل: "اي امير المؤمنین وامي وريدل چي د باد په اړه مو حديث غوښتی دی. ما له رسول الله صلی الله عليه وسلم څخه واورېدل چي وييل فرمايل: باد او نسيم الهي امر دی، کله د رحمت او کله د عذاب په صورت چلېږي. کله چي باد چلېږي ښکښل مه ورته کوي، بلکي له الله تعالی نه يې خير و غواړئ او د هغه له شر څخه په الله پناه و غواړئ." له تعلم سره د ابوهريره مينه تر تعليم کولو کمه نه وه. هغه همپشه له خلفای راشدینو او نورو لويو اصحابو سره کېناست، په هغو احاديثو چي نه پوهېده له هغوی يې اورېدل، هغه يې زده کول، حتی له کوچنی صحابي لکه

﴿160﴾ ابوهريره رضی الله عنه

اسامه بن زید او عایشی رضی الله عنہا نہ یې ہم علم زده کاوو. هغه قران کریم چي یې د حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په ژوند کي نه وویاد کړی، له نورو اصحابو په ځانگړي ډول له لوی عالم ابی بن کعب څخه یې تر لاسه کاوو او د قران کریم هغه برخه چي یې یاده وه هغه ته تېروله او د هغوی صحیح قرائت یې له هغه څخه زده کاوو. له هغه وروسته به یې خپلو شاگردانو ته دوباره وایه.

متاسفانه هغه مهال، حضرت عمر فاروق رضی الله عنه د محراب لمړني شهید له دې فاني نړۍ سره خدای پاماني وکړه او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په روضه مبارکه کي د هغه مبارک د مرقد تر څنګ خاورو ته وسپارل شو.

ابوهريره رضی الله عنه دې پېښې سخت نارامه کړ. لیدلي یې وو چي حضرت عمر رضی الله عنه د مسلمانانو او اسلام خیر غوښتونکی وو، شپه او ورځ یې د دین داقتدار او عزت او د مسلمانانو د خدمت لپاره هڅه کوله.

له عمر رضی الله عنه وروسته مسلمانانو له عثمان رضی الله عنه سره بیعت وکړه او د خلافت دروند مسؤلیت یې دهغه په غاړه واچاوو.

د حضرت عثمان رضی الله عنه د خلافت په مهال اسلامي قلمرو زیات شو، خلکو د هغه د خلافت په سیوري کي په آرام او ډاډ سره ژوند کاوو.

﴿161﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ابوهريره رضی الله عنه چي د حديثونو د بيانولو په اړه كوم مشكل د حضرت عمر رضی الله عنه په وخت كي درلود، د نوي خليفه په دوره كي يې نه احساساوو.

عثمان رضی الله عنه وليدل چي د مسلمانانو په مېنځ كي نوي نسل غورېدلی، نوي امتونه مسلمان شوي، داخلک داسي عقل ته ضرورت لري چي وکولای شي د دين احکام ورته وښيي او د حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم مبارک احاديث ورته ورسوي.

عثمان رضی الله عنه په احاديثو باندي د ابوهريره رضی الله عنه له پوره تسلط او دهغه له قوي حافظې څخه خبر وو. نو ځکه يې هغه ته زمينه برابره کړه او هغه ته يې فرصت ورکړ چي په خپل زړه د حديثونو په روايت کولو شروع وکړي.

ابوهريره رضی الله عنه چي د داسي موقع په انتظار كي وو، ولاړ شو او خلکو ته يې زيات احاديث بيانول شروع کړل، د پيغمبر صلی الله عليه وسلم سنتونه چي يې څنگه ليدلي او اورېدلي وو په هماغه ډول يې خلکو ته بيانول، هغه ښوونکي پېښې چي د رسول الله صلی الله عليه وسلم په وخت كي تر سره شوې وې داسي به يې خلکو ته وړاندي کولې ته و او س هغه صحنه د دوی په وړاندي ده او دی دهغې په ليدلو سره خلکو ته خبري کوي، هغه خلکو ته قران کریم وايه او د تفسير په اړه چي به يې کوم روايت اورېدلی وو دوی ته به يې بيانوو.

﴿162﴾ ابوهريره رضى الله عنه

کله به خلکو له هغه څخه مسئله پوښتله او يا به يې کهومه فتوا ورڅخه غوښته هغه به هم د اساس، شناخت او لازمي پوهي په اساس ورته ورکوله، خلکو به دده فتواوي حضرت عثمان رضى الله عنه ته رسولې هغه به هم تائيدولې. په دې کار کي يو شمېر کمو اصحابو له ده سره گډون درلود، خود ده په څېر فعال نه وو.

ابوهريره رضى الله عنه خپلي لارته ادامه ورکړه او د دې کار لپاره به زياتره وخت په جومات کي ناست وو، ترڅو چي ژوندی وو ټولو عامو خلکو له لويو رانپولې ترکو چنيو، اشنا، نا اشنا او غريبو پوري به يې ورته حديثونه بيانول. همدارنگه په مسجد، بازار، کښت، سفر او حضر کي به يې خلکو ته احاديث بيانول او هغوی به يې د علم او پوهي لاس ته راوړلو ته تشويقول. په خپلو ځانگړو گڼلارو به يې خلک د علم او پوهي د ترلاسه کولو لپاره هڅول.

وايې يوه ورځ چي د مدينې بازار ته لاړ، په مرکز کي يې ودرېد او خلکو ته يې په خطاب کي وويل: ای بازار والاوو! په تاسو څه شوي چي دلته مو اړولي دي، په داسي حال کي چي د پيغمبر صلی الله عليه وسلم ميراث په مسجد کي وپشل کېږي، نه غواړئ چي هلته لاړ شئ او خپله برخه واخلي؟ هغوی وويل: ولي نه. ده ورته وويل: نو ولي انتظار کوئ. هغوی وارخطا د مسجد په لور لاړل، ابوهريره رضى الله عنه همالته انتظار کاوو ترڅو هغوی بېرته راغلل. بيا يې

﴿163﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هغوى ته وويل: شه خبره وه خپله برخه مو واخسته؟ هغوى وويل: نه. مور جومات ته لارو خو شه شي وجود نه درلود، چي تقسيم يې كړي. ابوهريره رضى الله عنه وويل: په جومات كې مو څوك ونه ليدل؟ هغوى وويل: هو، يوه ډله مو وليده چي لمونځ يې كاوو، ځينو قران تلاوت كاوو، ځينو د حلال او حرام په اړه سره خبري كولې.

ابوهريره وويل: افسوس پر تاسو، هغه شه چي موليدلي د پيغمبر صلى الله عليه وسلم ميراث او پاته شوني دي.

ابوهريره رضى الله عنه د حديثونو د بيانولو ترڅنگ په نيكيو امر او له بديو څخه منع هم كوله. وايي يوه ورځ يو كس د هغه ترڅنگ تېر شو، خلكو ابوهريره رضى الله عنه ته وويل: دا كس تر ټولو ډېره شتمني لري. ابوهريره رضى الله عنه هغه ته غږ وروكړ او ويې ويل: ايا رښتيا وايي چي ته تر ټولو شتمن يې؟ هغه وويل: هو، زه سل او بنان، سل اسان او همدومره پسونه لرم. ابوهريره وويل: د اوبن او پسه له ساتلو ځان وساته. ځكه ما له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه واوړېدل چي ويې فرمايل: "هر څوك چي پسه يا اوبن ولري او په سختي او اساني كې يې حق ادا نكړي، د قيامت په ورځ هغه پسه يا اوبن په چاغ بدن راځي او اوبن خپل څښتن په لغته او پسه يې په ښكرانو وهي. همدرانگه په ترتيب سره راځي او ځي، يعني وروستي حيوان چي له هغه سره د حساب برابر والى كوي، د دوهم ځل لپاره اول راځي او هغه د خپلو

﴿164﴾ ابوهريره رضی الله عنه

پنبو يا بنڪرانو د وهلو لاندي نيسي، په هغه ورځ چي د پنځوس زره كاله په اندازه اوږده ده، دا حالت به همداسي جريان لري، ترڅو چي د ټولو خلكو حساب او كتاب ختم شي، بيا د هغه حساب ته رسيدگي او تكليف يې روښانه كوي.

همدارنگه د هغه چا حال هم همداسي دی چي غوا او پسه ولري او په سختي او اساني كې يې حق ادا نكړي، هغه غوا وي هم د حشر په ميدان كې حاضر يزي او په پوره سمبال شوي حالت خپل څښتن په لغتو او بنڪرانو وهي، هره يوه چي تېره شي، بله راځي، دا دوره همداسي ادامه پيدا كوي په هغه ورځ چي اوږدوالي يې پنځوس زره كلونه دی، تردې چي د خلكو په مېنځ كې قضاوت وشي بيا د هغه كس لار هغه ته بنودل كيږي."

خلک له هر لوري هغه ته راتلل او شاگردان يې زيات بدل . د انقلاب دوهم نسل چي د رسول الله صلی الله عليه وسلم په زيارت مشرف شوی نه وو، د هغه مبارک صلی الله عليه وسلم دې هوښيار او پوه شاگرد او پوه معلم ته راتلل او د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم د حديثونو په اورېدلو يې ځان ته ډاډ ورکاوو .

د مسلمانانو دريم خليفه د ابوهريره رضی الله عنه حق ادا کړ، څرنگه چي د هغه له کار نه راضي ووا احترام يې ورته درلود او زيات بخښبښونه يې ورکول. په دې سره د ابوهريره

﴿165﴾ ابوهريره رضی الله عنه

رضی الله عنه حالت تغیر وکړ، له خواري او تنگلاسي يې حال په شتمني او غنا بدل شو او الله تعالی په یوه بل نعمت یعنی واده کولو ونازاوو. بنځه يې هماغه بسره د غزوان لور وه چي د رسول الله صلی الله علیه وسلم په وخت کي يې کار ورسره کاوو. هو د غزوان لور د ابوهريره رضی الله عنه بنځه شوه او دهغه سره يې واده وکړ. ابوهريره رضی الله عنه له دې کار نه سخت خوشحال شو او د خوښي احساس يې وکړ، د دې په بدل کي چي الله تعالی يې وضعیت ته تغیر ورکړی وو، د الله تعالی د نعمتونو شکر به يې په ذکر، عبادت او دهغه په داسي ستايلو چي څنگه ورسره وړ وو، په حای کاوو.

یوه ورځ له خپلو برجسته شاگردانو څخه ورته محمد بن سيرين راغی، ابوهريره رضی الله عنه په داسي حال کي چي له هغه سره خبري کولې له جیب څخه یوه کتاني ټوټه راو کښه تر څو د خپلي پوزي او به پرې پاکي کړي. ابن سيرين ددې صحنې له ليدلو حيران شو او ويي ويل: اوس په کتاني ټوټه د خپلي پوزي او به پاکوي؟! ابوهريره رضی الله عنه يې په حواب کي وويل: اي ابن سيرينه! قسم په الله زه د رسول صلی الله علیه وسلم د منبر او حضرت عايشې رضی الله عنها د حجرې تر مېنځ د لورې له امله لټ په لټ او بنتم، څوک چي زما په حال نه پوهېدل یوه اوبل ته يې ويل: هغه لېونی دی. په داسي حال کي چي ما له لورې پرته بل مرض نه درلود. بيا يې

﴿166﴾ ابوهريره رضى الله عنه

خپلو اغوستو جامو ته اشاره وکړه او ويې ويل: نه پوهېږي
خه مي اغوستي دي؟ بيا يې د الله تعالى ډېر شکر ادا کړ.
ابوهريره رضى الله عنه د خلفای راشدينو په ځانکړي ډول
د حضرت عثمان رضى الله عنه د خلافت په مهال خورا ارام او
اسوده ژوند کاو، په پوره معنى نورو ته په تعليم ورکولو
مشغول وو.

دا مشهوره خبره ده: د علم يو فصل چي ياد کړم، زما
لپاره تر زر رکعتہ نفلي لمونځ غوره ده او يو فصل علم چي
نورو ته وښيم، که په هغه عمل وکړم يا نه، له سل رکعتہ نفلي
لمانځه راته غوره ده. همدارنگه ويل يې: ما له رسول الله
صلی الله عليه وسلم څخه واورېدل چي ويل يې: "کله چي د
طالب العلم مرگ راوړسيږي او هغه د علم او پوهي په
حاصلولو مشغول وي، د شهادت په مرگ به مړ شي."

د حضرت عثمان رضى الله عنه له شهادت وروسته
مسلمانانو له علي بن ابي طالب رضى الله عنه سره بيعت وکړ
او هغه يې د مسلمانانو د خليفه په حيث وټاکه، ابوهريره
رضی الله عنه هم ورسره بيعت وکړ. علی رضى الله عنه د هغو
درزونو د له منځه وړلو لپاره راولاړ شو چي د مسلمانانو په
منځ کي پيدا شوی وو. خو فتنه لويه او په ډېرو ښارونو کي
يې د مسلمانانو توجه ځان ته جلب کړې وه، اخر د هغوی په
مېنځ کي ويني تويول او جنگ مېنځ ته راغی، کولای شو
ووایو چي د جمل او صفين جنگونه د دې فتنې نتيجه وه.

﴿167﴾ ابوهريره رضى الله عنه

پورتنیو پېښو ابوهريره رضى الله عنه حای ناستی کړ، په هیڅ پېښه کې یې برخه وانه خېسته، حکه هغه حدیث چې یې له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه اورېدلی وو، هغه یې له دې کار څخه راگرځاوو.

انحضرت صلی الله علیه وسلم فرمایلي وو: "راتلونکي کي به فتنې ښکاره شي، هغه مهال په حای کېناستونکي له هغو نه غوره دی چې د هغوی په لور حرکت کوي او هغه کس چې د هغو فتنو په لور په ارامی سره روان وي له هغه غوره دی چې تېز ورو روان وي او هر څوک چې د هغوی په لور غاړه کړه کړي، هغه به حان ته ورجذب کړي پس هغه مهال کي چا پناه پیدا کړه باید هغې پنا ته لاړ شي."

دا حدیث په هغه وخت کې د ابوهريره رضى الله عنه د کار دستور وو، نو حکه یې په کور کې کېناستلو ته ترجیح ورکړه، حان یې په هغو فتنو کې شریک نه کړ او له مدینې څخه د باندي نه ولاړ.

یو شمېر نور لوی اصحاب لکه سعد بن ابی وقاص، ابن عمر، عمران بن حصین او ابی بکر الثقفي رضى الله عنهم له هغه سره هم عقیده وو.

له دې وروسته د حضرت علی رضى الله عنه زوی حسن خلافت ته ورسید، په دې کال (خلو پښتم هجري) یې د جماعت د کال نوم کېښود. ابوهريره رضى الله عنه دې جریان ته له ورنوتلو هم حان وساته، خپل پخوانی کاری یې له سره

شروع ڪرڻ اوڌ رسول الله صلى الله عليه وسلم په بناڀر ڪي يي
د حديث او فقهي په خپرو لو شروع وڪڙه، سره له دې چي سن
يي ڊپر لوڀ شوى وو، د مسلمانانو په مېنځ ڪي د ځلېدونڪي
ستوري په څېر ځلېده او علم يي په بناڀرونو ڪي خپرېده، ورځ
په ورځ يي شاگردان زيات بدل، څرنگه چي پوه شو د حديثونو
بيانول د خلکو څخه د فتنې د مهال پېنډې له ياده باسي دا ڪار
يي دوه چنده ڪڙ، هره اونى به د جمعي د خطيب نه مخڪي
د منبر تر څنگ درېده او حديث به يي بيانول، دا ڪار به يي هره
اونى ڪاوو او خلکو به نوي احاديث ترې اورېدل، دهغه له
قوي حافظي او بنڪلي لهجې څخه حيران وو او گمان يي
ڪاوو چي هغه يي د ڪتاب له مخي وايي.

ابوهريره رضى الله عنه د صحابه وو په مېنځ ڪي د
حديثونو د لومړي حافظ په نوم وځلېد، خلکو به له يوه اوبل
سره ويل چي ابوهريره رضى الله عنه د و مره احاديث له ڪومه
ڪڙل په داسي حال ڪي چي هغه له رسول الله صلى الله عليه
وسلم سره تر څلور ڪاله زيات وخت تېر نه ڪڙ او هغه ڪسان
چي ڊپر ڪلونه له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره وو
د و مره حديثونه يي نه دي ياد؟

ابوهريره رضى الله عنه دې ٽولو زمزمو ته متوجه شو، نو
ځڪه له هغه وروسته به دهغه د بيان په شروع ڪي هغوى
شاهدي ور ڪوله چي ابوهريره رضى الله عنه ڊپر وخت له
رسول الله صلى الله عليه وسلم سره وو او له رسول الله صلى

﴿169﴾ ابوهريره رضى الله عنه

الله عليه وسلم څخه يې داسي خبري اورېدلې چې دوى نه دې اورېدلې. حتى لوى امام او د قران كريم جامع زيد بن ثابت هم دا شاهدي ادا كړه چې پيغمبر عليه سلام ابوهريره ته دعا وكړه چې الله تعالى يې حافظه قوي او ثابته كړي.

يوه ورځ يو كس ثابت رضى الله عنه ته راغى او سوال يې ترې وكړ: هغه ورته وويل لاږشه له ابوهريره څخه دا سوال وكړه ځكه يوه ورځ زه له ابوهريره رضى الله عنه او يوه بل كس سره په مسجد نبوي كې د دعا په كولو مشغول وو چې ناڅاپه رسول اكرم صلى الله عليه وسلم راغى، زموږ ترڅنگ كښناست او ويې ويل: خپل كار ته ادامه وركړئ. ما او ملگرى مي چې د دعا په كولو مشغول وو دعا موله سره شروع كړ او آن حضرت صلى الله عليه وسلم آمين وايه. وروسته ابوهريره دعا وغوښته او داسي يې وويل: يا الله هغه څه چې دغو دواړو ملگرو مي درڅخه وغوښتل زه يې هم درڅخه غواړم او له تا څخه داسي علم غواړم چې هيڅكله هېر نشي. رسول الله صلى الله عليه وسلم آمين ووايه. وروسته موږ وويل اې رسول الله صلى الله عليه وسلم موږ هم له خدايه داسي پوهه غواړو چې هيڅكله هېره نشي. خو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: دوسي ځوان له تاسو مخكي والى وكړ.

له دې سره، سره د خلكو د ابوهريره په وړاندي دنظرونو ويل بند نه كړل او پتې زمزمې يې په ښكاره خبرو بدلي شوې.

﴿170﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

ابوهريره رضى الله عنه مجبور شو چي په جرات او خپل
وس سره له خان خنخه دفاع وکړي او د خپل ياد سبب خلکو ته
روښانه کړي.

ويې ويل: خلک وايي چي ابوهريره رضى الله عنه زيات
احاديث بيانوي.... او وايي: ولي مهاجرين او انصار د هغه
په اندازه احاديث نه روايت کوي؟ بايد ووايم چي مهاجر
ورونه په بازارونو کي په کاروبار مشغول وو او انصار وروڼه
هم په خپلو ځمکو کي په کښت او کرونده مشغول وو، ولي زه
نېستمن سپړى وم چي د خپل نس دمړولو لپاره هر وخت له
رسول الله صلى الله عليه وسلم سره وم. کله چي به دوى نه ول
زه به حاضرېدم او کله چي به دوى هېرول ما به يادول، زه
معتکف شخص وم او ډېر وخت مي له رسول الله صلى الله
عليه وسلم سره ژوند کاوو، کله چي به هغوى تلل، زه به پاته
کېدم او کله چي به هغوى هېرول ما به يادول، ما ځان په بازار
کي په معامله او په کرونده کي په کرولو نه مشغول کاوو چي
له رسول الله صلى الله عليه وسلم خنخه ليري و او سم. بلکي د
رسول الله صلى الله عليه وسلم په حضور کي به مشغول وم، له
هغوى نه به مي غوښتل چي يوه کلمه راته وښيي او ډوډى
راکړي، ما ځمپره شوې ډوډى نه خوړه (نمي شوای کولای
چي پيدا يې کړم)، ورېښميني جامې مي نه اغوستې، غلام
او وينځه مي نه درلودل، له لوړي مي په خپل نس پوري ډبري
تړلې، که څوک به مي له خنګه تېرېده له هغه به مي د يوه ايت

﴿171﴾ ابوهريره رضى الله عنه

پونبتهن کوله چي په دې سره يې خپل خان متوجه کړم شو ما ورسره بوزي او خواږه راکړي.

خلکو ته به يې ويل چي پيغمبر عليه سلام ورته داسي دعا کړې چي الله تعالی ورته داسي علم ورکړي چي هيڅکله هېر نشي او ويل به يې: زما د حافظې قوت د رسول الله صلى الله عليه وسلم د دعا په برکت دی. له هغه وروسته ډېر خلک د ابوهريره رضى الله عنه په وړاندي غلي شول، څه يې ونه ويل او باوري يې شو چي ابوهريره رضى الله عنه رښتيا وايي. له دې لاري يې مقام لوړ، علم او فضل يې د عام او خاص په ژبه شو.

د يوې جمعې په ورځ چي د مسلمانانو د زياتوالي له امله په جومات کي ځای نه کېده، ابوهريره رضى الله عنه ولاړ شو، د منبر تر څنگ ودرېد او خلکو ته يې په خپل خطاب کي وويل: اي خلکو د الله رسول، صادق مصدق او ابوالقاسم صلى الله عليه وسلم وويل: هر څوک چي قصدا ماته د دروغو نسبت وکړي، ځان دي د دوزخ د اور لپاره تيار کړي. ما له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه واورېدل چي ويل يې: د قيامت په ورځ به زما امت په داسي حال کي راشي چي د اوداسه نښي به يې په تندي، لاسونو او پښو باندي معلومي وي (دا اعضاوی به سپيني او روښانه وي) نو له تاسو څخه هر څوک کولای شي د عبادت لپاره د اوداسه په زيات کولو سره دا نور زيات کړي.

﴿172﴾ ابوهريره رضى الله عنه

همدارنگه رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: كه
خلک پوهېداى چي د اذان په کولو او دلما نځه لپاره په
لومړي صف درېدلو کي څومره فضيلت دى، دومره هجوم به
يې راوړ چي دا کار به په پچه اچولو پای ته رسېده او که
پوهېداى چي مسجد ته ژر تلل څومره ثواب لري دا فرصت به
يې له لاسه نه ورکاوو او که پوهېداى چي د سهار او ماخستن
لمونځونه څومره ثواب لري، په سينه به دهغو د ادا کولو لپاره
مسجد ته تلل.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: هر څوک چي له
تاسو څخه په لمانځه کي دخلکو امام شي، لمونځ دي نه
اوږدوي، ځکه دخلکو په مېنځ کي کوچنيان، لويان، ضعيف
او مريض خلک موجود وي، خو که يې وغوښتل چي لمونځ
يوازي وکړي هر ډول چي يې خوښه وي کولای شي چي ادا
يې کړي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: له ټولو وختونو
بنده الله تعالى ته هغه وخت نژدې دى چي په جومات کي وي.
نو کله چي په جومات کي ياست ډېر وخت دعا وکړئ.

همدارنگه رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: کله
چي تشهد وايست له څلورو څيزونو څخه په خداى پناه
وغواړئ او دا عا ووايست "اللهم انى اعوذ بک من عذاب
جهنم ومن عذاب القبر ومن فتنة المحيا و الممات ومن شر
فتنة المسيح الدجال" (يعني اې خدايه! د جهنم له عذاب نه

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿173﴾

د قبر له عذاب نه، د حيات او مرگ له فتنې نه او د دجال د شر له فتنې څخه تا ته پناه دروړم)

رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: هر څوک چي له هر لمانځه وروسته دري د يرش ځله سبحان الله، دري د يرش ځله الحمد لله او دري د يرش ځله الله اکبر ووايي او په پای کي د لا اله الا الله و حده لا شريك له، له الملك وله الحمد وهو على كل شىء قدير، په ويلو سره سل پوره کړي، دهغه گناهونه به و بنبل شي، که څه هم د درياب د پوکانو په اندازه زيات وي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: په شپه او ورځ کي دوه ډلې ملائکي تاسو ته راځي، يوه ډله د سهار په مهال او بله ډله د ماښام په مهال، دا دواړه ډلې د سهار او ماښام په لمونځونو کي يوې او بلې ته رسيږي (سره يوځای کيږي) هغه چي په شپه کي له تاسو سره وي، سهار اسمان ته ځي، الله تعالى (سره له دې چي په هر څه پوهيږي) له هغوی څخه پوښتنه کوي: زما بنده گان مو په څه حال کي پرېښودل؟ په ځواب کي وايي: يا الله!! کله چي هغوی ته ورغلو او کله چي له هغوی څخه راتلو د لمانځه په کولو بوخت وو.

همدارنگه له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه مي واورېدل چي ويې ويل: الله تعالى فرمايلي دي: ما لمونځ د ځان او بنده ترمنځ تقسيم کړی دی او بنده چي هر څه وغواړي هغه ته يې ورکوم، نو کله چي بنده ووايي:

﴿174﴾ ابوهريره رضى الله عنه

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. تعالى فرمايي: بنده زما حمد
ووايه او كله چي ووايي:

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. الله تعالى فرمايي: بنده مي زما ثنا
وويله. او چي ووايي: مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ. الله تعالى فرمايي:
بنده مي عظمت او لويي بيان كره. او كله چي ووايي: إِيَّاكَ
نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ. دا برخه زما او د بنده په مَنح كې اړه
لري او بنده چي مي هر څه وغواړي هغه ته به يې وركړم. او
كله چي ووايي اهدنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ 6 صرَاطَ الَّذِينَ
أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ
الله تعالى فرمايي: دا جملې مي د بنده لپاره دي او هرڅه
چي وغواړي وربې كړم.

ابوهريره رضى الله عنه همداسي حديثونه بيانول ترڅو يې
چي احساس كړ، د اذان وخت را رسېدلى دى، نو يې خپلو
خبرو ته خاتمه وركړه.

ددې حديث له بيان وروسته ابوهريره رضى الله عنه د
خلكو په مَنح كې كښېناست، د جمعې لمونځ ودرېد. له
لمانځه وروسته يو سړى چي له ابوهريره رضى الله عنه څخه د
رسول الله صلى الله عليه وسلم ددې ټولو حديثونو د بيانولو
څخه حيران شوى وو. په منډه منډه يې ځان د حضرت عايشې
رضى الله عنها حجرې ته ورساوو، سلام يې واچا وو او ويې
ويل: اي ام المؤمنين! هغه حديثونه چي ابوهريره رضى الله
عنه خلکو ته بيان كړل وادي وربدل؟ هغې وويل: هو.

﴿175﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هغه سږي وويل: ايا دا ټول حديثونه يې له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه اورېدلي دي؟ حضرت عايشې رضى الله عنها هم په تعجب سره هغه ته وويل: له ابوهريره رضى الله عنه سره به په دې اړه خبره وکړم. يوه ورځ وروسته حضرت عايشې رضى الله عنها يو کس ابوهريره رضى الله عنه ته ولېږه او هغه يې ځان ته وغوښت. بيا يې هغه ته وويل: ته له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه زيات حديثونه روايت کوي، ايا تا ډېر وخت هغه له ما څخه ليدلى او خبري دي يې اورېدلي دي؟ ابوهريره رضى الله عنه پوه شو چې دا خبري د هغه په اړوند د خلکو د خبرو انعکاس دى. د زړه په ارامې او هوښياري سره يې د حضرت عائشې رضى الله عنها په ځواب کي وويل: اي موري! ته د رسول الله صلى الله عليه وسلم لپاره د اينې او رنجلومي په برابرلو مشغوله وې. خو په الله قسم هيڅ څيز نشواى کولاي چې زما توجه له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه خپل ځان ته واړوي او يوه شپه ما له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه غافل کړي. ام المؤمنين حيرانه شوه او نه پوهېده چې ابوهريره رضى الله عنه ته څه ځواب ورکړي، نو ځکه غلې پاته شوه او ابوهريره رضى الله عنه هم خپل کور ته لاړ.

ابوهريره همداسي د رسول الله صلى الله عليه وسلم د حديثونو بيانولو ته ادامه ورکړه، له کوم انتقاد کوونکي څخه نه ډارېده او د هري ملامتي ملامتوونکي نه پرېشانه کاوو.

﴿176﴾ ابوهريره رضى الله عنه

کله به د حضرت عائشې رضى الله عنها د حجرې څنگ ته راته، خلک به دهغه په ليدلو سره يو حای کېدل او ابوهريره رضى الله عنه به ورته حديثونه بيانول. حضرت عائشې ته به يې په خطاب کي ويل: اي د حجرې مېرمنې! غوږ شه. حضرت عائشې رضى الله عنها به هم دنورو اصحابو په څېر د هغه خبرو ته غوږ نيو او څه به يې نه ويل ځکه د ابوهريره رضى الله عنه له خولې يې د هغې جملې له اورېدلو وروسته له ځان سره وعده کړي وه چې هغه ته به څه نه وايي. څرنگه چې ابوهريره رضى الله عنه دوهم ځل دا خبره تکرار کړي وه، يو ځل داسي چې ټولو خلکو اورېدلې وه او بيا د ځينو اصحابو په حضور کي په همدې نوبت کي وو چې د حضرت عائشې رضى الله عنها حجرې ته په ورننوتلو يې له نژدې هغې ته سلام و اچا وو او ويې ويل: السلام عليكم ورحمة الله وبركاته. ام المؤمنين هم هغه ته د پردې له شا څخه ځواب ورکړ او ويې ويل: وعليكم السلام ورحمة الله وبركاته او پوښته يې وکړه چې ابوهريره، ته يې؟ هغه وويل: هو. هغې وويل: له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه زيات حديثونه روايت کوي؟ ابوهريره رضى الله عنه هغه ځواب چې مخکي يې دې ته ويلی وو، تکرار کړ او ويې ويل: هو، په الله قسم، اي مورې زه اينې، رنجلومي او تېلداني نه وم مشغول کړی. د اسلام ستري مېرمن دهغه په ځواب کي وويل: بنايي ابوهريره په خپل حفظ باور ولري او د الله د دين، د الله د رسول او د ټولو

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿177﴾

خلکو خیر خواهی او د علم د بی توجهي وپري د حدیثونو بیانولو ته وادار کړی وي.

ابوهريره رضى الله عنه له دوو اياتونو ته چي په قران کریم کي راغلي دي متوجه وو او ويل يې: په الله قسم، که چيري دغه دوه اياتونه په قران کریم کي نه وای هيڅکله به مي تاسو ته حدیثونه نه وای بيان کړي، چي عبارت دي له:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعُنُونَ﴾ البقره: ١٥٩

(بېشکه څوک چي پتوي هغه چي موږ نازل کړل صفا حکمونه او د هدايت خبري پس دهغې نه چي موږ دا پرانيستل د خلکو د پاره په کتاب کښي په هغوی لعنت کوي الله او لعنت کوي په هغوی لعنت کوونکي)

﴿إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّوْا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ البقره ١٦٠

(مگر چا چي توبه وکړه او درست يې کړ خپل کلام او بيان يې کړه حقه خبره نو هغوی معاف کوم او زه لوی بښونکي ډپر مهربان يم)

يو شمېر خلک عبدالله بن عمر رضى الله عنه ته ورغلل او اعتراض يې وکړ چي حضرت ابوهريره رضى الله عنه زيات احاديث روايت کوي. هغه هم د ابوهريره رضى الله عنه په اړه په شک او تردید کي شو. له هغه وروسته چي به حضرت

﴿178﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ابوهريره رضی الله عنه حديثونه روايت كول خصوصاً د جمعې په ورځ به يې په دقت غوږ ورته ښو، خو څه يې ونه موندل چې ورباندي اعتراض وکړي بلکي دهغه په ځای يې د ابوهريره رضی الله عنه قوی او ځبرکه حافظه وستايله او شک يې ورو ورو له مېنځه لاړ. البته جزئي نکتو وجود درلود، هغه منتظر وو چې هغه شکمنې نکتې هم څه خوا شي. يوه ورځ دهغو وخت هم راوړسېد، يعنې ابوهريره رضی الله عنه حديث روايت، هغه يې پيغمبر صلی الله عليه وسلم ته منسوب کړ او ويې ويل: پيغمبر صلی الله عليه وسلم فرمايلي دي: "هر څوک چې د جنازې تر شالار شي او په هغې لمونځ وکړي، الله تعالی په بدله کي د يوه قيراط په اندازه ثواب ورکوي او که دهغه په دفن کولو کي برخه واخلي دوه قيراطه به په لاس راوړي او هر قيراط د احد له غره څخه لوی دی."

ابن عمر رضی الله عنه د دې حديث له اورېدلو وروسته چې هغه يې لوی وباله، د ابوهريره رضی الله عنه لاس ونيو او يوې گوبنې ته يې بوت او ورته ويې ويل: ای ابوهريره رضی الله عنه دا کوم حديث وو چې له رسول الله صلی الله عليه وسلم څخه دي نقل کړ؟ ابوهريره رضی الله عنه وويل: په الله قسم، له هغه څه پرته چې اورېدلي مي دي بل څه مي نه دي روايت کړي. بيا يې د حضرت ابن عمر رضی الله عنه لاس ونيو او د حضرت عائشې رضی الله عنها حجرې ته لاړ، ويې

﴿179﴾ ابوهريره رضى الله عنه

ويل: اي ام المؤمنين! تاته په خداى قسم دركوم چي دا حديث دي له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه نه واورېد چي فرمايل يي: هر څوك چي د جنازې تر شا لاړ شي او په هغې لمونځ ادا كړي، الله تعالى په بدله كې د يوه قيراط په اندازه ثواب وركوي او څوك چي د هغه په تدفين كې برخه واخلي د دوو قيراطو په اندازه اجر به تر لاسه كړي. او هر قيراط دا حد تر غره لوى دى.

حضرت عائشې رضى الله عنها وفرمايل: هو!

د حضرت ابوهريره رضى الله عنه څېره له خوشحالي وځلېده او ابن عمر رضى الله عنه ته يې وويل: اي د عبدالرحمن پلاره! زه كرلو په كرونده او كارو بار په بازار كې نه وم بوخت كړى او له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه يې نه وم بې پروا كړى، بلكې زه هر وخت له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره وم او له هغه به مې غوښتل چي يوه خبره راته وښيي او خواره راته راكړي.

ابن عمر رضى الله عنه يې خبري ومنلې او ويې ويل: "اي ابوهريره رضى الله عنه! ته له مور څخه ډېر وخت له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره وې او تر مور ټولو د حضرت رسول اكرم صلى الله عليه وسلم په حديثونو عالم يې."

حضرت ابن عمر رضى الله عنه له هغه جدا شو په داسي حال كې چي له ارمانه يې لاسونه يو په بل موبنل او ځان يې ملامت كاوو، ويې ويل: "زيات قيراطونه مې له لاسه وركړي

﴿180﴾ ابوهريره رضی الله عنه

دي. " دا پېنبه ددې باعث شوه چې د حضرت ابوهريره رضی الله عنه دزياتو حديثونو د روايت په اړوند دهغه شك له مېنځه لاړ شي او همدارنگه پوه شو چې داشخص (ابوهريره رضی الله عنه) د قوې حافظې څښتن او ريښتيا ويونکی دی چې په دې ميدان کي له ټولو مخکي شوی او د وړاندي والي کړی يې وړې ده.

يوه ورځ ابن عمر رضی الله عنه ته يو کس راغی او ويې ويل: اي د عبدالرحمن پلاره! ايا يوشمېر حديثونه چې حضرت ابوهريره رضی الله عنه يې روايت کوي نه منې؟ ابن عمر وويل: " نه، مگر بايد ښکاره کړم چې زموږ او دهغه په مېنځ کي يو فرق وجود لري، هغه داچې هغه جرات وکړ او موږ يې زړه شوو. " هغه کس له دې چې ابن عمر دا ستر صحابي او لوی عالم تائيد کړ، خوښ شو، ولاړ او حضرت ابوهريره رضی الله عنه ته يې دا كيسه وويله. ابوهريره رضی الله عنه په داسي حال کي چې تبسم يې کاوو وويل: گناه مي داده چې مانه دي هير کړي او هغوی هېر کړي دي.

د حضرت ابوهريره رضی الله عنه لپاره مدينه منوره تر ټولو ښکلې ښار وو، په مدينه کي هستوگنه تر بل هر ځای خوښوله، خو له دې سره د کعبې شريفې د زيارت لېوال هم وو.

همدارنگه خوښوله يې چې ځيني اسلامي ښارونه هم وويني او هغه علم، حديثونه او پوهنه چې لري د هغو ځايونو

د خلکو په اختيار کي ورکړي. له دې سرپرته يې نور مشکلات هم درلودل چي له مدينې څخه د هغه د وتلو مانع و و له هغې جملې يې زړه مور چي ابوهريره رضی الله عنه به يې هره ورځ ليدلو ته ورته او مينه به يې ورسره ښکاره کوله حق به يې ورپه ځای کاو او ويل به يې: مورې الله تعالی دي د نېکي جزا درکړي چي زه دي په ماشومتوب کي وپاللم. مور به يې په ځواب کي ويل: زويه الله تعالی دي تاته هم اجر در کړي چي په زور والي کي له ماسره نېکي کوي.

ابوهريره رضی الله عنه مجبور و و چي په مدينه کي پاته شي او له هغه ځايه چرته ونه ښوري، تر دې چي هغه وفات شوه.

له هغه وروسته ابوهريره رضی الله عنه د سفر هوډ وکړ او په اسلامي خاورو کي يې قدم کښېښود، له مختلفو اسلامي ښارونو يې ليدنې وکړې کوفي، بصري، دمشق او نورو ځايونو ته لاړ. هر ښار ته چي به رسېده، خلک به يې په چاپېر راټول شول. ابوهريره رضی الله عنه به ورته حديثونه ويل او هغوی به يې له خپل علم څخه فايده من کول.

وايي: خلک به يو بل ته سره ورغلل چي د شپې له خوا سره راټول شي، ابوهريره رضی الله عنه به يې په مېنځ کي ودرېد او تر سهار پوري به يې حديثونه ورته بيانول. هغه يوازي د مور له وفات څخه وروسته وکولای شول چي د حج په مراسمو کي برخه واخلي او په دې مراسمو له پوهانو او د حديثونو له

﴿182﴾ ابوهريره رضى الله عنه

مينه لرونكو خلكو سره وويني. هغوى هم له فرصت خخه استفاده كوله، تر خو چي به يې له علم او پوهي خخه څه په لاس نه ووراوړي له هغه خخه نه جدا كېدل.

ابوهريره رضى الله عنه چي له رسول الله صلى الله عليه وسلم خخه څه اورېدلي وو، خلكو ته يې ويل خو د علم له څپركو يې يوازي يو څپرکى له ځان سره ساتلى وو، ځكه د دې څپرکي ډېرى حديثونه د شر، فتنو او د راتلونکي او تېر وخت د پېښو په اړه وو چي خلكو ته يې تصور گران وو. ابوهريره رضى الله عنه ډارېده چي هغه خلكو ته واوړي وبه يې نه مني او نبوي حديثونه به د دروغو تر نوم لاندې راشي، نو ځكه يې په غور سره دې ته ترجيح ورکړه چي دا حديثونه خلكو ته ونه وايي. ابوهريره رضى الله عنه خو ځله خلكو ته وويل چي له هغه سره داسي علم دى چي خلكو ته يې نه دى بنوولى او څه چي دوى ته يې ويلي دهغه ټول علم نه دى، همدرانگه ويل به يې: پيغمبر عليه سلام د علم دوه لوبني زما په اختيار کي راکړل، ما يو د خلكو لپاره خاص کړ او بل مي له ځان سره وساته، ځكه كه هغه ووايم غاړه مي وهل كېږي. ويل به يې د حديثونو كڅوړي له ابوهريره رضى الله عنه سره دي چي تراوسه يې نه دې خلاصي كړې.

د دې ستر عالم منظور تر هغه ورسته د اسلام امامانو

وموند.

امام ذهبي د ابوهريره رضى الله عنه ددې خبري په خپل نظر كي دا سي ويلى دي: "زما په نظر حيني احاديث چي د اصولو، فروع، مدح او ذم په باره كي وي او د فتنو د تحريك باعث گرځي، پتول يې جايز دى خو كوم حديثونه چي د حلال او حرام په اړه دي په هيڅ وجه يې پتول جايز نه دي ځكه هغه حديثونه له بنكاره خيزونو او هداياتو څخه دي."

امام بخارى له حضرت على رضى الله عنه څخه نقل كوي چي فرمايي: "هغه احاديث د خلكو لپاره بيان كړي چي په مطلب يې پوهېږي او د هغو احاديثو له ويلو څخه صرف نظر وكړي چي په مطلب يې نه پوهېږي، ايا تاسو خونبوى چي الله او رسول يې تكذيب شي؟"

حافظ ابن كثير وايي: د حديثونو هغه لوبى چي ابوهريره رضى الله عنه د خلكو لپاره بيان نكړ، په حقيقت كي د فتنو، مشكلاتو او هغو جنگونو په اړه دي چي د خلكو په مېنځ كي پېښ شول او يا هغه پېښې دي چي له هغو وروسته پېښېږي. كه يې مخكي له هغو خبر وركولاى ډېرو خلكو به درواغ بلل او ريښتيني او صحيح خبره چي به يې ويله نه به يې منله. مثلاً كه يې ويل: تاسو ته وايم چي امامان به ووژني، د يوه او بل په مخ به توره وكنبل شي زما خبره مو منله؟"

امام ابن حجر (شارح بخارى) له ابن منير څخه په نقل وايي: د ابوهريره رضى الله عنه هدف له دې خبرې (كه احاديث روايت كړم ستونى به مي پرې شي) څخه دادى چي

﴿184﴾ ابوهريره رضی الله عنه

کله ظالمان و اوري چي هغه د دوی په کارونو انتقاد کوي او د هغوی هڅي ناپوهي بولي، ممکن غاړه يې ووهي. ځينو وييلي دي: احتمال لري چي هغه حدیثو د قیامت د علامو او یا په اخره زمانه کي د حالاتو د تغیر او د فتنو د وقوع په اړه وي که څوک يې درک نه کړي نه يې مني او حتی هغه څوک چي پوهه نه لري په هغوی نیوکه کوي.

د حدیثونو په روایت او حفظ کي د ابوهريره رضی الله عنه د شهرت له امله زیات شمېر خلک د حدیثونو د زده کولو لپاره مدینې ته ورغلل او ورځ په ورځ يې شمېر زیاتېده، تر دې چي اته سوه کسه ته ورسېد. د هغوی په مېنځ کي یو شمېر مشهور صحابه لکه انس بن مالک، جابر ابن عبدالله، ابن عباس، ائله بن الاسقع هم لیدل کېدل رضی الله عنهم. همدارنگه د اصحابو کرامو زامن او ستر تابعین لکه حسن بصری، سعید بن مسیب (څوک چي لوري يې ابوهريره ته واده کړه)، محمد بن سيرين، ابوادريس خولاني او ابو مسلم بن عبدالرحمن هم د هغه له شاگردانو څخه وو ورحمة الله تعالى عليهم اجمعين.

پورتني پېښې د مروان بن حکم توجه چي د معاويه رضی الله عنه له لوري د مدینې حاکم ټاکل شوی وو ځان ته واړوله او هوډ يې وکړ چي ابوهريره رضی الله عنه وازمايي او د هغه د یاد په اړه چي هغه يې په کراتو ادعا کوله چي "گناه مي څه ده، چي ما یاد کړي او هغوی هېر کړي دي؟" ډاډه حاصل کړي.

﴿185﴾ ابوهريره رضى الله عنه

مروان د دې کار د سرته رسولو لپاره خپل پوه او ځيرک لیکونکی ابو الزعيزه ته وويل: "غواړم ابوهريره رضى الله عنه وازمايم، نو ځکه زه هغه حاضروم او له هغه څخه حديث پوښتم، ته د پردې شاته ودرېږه او هغه حديث چې دى يې وايي يادداښت يې کړه."

ابوهريره رضى الله عنه راغی، مروان سوالونه ورڅخه شروع کړل چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د پلاني مطلب په اړه څه فرمايلي دي؟ يا يې فلاني ته څه ويلي دي. ابوهريره رضى الله عنه هغه ډول ته واچي د کتاب له مخي يې وايي حديثونه ورته ويل او ابو الزعيزه هم هغه يادښت کول. اخر پوښتنه او سوال کول پای ته ورسېدل او ابوهريره خپل کور ته لاړ. يو کال وروسته، مروان ابوهريره خپل ځان ته راوباله او د تېر کال په څېر يې خپل لیکونکي ته وويل: تر پردې شاته کښېنه، زه هماغه تېر سوالونه ترې کوم، ته ځوابونه ورسره مقايسه کړه.

ابوهريره رضى الله عنه راغی. مروان وروسته او وړاندي هغه تېر سوالونه ترې وکړل. ابوهريره رضى الله عنه ځواب ورکاوو او ابو الزعيزه خپلي ليکنې ته کتل. ويې ليدل چې ابوهريره رضى الله عنه له کمي او زياتي پرته هماغه کلمات بيانوي. هغه مهال ابوهريره رضى الله عنه د مروان کار ته متوجه شو او ويې ويل: ولي هغه د تېر کال مطالب پوښتي؟

﴿186﴾ ابوهريره رضى الله عنه

مروان وويل: غوبنتل مي تاوازمويم. دا وخت ابو الزعيزعه د پردې له شا خخه راووت او مروان ته يې وويل: اي اميره! په الله قسم، له حديثونو خخه يوه كلمه كمه يا زياته اويا مخكي او وروسته نه وه.

مروان وخنډل، د ابوهريره رضى الله عنه خپره پراخه او وځلېده. بيا ابوهريره رضى الله عنه مروان ته وويل: زه خو كاله له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره وم. په هغو كلونو كي مي له هر خه ډېره مينه له دې سره وه چي له رسول الله صلى الله عليه وسلم خخه يوه خبره زده كړم او د عمر په هم هغو كلونو كي پوه وم او بنه مي بلله چي هر خه رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي، هغه ياد كړم. هغه صلى الله عليه وسلم هم راته دعا كوله. اي د عبدالمالك پلاره! په الله قسم، ټول هغه خه چي مي له رسول الله صلى الله عليه وسلم خخه اورېدلي دي تاسو ته نه وايم. د علم يوه كخوره زما سره ده چي تر اوسه مي نه ده خلاصه كړې.

د مدينې امير

د مختلفو بنارونو مسلمانان ورو، ورو د ابوهريره رضى الله عنه په فضيلت پوه شول. په خانگړي ډول د مدينې خلک، ځکه هغه د دوى لومړنى معلم شمېرل کېده. له دېرشو کلونو زيات وخت تېرېده چې ابوهريره رضى الله عنه هغوى ته د حديثونو په زده کړه مشغول وو. په خلکو گران وو، هر ځاى به يې د هغه ستاينه کوله او مرتبه يې لوړه بلله. څرنگه چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم له غوره اصحابو څخه وو نو کله کله به په لمانځه کې د خلکو امام کېده هم.

مروان چې په مدينه منوره کې د معاويه رضى الله عنه حاکم وو هغه ته يې زيات احترام درلود، ځکه د هغه حفظ، تقوا او پرهېزگاري هغه حيران کړى وو. په کومو مسئلو کې چې به ورته مشکل پيدا کېده له هغه به يې فتوا او د نظر څرنگوالى غوښت او د هغه په اجتهاد به يې عمل کاوو. مروان خپل زامن عبدالعزیز او عبدالمالک ابوهريره رضى الله عنه ته وسپارل چې هغوى ته فقه ورزده او د دين له مسئلو يې باخبره کړي.

هغه څه چي د ابوهريره رضی الله عنه مقام يې د مروان په وړاندي لوړ کړی وو، دا وو چي هغه په علم کي صادق او په عمل کي مخلص وو چي د الله تعالی له رضا پرته يې بل هدف نه درلود، نو ځکه يې د حق د خبري په کولو کي جرات درلود او د هيڅ ملامتي څخه نه ډارېده، څنگه چي خپله مروان ته يې په نيکي امر او له بدې نه يې کوله، په کراتو يې هغه ته بې له سترگي پتولو نصيحت او د هغه لپاره وعظ کاوو.

د مروان غلام ابو مریم وايي: يوه ورځ مروان د مدينې د ښار په مېنځ کي ځان ته په کور جوړولو لگيا وو، زه نژدې ورسره کېنستم او د هغه د کار څرنگوالی مې کوت، په دې وخت کي ابوهريره رضی الله عنه هملته تېرېده، دهغوی په ليدلو يې وويل: کور ټينگ جوړ کړئ، اوږدې هيلي ولرئ، ژر به مړه شئ. مروان راته وويل: ابوهريره رضی الله عنه څه وايي؟ هغوی ته مې وويل، وايي: کور ټينگ جوړ کړئ، اوږدې ارزوگانې ولرئ، ژر به مړه شئ.

مروان د دې جملې له اورېدلو غلی شو، ابوهريره رضی الله عنه يو شمېر مهاجرينو ته په خطاب کي وويل: اې قريشو! په ياد راوړئ چي پرون څه واست او نن څه ياست. نن ورځ خلک تاسو ته کار کوي، د فارس او روم د سيمو د غلامانو لرونکي ياست، د سپينو او ږوږو ډوډی او غوښي خورئ، نو کوښښ وکړئ د حيواناتو په څېر يو او بل مه سره خورئ، نن ځانونه واړه وشمېرئ ترڅو مو الله تعالی سبا ته لوی

﴿189﴾ ابوهريره رضى الله عنه

وگرځوى. په الله قسم له تاسو هيڅ څوک نشته چې مقام يې
يوه درجه لوړ شي او الله تعالى يې د قيامت په ورځ کښته رانه
ولي.

بيا د مروان کورته ننوت او ويې ليدل چې په دېوال باندي
تصوېرونه ښکل شوي دي، ويې ويل: ما له رسول الله صلى
الله عليه وسلم څخه واورېدل چې ويل يې: "الله تعالى
فرمايلي دي: څوک دى ظالم له هغه چا چې جوړ کړي په څېر د
هغه څه چې ما پيدا کړي دي، که رينبتيا وايي او کولای شي د
عالم کوچنۍ ترينه ذره دي جوړه کړي که څه هم د غنم يا جوار
دانه وي."

يوه ورځ ابوهريره رضى الله عنه په دارالاماره کي مروان ته
ورغى، مروان د دروازي ساتونکي ته وويل: وگوره چې
څوک دى؟ ساتونکي وويل: ابوهريره رضى الله عنه دى.
مروان د داخلېدلو اجازه ورکړه، بيا يې وويل: "د رسول الله
صلى الله عليه وسلم له احاديثو راته يو حديث روايت کړه."
ابوهريره رضى الله عنه وويل: ما له رسول الله صلى الله عليه
وسلم څخه واورېدل چې ويې ويل: "داسي ورځ به راشي چې
دېر اميران به داسي هيله لري چې کاشکي له اسمان څخه
ځمکي ته رالوېدلي وای خو چې د امارت شغل يې په غاړه نه
واى.

دې موضوع د ابوهريره رضى الله عنه مقام دهغه له علم او
فقي سره د مروان په وړاندي لوړ کړ. له دې امله په ۴۵ هجري

﴿190﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

کال کي کله چي معاويه رضى الله عنه ، مروان د همدې کال د حج مسؤل وټاکه هغه ته يې وويل چي په مدينه کي خپل حای ناستی حضرت ابوهريره رضى الله عنه وټاکي .

مروان د جمعې په ورځ منبرته پورته شو او د مدينې د خلکو تر غوږ يې ورسوله چي هغه حضرت ابوهريره رضى الله عنه په مدينه کي خپل حای ناستی پرې ايښی دی . خلک د دې خبري له اورېدلو خوشحاله شول ، ځکه د مدينې خلکو حضرت ابوهريره رضى الله عنه ډېر خوښاوو ، نېک اخلاق او ښکلې سيرت يې د ټولو خلکو خوښ وو .

ابوهريره رضى الله عنه د امارت دنده په غوره ډول سرته رسول، په لمانځه کي د خلکو امام وو . د جمعو په ورځو به يې هغوی ته خطبه ويله . د عدالت سياست يې غوره کړ ، د هغوی په جگړو کي به يې قضاوت او اختلافات به يې ورحل کول ، د هغوی په منځ کي يې د يوه عادي کس په څېر ژوند کاوو .

امارت د هغه په اخلاقو او رفتار کي بدلون رانه ووست . تواضع ، خاکساري ، فاسدو او دنيوی مقامونو ته نه توجه يې د دې باعث شوه چي ټول يې په نېکي ياد کړي ، هغه د پاک وجود او ښکلو اخلاقو څښتن وو . ښکلو لوبو او دنيا د غولونکو ښکارونو تحقير او د الله تعالی د نعمتونو شکر د هغه د لويي او سترتوب حکايت کاوو .

﴿191﴾ ابوهريره رضى الله عنه

يوه ورخ يې په نبوى مسجد كې د لمانځه له درېدلو ورسته خلكو ته په خطاب كې په لور غږ وويل: د الله تعالى شكر دى چې دين يې ټينگ او محكم كړ او ابوهريره يې وروسته له دې چې د غزوان لورته يې د نس د مړولو او د سورلى د درلودلو لپاره كار كاوو، د خلكو امام وگرځاوو. اې مسلمانانو، په الله قسم! ما د هغوى خدمت يوازې د يوې ټوټې ډوډۍ او ددې لپاره چې په تياره شپو كې ما په اوښ سپور كړي، په غاړه واخيست، بيا الله تعالى هماغه بڼه زما مېرمن كړه.

كله به په خره سپرېده چې حل يې درلود او د خرما د تارونو يو نرى پړى يې په غاړه وو، ابوهريره رضى الله عنه د هغه په وسيله كارونه سرته رسول، كله چې به خلكو سپور يا پياده په داسې حال كې چې د خاشو پنډه به يې په اوږه وه وليد، ويل به يې: امير دى لار ور كړئ.

ثعلبه بن ابى مالك القرظى وايي: ابوهريره مې په هغه مهال چې د مروان خاى ناستى وو په بازار كې په داسې حال كې وليد چې د سون د لرگيو كوده يې په شاهه كله چې يې زه وليدم ويې ويل: ابن ابى مالك د امير لپاره لار خلاصه كړه. ومي ويل: همدومره بس ده؟ بيا يې وويل: د امير لپاره لار خلاصه كړه.

يوه ورخ د ابوهريره رضى الله عنه يوه دوست ابو رافع، ابوهريره رضى الله عنه شام ته دعوت كړ، كله چې ډوډۍ

﴿192﴾ ابوهريره رضى الله عنه

کېښودل شوه ويې ويل: ابو رافع هغه هډوکي چي غوښه لري
د امير لپاره پرېږده.

ابو رافع فکر وکړ چي په ډوډۍ کي يې غوښه وجود لري،
خو کله چي يې وليدل، خواره يې په غوړيو کي میده شوي
ډوډۍ ده په داسي حال کي چي خندل يې وويل: ابوهريره ته
يو خوښ طبيعته سرې يې.

يوه ورځ د جماعت نه د راوتلو وروسته يو ځوان ورته
راغی او ويې ويل: ولي يې ستا کنیه ابوهريره اېښې ده؟
ابوهريره ورته وکتل او ويې ويل: له ما څخه نه ډارېږي؟ ويې
ويل: هو له تانه ډارېږم. ابوهريره وويل: ما دخپل کور پسونه
پوول، يوه وره او صحرايي پشي مي درلوده چي د شپې مي د
وني لاندې پرېښوده او چي ورځ به شوه، هغه به مي له ځان
سره صحرا ته بيوه او ساتېري به مي ورسره کوله، نو ځکه يې
زما کنیه ابوهريره کېښوده.

کوچنيان به هم د ابوهريره له نيکي روپې، عاجزي او
خوښو څخه برخمن کېدل، وايي: هلکانو به د شپې د کلاغ
لوبه کوله، بې له دې چي هغوی متوجه شي، ابوهريره به په
ارامي سره هغوی ته نژدې کېده او ناڅاپه به يې ځان د هغوی
لوبې ته نښوست، خپلي پښې به يې کېښولې (غوښتل يې
ماشومان وځنډوي) هلکان به وېرېدل او تېښته به يې کوله.

مروان دوه ځلي ابوهريره رضى الله عنه په مدينه کي خپل
ځای ناستی وټاکه او په دې وسيله يې هغه نازا وو، ځان ته

﴿193﴾ ابوهريره رضی الله عنه
يې نژدې کاو او د هغه د علم او کمال له امله يې ورته تحفه
ورکوله.

معاويه رضی الله عنه هم د ابوهريره مقام لوړ ساته او له
دمشق نه به يې ورته تحفې استولې. له دې سره سره ابوهريره
رضی الله عنه نشوای کولای چي له اسلام سره د مروان په
کوچني مخالفت غلی پاته شي، ځکه هغه يو صادق عالم وو،
چي د الله د رضا او په اخرت کي د سر لوړي فکريې کاوو.
هغه مروان د ځينو کارونو له امله سپکاوو چي په هوبن
راشي. کله به خبره دې ته ورسېده چي مروان به قهرجن شو،
بيا به هم ابوهريره رضی الله عنه د حق د دفاع پرته بل څه نه
ويل.

يوه روغ ابوهريره رضی الله عنه په دار الاماره کي مروان
ته ورغی او ورته ويې ويل: تاد ربا (سود) بيعه حلاله کړې
ده؟ مروان وويل: څه ډول؟ ابوهريره وويل: تاد محاکک¹
معامله (هغه چي روانه ده) حلاله کړې ده، په داسي حال کي
چي رسول الله صلی الله عليه وسلم د خوړو خرڅول مخکي له
دې چي هغه په پوره ډول په لاس کي نه وي راوړل شوي منع
کړي دي.

اخر معاويه، مروان له امارت څخه ليري کړ او يو بل څوک
يې د هغه په ځای غوره کړ، سره له دې د هغه مقام او لوړتيا د
خلکو په وړاندي کمه نشوه، څرنگه چي ډېری خلکو په خاص

¹ - د محصولاتو خرڅول او اخیستل مخکي له دې چي په لاس راشي.

﴿194﴾ ابوهريره رضى الله عنه
ڊول بنى اميه وو ورته ڊپر احترام درلود، حڪه دهغوى
لار بنوونكى وو.
دمروان په وړاندي د حضرت ابوهريره رضى الله عنه
دريغ په دواړو حالاتو يعني د امارت او له هغه وروسته كي
په نيكي امر او له بدي راگرځول وو.

پر هسنگار عابد

د دې ستر صحابي لويه ارزو د علم طلب او دهغه نشر وو. په دې سرپرته يې بله ځانگړتيا هم رلوده چې اهميت يې د علم له طلب څخه کم نه وو هغه هم تقوا او له الله تعالى څخه وپره وه، په دې ډول چې د الله تعالى د ذات وپروه.

د الله تعالى د اطاعت په لار کي کونښن، هغه ته نژدې کېدل، په نيکو کارونو عادي کيدل او نيکه رويه ددې ستر صحابي ځانگړتيا وي. د اځانگړتيا وي څه حيرانوونکې نه وي ځکه ټولو اصحابو له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه زده کړې وې، يعنې علم او عمل دواړه يې له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه خپل کړي وو. خبره داده چې صادق عالم په خپل علم عمل وکړي، هغه په ځان عملي کړي ترڅو د نورو لپاره نمونه واوسي. ابوهريره رضى الله عنه زيات عبادت کاوو، د تهجد لمونځ به يې ډېر وخت کاوو، اوږدې رکوعگاني او سجدي به يې ادا کولې، ډېر استغفار او تسبيحات به يې ويل. توبه به يې کښله او اوږدې دعاوي به يې کولې. د شپې به يې الهي دربار ته زاری او ژړاوي کولې، د دوشنبې او پنج شنبې ورځ به يې روژه نيوله او په هېڅ وجه يې دا روژې نه پرېښودې، شپه يې په دريو برخو وېشلې وه، دريمه برخه ويده کېده، بله دريمه به بيدار وو او عبادت به يې کاوو، دريمه دريمه برخه کي به يې هغه حديثونه چې ياد يې وو راتکرارول او په زړه به يې راوړل. خپله کور والا به يې

﴿196﴾ ابوهريره رضى الله عنه

د عبادت لپاره د شپې په هغې برخه کې راوینسوله په کومه کې چې به یې عبادت کاوو.

ستر تابعي ابو عثمان وايي: اووه ورځې د ابوهريره رضى الله عنه مېلمه وم، هغه، بنځي او خادم يې شپه درې برخې کړي وه او د شپې هره برخه يې د لمانځه په کولو تېروله يعنې لومړۍ به يوه لمونځ کاوو، له هغه وروسته چې وخت به يې پوره شو بل به يې راوینساوو.

هغه په ورځ کې زر کرته د بښنې غوښتنه کوله، ډېره دعا به يې کوله او ويل به يې: ډېر بخيل هغه څوک دی چې په سلام اچولو بخالت کوي او ډېر عاجز هغه څوک دی چې له دعا غوښتلو عاجز وي.

د ذي الحجې په لومړۍ لسيزه کې به ابوهريره رضى الله عنه او عبد الله بن عمر بازار ته تلل او تکبيرونه به يې ويل، خلکو به هم په يوه غږ ورسره زمزمه کول. هغه د سهار د دوو رکعتونو په سنت لمانځه کې ډېر کوبښ کاوو او ملگرو ته به يې هم د هغو د کولو توصيه کوله او ويل به يې: د سهار دوه رکعتي سنت لمونځ مه پرېږدئ، که څه هم اسونه مو په لغته وهي.

ابوهريره رضى الله عنه په خپل کور کې د لمانځه د کولو څلور ځايه درلودل:

۱- د کور د لويې دروازې تر څنگ (د لمانځه د کولو لپاره کوچنۍ کوټه)

۲- په کور کي

۳- په کوټه کي يې

۴- د کور له دروازي سره نژدې

کله چي به له کور څخه ووت، په دې ټولو ځايونو کي به يې لمونځ کاوو، قران کریم يې زيات تلاوت کاوو، په ځانگړي ډول په لمانځه کي، د لمانځه په څومره او څنگه والي کي يې کټ مټ د رسول الله صلی الله عليه وسلم پيروي کوله.

ابورافع وايي: ما د ماخستن لمونځ په ابوهريره رضى الله عنه پوري ادا کړ، هغه په لمانځه کي داذا السماء انشقت سورت ووايه او د تلاوت سجده يې ادا کړه. پوښتنه مي ترې وکړه: دا کومه سجده وه؟ ويې ويل: په رسول الله صلی الله عليه وسلم پوري مي لمونځ کاوو، چي د اسجده يې ادا کړه. له هغه وروسته چي زه هم دې ايت ته رسېدم، سجده کوم.

د هري اونۍ په دو شنبه او پنجشنبه يې روژه نيوله، په مياشت کي يې درې ورځي نورې روژې هم نيوې، ترڅو يې د حضرت رسول الله صلی الله عليه وسلم وصيت په ځای کړي وي.

ويل يې: خپل ملگري حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم ماته په مياشت کي د دريو ورځو روژه نيولو، د سهار د دوه رکعتو سنت لمونځ کولو او تر خوب مخکي د وتر لمانځه د ادا کولو توصيه کړې ده.

د حضرت ابوهريره رضى الله عنه د مجرد والي دوره ډېره اوږده او په کوزده کولو کي يې ځنډ وکړ، څرنگه چي ډارېده په کبيره گناه وانه وړي، همپشه به يې په مسجد کي دعا کوله چي الله تعالى يې د کبيره گناه له کولو وساتي ترڅو يې دين سالم پاته شي. ويل شوي چي هغه به په جومات کي له الله تعالى د زنا، غلا او نورو کبيره گناهونو څخه پناه غوښته چي ترې ونشي. هغه ته وويل شول: ايا ډارېږي؟ ويې ويل: زه څه امان لرم په داسي حال کي چي شيطان ژوندي دی، انسان چي د خوږ ژبوالي ترڅنگ د عمل شکر ادا نکړي، حقيقي عابد نه جوړېږي.

ابوهريره رضى الله عنه به هر وخت خلکو ته ويل چي مخکي څوک وو او اوس څوک دی او همپشه له هغه څخه د الهی نعمتونو د شکر او از اوړېدل کېده او دا کلمې يې زياتي تکرارولې: "الحمد لله الذي هدى ابا هريرة للاسلام، الحمد لله الذي من على ابي هريرة بمحمد عليه الصلوة والسلام"

د عبادت او تقوا غوره ثمره، خوښ شوي او نیک اخلاق لاس ته راوړل دي، چي الله تعالى دا داوړه په ابوهريره رضى الله عنه لورولي وو، تر نورو زيات کورنی، خپلوان، همسايه گان او ملگري د ښه چلند وړ دي، ابوهريره رضى الله عنه له دې ټولو سره، سره له خپلي مور سره ډېره نيکي کوله او څرنگه چي يې هغه له يمن څخه مدينې ته راوستلې وه، د

﴿199﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هغې په شرک يې ډېر فکر وکړ، اخر مسلماننه شوه. بيا يې
خان د هغې خدمت ته وقف کړ، موريې ترڅو چي ژوندي وه
ورباندي گران وو او ورڅخه راضي وه.

ابوهريره رضى الله عنه له خپلو اولادونو سره نيکه رويه
کوله او بڼه يې تربيه کړل. له خپلو غلامانو سره يې نېکي او
بڼه گزاره کوله او هغوى ته يې پوه او علم وربښود. له
ورونو او گاونډيانو سره يې هم نېکه رويه کوله او احترام يې
ورته درلود، له هغوى سره په ورين تندي مخامخ کېده او په
خوږو جملو ورسره غږېده.

په لنډ ډول ټول خلک يې خوبښول او له هغوى سره يې
مهرباني کوله، د ټولو خير غوښتونکى وو، خپل بدن يې د
خلکو د تعليم او تعلم په خدمت کي کړى وو، هغوى ته يې په
نيکي امر او له بدې يې راگرځول. د خلکو په وړاندي
متواضع وو او په خپلو ښکلو کړنو يې هغوى خوشحاله
ساتل.

داستر عالم په علم، شهرت او مقام باندي مغرور نه وو.
ابن عباس ته چي له هغه نه ډېر وړوکى وو، ويل يې: ته له مانه
غوره او عالم يې. ابوهريره رضى الله عنه بښونکى او مهربان
وو.

طغوى وايي: په مدينه کي مي له حضرت ابوهريره رضى
الله عنه سره واپرول، د رسول الله صلى الله عليه وسلم هيش

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿200﴾

صحابي مي ونه ليد چي دهغه په اندازه د مېلمه خدمت وکړي.

حميد بن مالک بن خيثم وايي: له ابوهريره رضى الله عنه سره مي دهغه په حای چي په عقيق کي وو، ناست وم، د مدينې خلک چي په حيواناتو سپاره وو هغه ته راغلل. هغه ماته وويل: زما مور ته ورشه، زما سلام پرې وایه او ورته ووايه چي ماته مېلمانه راغلي دي او ډوډۍ راته راوېږه. موريې درې پاستي د وربشو ډوډۍ له يو څه غوريو او مالگي سره په يوه کاسه کي راواچول او ماته يې راکړل. هغه مي په سر کېښودل هغوی ته مي راوړل، کله چي مو د غذا دسترخوان و غور اوو، ابوهريره رضى الله عنه تکبير ووايه او ويي ويل: د الله تعالی شکر دی چي موږ يې په ډوډۍ وروسته له دې ماږه کړو چي له خرما او اوبو پرته مو بل څه نه درلودل.

حميد وايي: کله چي مېلمانه لاړل، ماته يې وويل: اې وراړه! له خپلو پسونو سره ښه چلېږه. د پوزي اوبه يې ورپاکي کړه او په شپه کي يې سم حای ویده کړه. په يوه گوبڼه حای کي لمونځ وکړه، ځکه پسونه د جنت له حيواناتو څخه دي. په الله قسم په خلکو به داسي وخت راشي چي د پسونو څښتن ته به خپله رمه د مروان له کور نه غوره وي.

د مروان کاتب، ابو الزعيزه وايي: مروان سل دیناره ابوهريره رضى الله عنه ته ورو لېږل، څه وخت وروسته يې يو

﴿201﴾ ابوهريره رضى الله عنه

کس ورواستاو او ويې ويل: ما سهوه کړې وه، هغه څه چې مي تاته دراستولي وو، ستا برخه نه وه، هغه بېرته راو لېږه. ابوهريره رضى الله عنه وويل: دهغو پيسو يوه برخه راسره پاته ده، هر وخت چې زما برخه راو رسېده همدا ورڅخه کمي کړئ.

ابو الزعيزه وايي: مروان غونبتل چې پوه شي، هغه پيسي ابوهريره رضى الله عنه نفقه کړې او که يې له ځان سره ساتلې دي؟

ابوهريره رضى الله عنه خپل مال د غلامانو د ازادولو او يتيمانو د پاللو لپاره صرف کاوو.

وايي يوه ورځ يې په خپله مېنځه چې ورڅخه ناراحته شوې وه متروکه پورته کړه څو يې تنبه کړي، بيا يې وويل: که د قيامت په ورځ قصاص نه وای، ته مي وهلې، څو اوس دي خرڅوم، چې زما مهم او عاجل ضرورتونه پرې پوره شي، څه لاره شه او د الله تعالى د رضا لپاره ازاده يې.

ابوهريره رضى الله عنه خوش طبيعته وو او د بنکلو ټوکو کول يې خوښول. د مثال په ډول: يوه ورځ يو ځوان ورته راغی او ويې ويل: اي ابوهريره رضى الله عنه روژه مي نيولي وه، ناڅاپه مي پلار په داسي حال کي راغی چې يو څه ډوډۍ او غوښه ورسره وه، بې پامه مي يوه اندازه وخوره.

ابوهريره رضى الله عنه وويل: دا هغه خواږه وو چې الله تعالى تاته بښلې وه. ويې ويل: بيا کور والو و ته ورغلم،

﴿202﴾ ابوهريره رضى الله عنه

هغوى راته شيدې راوړي، په ناپامي كي مي وڅښلې. ابوهريره رضى الله عنه وويل: تاته كوم مشكل نشته. ځوان وويل: بيا ويده شوم، كله چي راوينس شوم اوبه مي وڅښلې. ابوهريره وويل: وراره! ته تر اوسه په روژه نيولونه يې عادت شوى.

كله چي ابوهريره رضى الله عنه شتمن شو، پشمي او ورپشمي جامي به يې كولې، سره له دې هم دنيا نشواى كولاي چي هغه وغولوي او هغه همدا سي له دنيا سره به يې ميني او له اخرت سره يې زړه تړلى وو.

د پيغمبر عليه سلام او خلفاى راشدينو د ژوند لاريې غوره كړې وه او د رسول الله صلى الله عليه وسلم هدايات يې د خپل ژوند قانون او د كار كړنلاره گرځولې وه. همپشه يې د رسول الله صلى الله عليه وسلم دې وصيت ته پام كاوو چي ويلي يې وو: " اې ابوهريره! پرهنزگار اوسه چي تر ټولو خلكو عابد شې، قناعت ولره چي تر ټولو خلكو شكر كوونكى شې، څه چي ځان ته نه خوښوي نورو ته يې هم مه خوښوه چي مؤمن شې، له همسايه سره دي نيك چلند كوه چي واقعي مؤمن شې، كم خنده، ځكه خندا زړه مړ كوي." نو ځكه هغه دنيا ته پام نه كاوو او ټوله توجه يې اخرت ته وه.

هغه د دنيا خوندونه او ښكلاوي ناخيزه بللې او ويل به يې چي ژر به رانه قبر كي پوښتنه وشي، د پروردگار لور ته به لاړ شم او زما د اعمالو محاسبه به وشي. هغه ځان او نورو ته په

﴿203﴾ ابوهريره رضی الله عنه

ورخ کي دوه ځلي دقبر عذاب ورپه ياد اوو. د سهار په مهال به يې ژړل چي شپه لاره او ورخ راغله او د فرعون آل په عذاب اخته شو او په شپه کي به يې ويل ورخ لاره شپه راغله او د فرعون آل په عذاب اخته شو.

هر چا چي به دا غږ اورېده د دوږخ له اوره به يې له الله تعالی نه پناه غوښته، هر وخت چي به يې جنازه لیده ويل به يې: تاسو ما بنام ځي او موږ به سهار در شو. يا تاسو سهار ځي او موږ به شپه کي در شو.

هغه همپشه د آخرت د حساب او کتاب په فکر کي وو او د الله تعالی له عذاب څخه ډارېده، دنيا ته يې کومه توجه نه وه او خلکو ته يې ويل: هيڅ فاسق دي په دې نه غولېږي چي الله تعالی ورته نعمت ورکړی دی.

كُلَّمَا خَبَتُ زِدْنَا هُمْ سَعِيرًا

ژباړه: کله چي په مړ کېدو شي (اور) نو موږ به يې زياتوو، په هغوی باندي.

د ابوهريره رضی الله عنه د ژوند

وروستی ورځ

ددې ستر صحابي عمر ډېر، د پوځوالي له مرحلې څخه تېر او زړښت ته رسېدلی وو. هغه د پيغمبر عليه سلام له وفات وروسته د خپل عمر پنځمه لسيزه تېروله او عمري يې د رسول الله صلى الله عليه وسلم له وفات وروسته اوږد شوی وو. هغه د زياتو او سترو اصحابو د جنازو په مراسمو کې ونډه درلوده چې وروستنی يې د ام لمؤمنين حضرت عائشې رضی الله عنها وه چې په ۵۸ هجري کال يې له دې نړۍ سره مخه ښه وکړه، ابوهريره رضی الله عنه يې د جنازې په مراسمو کې برخه واخيسته او هغه يې تر وروستۍ منزل پورې بدرگه کړه، له هغه وروسته ابوهريره رضی الله عنه ناروغ شو، احساس يې کړه چې مرگ يې رانژدې شوی دی، غوره يې بلله چې اجل يې ژر راوړسيزي او دعا يې کوله چې الله تعالی يې له ۶۰ هجري کال وړاندي په خپل لوري وبولي. ورو ورو يې حال خرابېده، ټول بدن يې سست او کمزوری شو، باوري يې وکړ چې دا ناروغي د مرگ ناروغي ده او ژر به دنيا پرېږدي.

په مدينه منوره کې هم د خبره خپره شوه چې د هغه وخت د اسلام ستر پوه او حافظ صحابي ناروغ شوی او د مرگ د

﴿205﴾ ابوهريره رضى الله عنه

شرف په حال کي دى. خلک يې له هر لوري پوښتني ته راتلل، دهغه لپاره يې د جوړتيا، سلامتيا او اورده عمر هيله څرگندوله، خو وکولای شي له هغه څخه نوى علوم زده کړي، ځکه ابوهريره رضى الله عنه داسي علم درلود چي هيڅ کله يې سرچينه نه وچپده.

په دې وختونو کي يې شاگرد ابوسلمه بن عبدالرحمن بن عوف پوښتني ته راغى، چي ويې ليدل د استاد حال يې ښه نه او درد يې سخت دى، نارامه شو، او ښکي يې له سترگو رواني شوې، هغه يې په غېږ کي ونيو او ويې ويل: يا الله! ابوهريره رضى الله عنه ته شفا ورکړې. خو ابوهريره رضى الله عنه وويل: الله! ما مړ کړې، ابوسلمه ته يې وکتل او ورو يې ورته وويل: "که مړ کړې مړ شه، په الله قسم داسي وخت به راشي چي سړى به د ورورد قبر تر څنگ تېرېږي او هيله به کوي چي کاشکي دى ددې قبر څښتن واى."

يوه ډله خلک يې ليدلو ته راغلل، ابوهريره رضى الله عنه يې څېړو ته وکتل، او ښکي يې په سترگو کي راټولي شوې او په ژړلو يې شروع وکړه، هغوى د ابوهريره رضى الله عنه له ژړلو متاثر شول او يوه له هغوى څخه له ابوهريره رضى الله عنه څخه وپوښتل: ابوهريره! ولي ژاړې؟ ويې ويل: د سفر په اوږدوالي او کمې تونسي باندي ژاړم، ځکه داسي غونډى په مخ يم چي د گړنگ څنډه يې يا د جنت مخ ده يا د دوزخ او زه نه پوهېږم چي ما به کوم لوري ته وغورځوي.

﴿206﴾ ابوهريره رضى الله عنه

حاضرينو د هغه د خبرو له اورېدلو چي زړه يې د الله له ويري څخه ډک، نېکو کاره، صالح او داسي کس وو چي شيطان نه وي تېر ايستلی، حيران شول او د هغه له خبرو يې د عبرت درس واخيست.

اخرا ابوهريره رضى الله عنه خپل زامن المحرر، محرز، عبدالرحن او بلال، همدارنگه غلامان او سعيد بن مسيب، مهم او لوی شاگردان يې راوغوښتل او هغوی ته يې داسي وصيت وکړ: کله چي مړ شم، ساندي مه راپوري کوئ، ځکه په رسول الله صلى الله عليه وسلم باندي چا ساندي ونه کړي، له شامي اور ځای ته حرکت مه کوئ، په تلوار مي د هديرې په لوريوسئ، ځکه ما له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه واورېدل چي ويې ويل: کله چي د صالح سړي جنازه په تابوت کي کېښودل شي، وايي: ما ژريوسئ، ما ژريوسئ. خو متاسفانه کله چي د ناصالح سړي جنازه په تابوت کي کېښودل شي وايي: په ما دي هلاکت وي! ما چرته وړئ؟ ما چرته وړئ؟ له هغه وروسته ابوهريره رضى الله عنه وژړل. چا ورته وويل: څه شی دي ژړوي؟

ويې ويل: "د سفر ليري والی او د توبنې کموالی."
بيا يې زوی ته وصيت وکړ چي، په ذی الحليفه کي يې کور غلامانوته ورکړي او له هغوی سره نېکي وکړي.

﴿207﴾ ابوهريره رضی الله عنه

د ابوهريره رضی الله عنه د ژوند د وروستی ورځي سهار
راورسېد، مروان بن حکم يې پوښتنې ته راغی او ويې ويل:
الله تعالی دي شفا درکړی ای ابوهريره!

ابوهريره رضی الله عنه سترگي خلاصي کړې، پورته
لوري ته يې وکتل او ويې ويل: "الله! زه ستا ملاقات
خوښوم ته هم زما ملاقات خوښ کړه."

مروان يې له څنگه ولاړ شو او ولاړ. څو شپې وروسته يې
مطمئن روح له ملکوت اعلی سره پيوست شوه او له دې نړۍ
يې مخه ښه وکړه. د همپښني او آرام ژوند د ښه راغلاست په
لوريې منډه کړه او تاريخ د ۵۹ هجري کال په حواديثو کې په
زرينو کربنو وليکل: (په دې کال د وسي، يمني ابوهريره
رضی الله عنه، د حضرت رسول صلی الله عليه وسلم ملگری
او تکړه شاگرد، د علم د لاسته راوړلو، د الله د عبادت او
نيکو کارونو له کولو وروسته له دې فاني نړۍ سره مخه ښه
وکړه. ټولو خلکو باندي وژړل او دهغه له جدایي څخه سخت
غمگين شول).

د ابوهريره رضی الله عنه د وفات خبره ډېره ژر په مدينه او
شاوخوا کې خپره شوه، خلکو خپل کارونه پرېښودل او د
ابوهريره رضی الله عنه کورته چي په ذی الحليفه کې وو، په
منډه لاړل، دهغه تابوت يې په گرمي او سوځونکي لمړکي
په اوږو کې او د نبوي مسجد په لوريې د جنازې د مراسمو
لپاره يووړ، خلکو دهغه د تابوت په وړاندي آرام حرکت

﴿208﴾ ابوهريره رضى الله عنه

کاوو. د ماسپنين د لمانخه وروسته يې نبوي مسجد ته يووړ. د جنازې د مراسمو په مخ کې د رسول الله صلى الله عليه وسلم اصحاب او تابعين ناست وو، دوو صحابه وو عبدالله بن عمر او ابوسعيد خدری چې له يو بل سره په څنگ روان وو، په کراتو ويل: د الله تعالی رحمت دي په ابوهريره رضى الله عنه وي.

خلکو د مازديگر لمونځ ادا کړ، د حضرت ابوهريره رضى الله عنه تابوت يې څنگ ته راوړ، د مدينې امير وليد بن عقبه امام شو او خلک ورپورې تر شا ودرېدل. خلک دومره زيات ول چې د جومات په انگرې کې نه ځايېدل، د جنازې لمونځ وشو، له لمانخه وروسته لومړی د حضرت عثمان رضى الله عنه زمانو دهغه تابوت د خلکو په گڼه گڼه کې په اوږو کې او د بقیع د هديرې په لور روان شول، د انوی مېلمه د مدينې په ستره هدېره کې چې د الله تعالی يو شمېر نېکو او نژدې بنده گانو ته يې ځای ورکړی وو، خاورو ته وسپارل شو، خلکو په غم او ډېره ژړا له هغه سره خدای پاماني وکړه. د بقیع پاکو روحو نو د دې پاكي روح هر کلی وکړ او دهغه له حضور نه خوشحاله شول.

د حضرت ابوهريره رضی الله عنه ياد ژوندي پاتي شو

حضرت ابوهريره رضی الله عنه له سترو کارونو نه ډک عمر تېر او اسلام له هغه څخه ستر انسان جوړ کړی وو. په خپل وخت او وروسته له هغه يې، دنيا دخپل وجود له فيض نه فايده منه کړه او دی لاړ. هغه تردې وړاندي له چوپان پرته بل څه نه وو او چا ورته پام نه کاوو.

ريښتيا چي اسلام د خلکو او اسلامي امت لپاره څومره ستر کارونه کړي دي؟ که اسلام نه وای، خلک مړه کېدل، ضايع کېدل او تاريخ هېرول، خود اسلام په سيوري کي هغوی همپښني شول او نومونه يې د تل لپاره پاتي شول. ابوهريره رضی الله عنه د اسلام له نابغه گانو او لويانو څخه وو، چي له سره يې هدف مشخص کړی وو، هغه ته د رسېدلو په لار کي يې له هيڅ تکليف څخه مخ وانه راوو او د هغه د لاس ته راوړلو لپاره يې سخت مشکلات وزغمل، اخر خپل هدف ته ورسېد.

هغه د رسول الله صلی الله عليه وسلم د ژوند په دوران کي هر وخت هڅه کوله چي د رسول الله صلی الله عليه وسلم پوه شاگرد او د الله د دين پوه او فقيد عالم واوسي. نو ځکه يې هره شېبه له رسول الله صلی الله عليه وسلم څخه علم زده کاوو

ابوهريره رضى الله عنه.....﴿210﴾

او ياد او ويې. د دې مهم كار د لاس ته راوولو لپاره يې لوړې، خواری او ډېرې تنگلاسى وزغملې او ويې شواى كولاى له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه زيات او بابر كته علم زده كړي.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم له رحلت وروسته همپشه په دې فكر كې وو، چې هغه علم چې يې زده كړى دى نورو ته ورسوي او عمر يې په دې لار يعنې د امت په خيږ خواهي او د اسلامي احكامو په بيان كې مصرف كړي. هغه هڅه كوله چې هغه علم چې يې زده كړى دى عمل هم ورباندي وكړي.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم سيرت د خپل ژوند قانون وگرځوي، نو ځكه د علم په نشر او تبليغ بوخت شو او د دې هدف لپاره يې هرتور او سپكه زغمله. څو ځلې تر ازمائينت لاندې ونيول شو او كامياب ترې ووت. د علم په طلب او نشر كې يې نه يوازې د كاميابي لوي عامل هڅه او هاند وو بلكې اخلاص، صداقت او د الله تعالى د رضا حصول هم وو. بايد ووايو چې هغه علم د الله تعالى د رضا په خاطر نشر كړ او په اخرت كې يې سر لوړي همپشه په نظر كې وه. نېكمرغه ژوند يې وكړ او نېكمرغه ومړ. او كه دا خبره چې وايي: (كلام الخلق اقلام الحق) يعنې د خلكو وينا الهي تقدير دى، سمه ده، ابوهريره په دې زمينه كې ستره گټه او لويه كاميابي په لاس راوړې ده، ځكه دهغه د ژوند په مهال او له هغه وروسته يې د امت غوره خلك يعنې علماء، فقهاء، محدثين او خداى

﴿211﴾ ابوهريره رضى الله عنه

پالونكي په نېک نوم يادوي او نن ورځ يې هم هر ځای د خير يادونه کېږي.

سرور کائنات صلى الله عليه وسلم، ابوهريره رضى الله عنه ته وويل: "گمان مي کاوه چي هيڅوک ددې سوال د پوښتني لپاره له ابوهريره رضى الله عنه پرته مستحق نه دى. ځکه د حديثونو د زده کولو په اړه مي ستا سخت حرص ليدلى دى."

د حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ملگرى طلحه بن عبد الله رضى الله عنه فرمايي: په دې کي شک نه لرم چي ابوهريره رضى الله عنه دې له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه خبري اورېدلي وي او موږ دې نه وي اورېدلي.

ستر صحابي حضرت ابن عمر فرمايي: ابوهريره رضى الله عنه له ماڅخه غوره دى، ځکه حديثونه چي بيانوي پرې علم لري. همدارنگه ابوهريره رضى الله عنه ته يې په خطاب کي وويل: ته تر موږ ټولو له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره ډېر وخت وي او تر موږ ټولو دې د هغه صلى الله عليه وسلم حديثونه غوره ياد کړي دي.

ستر عالم ابو عبد الله الشافي فرمايي: ابوهريره رضى الله عنه له هغو ټولو خلکو چي د هغه په وخت کي يې حديثونه روايت کول د قوي حافظې درلودونکى وو.

امير المؤمنين امام بخارى فرمايي: له اته سوه زياتو عالمانو له ابوهريره رضى الله عنه څخه په نقل، احاديث

﴿212﴾..... ابوهريره رضى الله عنه

روايت كول، هغه په خپل وخت كې له ټولو هغو كسانو چي حديثونه يې روايت كول د قوي ياد څخه برخمن وو.

امام ذهبي وايي: ابوهريره رضى الله عنه د هغه څه په ياد كې چي له رسول صلى الله عليه وسلم څخه يې اورېدلي يا ليدلي وي دهغه مبارك عين كلمات رانقل كړي دي او د غوره شخصيت لرونكى دى.

امام ابن كثير فرمايي: ابوهريره رضى الله عنه د قوي حافظې، خاص عبادت، صداقت او لويې څښتن وو. هغه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د حديثونو معروف راوي او له حافظينو اصحابو څخه وو.

د بخاري شارح شيخ الاسلام ابن حجر وايي: ابوهريره رضى الله عنه له ټولو هغو خلكو نه چي د هغه په وخت كې يې حديثونه روايت كول، حافظه يې قوي وه او د اصحابو له جملې نه يوه هم د ده په اندازه احاديث نه دي روايت كړي، دا افتخار دده لپاره بس دى چي نوم يې لس گونو زره ځله په اسلامي دېوانونو كې راغلى دى او له څوارلس پېړيو وروسته بيا هم د زرگونو علماوو او شاگردانو په ژبه د هغه نوم جاري دى.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**